RITA HERRON

Templul lunii

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de ANCA MORĂRESCU

Capitolul 1

Ploua de câteva ore bune, o ploaie deasă si plictisitoare, care făcea ca apa care şiroia pe ferestre să pară adevărate torente, iar asfaltul-o albie neîncăpătoare.

Gabrielle stătea singură în holul hotelului Belen, privind ploaia prin uşa de la intrare. Degetele băteau pe tăblia mesei ritmul picăturilor. Nu era deloc atentă la grupurile de turişti vorbăreţi şi veseli de lângă ea. Flecăreau cu toţii despre pauza asta de concediu pe care le-a dat-o vremea de afară, într-unul din sezoanele secetoase ale Peninsulei Yucatan. O dată sau de două ori a mai aruncat o privire la valiza de la picioarele ei, parcă pentru a se asigura că era tot acolo.

Si ea era acolo, îşi spuse. Si avea tot dreptul să fie, aşa că i se părea stupid să se gândească că ploaia era un semn rău. Chiar dacă James nu avea s-o primească bucuros la Merida, tot trebuia să rămână, pentru misiunea pe care i-o încredinţase revista Vision. Acum, era o femeie care munceşte, fie că el era sau nu de acord cu asta. Si ar putea exista o sumedenie de explicaţii pentru faptul că nu răspunsese scrisorii în care-i explica faptul că cei de la redacţie fuseseră încântaţi de articolele trimise de ea şi că mai voiau şi altele. Poate că nu primise niciodată scrisoarea. Până la urmă, era unul din locurile cel mai puţin accesibile de pe pământ, iar dacă James se afla pe undeva prin pădurile mayaşe,

cu greu i-ar fi putut trimite un răspuns.

Dar, cu cât încerca să-şi ridice moralul, cu atât se simţea mai dezamăgită. Alţi arheologi reuşeau să ţină legătura cu soţiile şi cu familiile lor, iar Gabrielle ştia acest lucru, dar din partea lui James primise doar tăcere pe toată perioada scurtei lor căsnicii. Si în trecut, fusese singura care ceruse iertare în faţa purtării sale reci, dar nu se va repeta şi acum. în mod deliberat şi cu sânge-rece, o scosese din cariera lui şi o făcuse să înţeleagă că nu doreşte o soţie care să muncească.

Oftă. Nu-i venea să creadă că le va vedea într-adevăr. Citise atât de multe despre aceste piramide care se pierdeau în junglă, încât abia aştepta să vadă cum arătau în realitate. Dintotdeauna o fascinase Mexicul şi încercase mereu să afle cât de multe se putea pe această temă. Tatăl ei, care predase la o universitate din nord, o încurajase întotdeauna în documentările sale, deşi nu-i împărtăşise niciodată acest interes. Au avut dintotdeauna o relaţie de prietenie care s-a consolidat şi mai mult în momentul în care mama i-a murit în urma unei operaţii banale. Profesorul Christow a îmbătrânit vizibil în urma acestei lovituri, dar a hotărât ca durerea lui să nu afecteze cu nimic creşterea Gabriellei. Aşa că sora lui mai mare, Molly, şi ea văduvă, a venit să locuiască la ei, devenind un substitut mai mult decât potrivit pentru mama Gabriellei.

Moartea tatălui său a avut loc exact când tânăra urma un curs de fotografie. A vrut să renunţe imediat la el, pentru a-şi căuta un serviciu ca să ajute cu bani în casă, dar Molly s-a încăpăţânat s-o refuze, pe motiv că toate diplomele astea aveau să-i folosească într-o zi. Era la sfârşitul cursului când l-a cunoscut pe James. Asistase la seminarul despre civilizaţia aztecă, despre care auzise la centrul cultural din localitatea ei şi mersese mai mult din curiozitate, să-l cunoască pe James

Warner, fost coleg de catedră cu tatăl ei.

Când prelegerea s-a terminat, s-a apropiat şi s-a prezentat. James Warner era un bărbat subţirel, cu păr grizonant, care, spre uimirea
Gabriellei, o întâmpină cu toată căldura, ba chiar o invită să rămână la o cafea cu el.

I-a povestit despre ce s-a întâmplat cu tatăl ei şi el s-a arătat foarte afectat.

- Eram în străinătate când am aflat, spuse el. Iar în momentul acela mi s-a părut că e prea târziu să scriu sau să sun ca să prezint condoleanţe. Nu ştiam că Charles avea o fiică.

A dus-o acasă după aceea, şi i-a spus că trebuie să ţină legătura, dar Gabriellei i se păruse că o făcuse fără interes, aşa că nu se aşteptase să audă din nou veşti de la el, deşi îi părea rău că nu avusese mai mult timp să afle detalii despre vechiul Mexic.

Dar spre uimirea ei, auzi de el la scurt timp după asta. I-a scris, după care i-a trimis o telegramă şi un buchet de flori. Era invitat la câteva petreceri de logodnă din cartier şi o rugă şi pe ea să vină ca pereche a lui. Gabrielle se simţea în siguranţă în compania lui, aşa cum se simţea şi alături de tatăl său, cu toate că ştia că cei doi sunt extrem de diferiţi.

La început, tânăra crezu că James era atent cu ea doar pentru că era fata unui fost coleg de-al său, dar începu să-şi dea seama că lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Relaţia lor a început destul de stângaci, dar n-a durat mult până când profesorul şi-a dat pe faţă adevăratele intenţii. Voia s-o ia de soţie. I-a spus-o într-o seară, în timpul unei cine, după ce văzuseră o piesă de teatru. I-a vorbit deschis despre diferenţa de vârstă dintre ei şi despre divorţul prin care trecuse în urmă

cu câţiva ani.

- Fosta mea soţie nu putea accepta cerinţele slujbei mele, spuse el. Nu o interesau deloc cercetările şi ura călătoriile. în timp ce tu, draga mea Gabrielle, împărtăşeşti fascinaţia mea pentru cultura mayaşă. Mi-ai putea fi de mare ajutor. Chiar să mă inspiri.

Dacă tânăra a ezitat puţin, a fost doar ceva de moment. Si dacă o voce interioară îi tot şoptea să se gândească bine dacă nu cumva o atrăgea la el doar perspectiva vieţii pe care putea să i-o ofere, nu ţinu cont de ea. Era prea încântată de felul demodat al lui James de a-i face curte şi de respectul evident pe care îl arăta faţă de inocenţa ei. Pe toată perioada facultăţii, fusese o fire destul de retrasă şi singuratică, în ciuda faptului că era de o frumuseţe răpitoare. Nu-i plăcuseră niciodată asalturile tinerilor prea obraznici şi încercase să evite relaţiile care ar fi făcut-o să sufere.

Chiar şi în momentul în care au devenit logodnici, James n-a încercat în niciun fel să ducă relaţia lor la un nivel mai intim, iar Gabrielle îi era recunoscătoare pentru acest lucru. Singura care îi umbrea fericirea era mătuşa Molly, care se împotrivea acestui mariaj.

- Eşti conştientă de ceea ce faci, copilă? o întrebă într-o zi, în timp ce Gabrielle îşi împacheta câteva din cărţile pe care dorea să le ia cu ea în noua casă. E un bărbat în vârstă, care are idei preconcepute, iar tu eşti atât de tânără... Câteodată îmi fac multe griji pentru tine.

Gabrielle îşi privi mătuşa cu ochii mari de uimire.

- Dar, mătuşă Molly, tu-l cunoşti pe James de ani buni.

- Oh, da, chiar îl cunosc de ceva timp, iar lucrul ăsta mă îngrijorează şi mai mult. Până şi tatăl tău obişnuia să spună că există o latură a lui James pe care e mai bine să n-o ştie

nimeni. Si nu mă deranjează doar faptul că e mai în vârstă decât tine, doar că mi-aş dori să mai aştepţi puţin, ca să să vă cunoaşteţi.

- Oh, mătuşă Molly! strigă Gabrielle exasperată. Nu-mi spuneai mereu că singurul fel în care poţi să ajungi să cunoşti pe cineva este să locuieşti cu el?

- Da, aşa am spus, iar dacă tu şi James aţi fi vrut să faceţi doar lucrul ăsta, atunci aş fi fost cu mult mai fericită.

- Sunt şocată, spuse Gabrille zâmbind. Mătuşă, chiar crezi că James ar accepta una ca asta?

Mătuşa ei era o scumpă, dar avea idei învechite despre căsnicie, cam la fel ca cele ale lui James. Credea în romantism şi în faptul că dragostea învinge întotdeauna, dar Gabrielle era o fire pragmatică. Era convinsă că o căsnicie reuşită înseamnă o relaţie bazată pe muncă şi toleranţă de ambele părţi.

Iar ea era pregătită să lucreze pntru căsnicia ei. Ceea ce nu făcuse, era că nu-l întrebase pe James dacă şi el era de acord să facă acelaşi lucru.

Gabrielle oftă şi când un chelner trecu pe lângă ea, mai ceru o băutură.

Nu aşa îşi imagina că se va desfăşura prima ei călătorie în Mexic, stând singură în holul unui hotel. Credea că James va fi lângă ea, sfătuind-o ce să comande, încurajând-o să folosească spaniola pe care o învăţase cu greu în perioada scurtă de dinaintea călătoriei. Dar James nici măcar nu fusese acolo ca s-o întâmpine la aeroport. încercă din nou să-l scuze, dând vina pe sistemul poştal, dar gândind la rece, îşi zise că dacă se pierduse o scrisoare, n-avea cum să se piardă şi următoarea.

în a doua se chinuise să nu-şi arate satisfacţia că revista Vision o trimisese în Yucatan ca să însoţească expediţia în

care era şi James. Stia că ceea ce făcea era în ciuda dorinţelor lui, aceea de a-şi lua o slujbă cu normă întreagă şi de a-l urma în Mexic. încercase de multe ori să-l facă să înţeleagă că nu poate sta tot timpul în casa lor imaculată, urmărind-o pe doamna Hutchinson, menajera, cum şterge de praf porţelanurile şi argintăria atât de minuţios aranjate în vitrine.

Gabrielle nu-l vizitase pe James niciodată înainte de nuntă, dar după ce s-au întors din luna de miere şi i-a văzut casa, a ştiut imediat că acolo se va simţi întotdeauna stingheră şi lipsită de libertate. Si-a imaginat că avea să personalizeze casa, s-o facă mai umană, dar i s-a adus curând la cunoştinţă că nu trebuie să se atingă de nimic şi că trebuie să lase lucrurile exact aşa cum le găsise.

încercarea ei de a-i aduce lui James la cunoştinţă faptul că piesele de mobilier din sufragerie ar putea fi aşezate altfel, încât să creeze un spaţiu mai intim, a fost primită ca o ofensă. Tânăra se simţea deseori ca o fantomă. Dacă stătea pe canapea să citească şi ieşea câteva momente din cameră, când revenea, găsea pernele aranjate de parcă nimeni n-ar fi stat acolo. Nici măcar dormitorul parcă nu-i aparţinea.

Chelnerul sosi cu băutura, iar ea o plăti şi mulţumi.

A ştiut de la început că mariajul ei cu James e unul bazat mai mult pe afecţiune decât pe pasiune, dar nu şi-a închipuit niciodată că va fi altfel decât unul obişnuit. S-a simţit şocată şi rănită că James n-avea de gând să consume căsătoria. La început, i-a fost recunoscătoare. James îi spusese că le trebuie un timp ca să se acomodeze unul cu altul, înainte de a deveni iubiţi pe plan fizic. Dar pe măsura trecerii timpului, Gabrielle începea să aibă îndoieli că James şi-ar dori o nevastă în adevăratul sens al cuvântului. Si în loc să se apropie unul de altul, parcă mai mult se îndepărtau.

Se aşteptase ca, devenind soţia lui, să ia parte la ieşirile în societate. Stia că avea colegi drăguţi cu care putea discuta diverse lucruri şi că putea organiza reuniuni la ei acasă, aşa cum făcea şi pentru tatăl său. Dar n-a cunoscut pe nimeni. James mergea în fiecare zi la Institutul Central de Studii Americane, iar pe ea o lăsa să facă ce doreşte. Seara, el citea sau muncea în biroul de acasă, iar ea se uita singură la televizor.

O singură dată, Gabrielle a sugerat că ar trebui să facă şi ei ceva distractiv, iar faţa lui James a devenit neagră de furie. I-a spus pe ton răstit:

- Când o să-mi doresc ca intimitatea şi liniştea să-mi fie invadate de o ceată de străini, o să te anunţ, Gabrielle!

însă tânăra şi-a invitat într-o zi mătuşa care, spre mirarea ei, s-a lăsat cu greu convinsă să vină.

- Oh, copilă! Parcă ai locui într-un muzeu! Merse până la una dintre vitrine şi privi. Cred că l-a costat o avere pe James ca să asigure casa asta! Lucrurile de aici sunt incredibil de valoroase. Se întoarse spre tânără. Si tu ce eşti, draga mea? Ultima lui piesă din colecţie?

Fata protestă bineînţeles, dar cuvintele mătuşii Molly îi rămaseră în
memorie.

Cea mai mare dezamăgire pe care a suferit-o a fost refuzul lui James de a lua parte la cercetarea lui. Pe vremea când o curta, răspunsese cu răbdare la toate întrebările ei curioase. Acum, însă i se dăduse de înţeles că toate astea erau nişte lucruri neînsemnate pentru el şi că astfel îi întrerupea munca.

Era ocupat, îşi spunea ea, dar imediat cum va termina cu hârtiile şi va începe pregătirile pentru expediţia din Yaxchilan,

atunci va avea nevoie de ea. Poate că atunci când se vor afla acolo, va deveni inspiraţia de care vorbise cândva şi nu lucrul iritant care era acum.

Abia i-a venit să creadă când i-a spus că va pleca fără ea.

- Dar vei fi plecat luni întregi! izbucni ea. Nu mă poţi lăsa singură aici! Ce-o să fac?

- Să faci? întrebă el uimit. Ce să faci? Vei face ceea ce fac şi celelalte neveste. Vei ava grijă de apartament şi...

- Apartamentul? izbucni ea. Stii bine că doamna Hutchinson are grijă de casă, iar eu n-am voie nici măcar să fierb un ou pe aragazul ei imaculat.

James murmură ceva, dar Gabrielle era prea nervoasă ca să înţeleagă.

- James, spuse ea la un moment dat, punând mâna peste a lui, şi încercând să ignore că el şi-o retrăgea, te rog, lasă-mă să vin cu tine. Mi-am dorit întotdeauna să merg în Yucatan, ştii asta. Si, în afară de asta, spuse ea, îmbujorându-se, ar trebui să petrecem mai mult timp împreună, pentru a ne cunoaşte. Cum să facem asta, dacă suntem la mile distanţă unul de altul?

- De ce nu poate o femeie să înţeleagă că munca şi relaţiile unui bărbat sunt lucruri în care ea n-are de ce să se implice? întrebă el iritat.

-Accept asta, veni răspunsul Gabriellei. Sau cel puţin accept că asta este dorinţa ta. Dar ai spus cândva că aş putea fi o inspiraţie pentru tine. Au fost doar cuvinte goale sau chiar asta credeai în acel moment?

- Bineînţeles că asta am vrut să spun, draga mea. Din prima clipă în care te-am văzut, mi-am dat seama că frumuseţea ta e singurul lucru care s-ar potrivi de minune în decorul pe care l-am creat aici. Pădurea tropicală, în schimb....

dădu din cap. Nu te-ai potrivi deloc acolo.

- De ce nu? întrebă Gabrielle cu amărăciune în glas. îţi e teamă că zeiţa ar putea coborî de pe piedestal ca să devină femeie? Că aş putea transpira, m-aş putea murdări şi că m-ar înţepa insectele ca pe orice altă fiinţă? Stiu ce presupune această călătorie şi sunt pe cale să-mi asum orice risc doar ca să văd Piramida Soarelui de la Palenque, sau să privesc Zidul Sacru de la Chichen Itza.

- Ei bine, eu nu sunt pegătit să accept aşa ceva, spuse James. Si nici nu sunt pregătit să mă cert cu tine din cauza asta. Cred că m-am făcut destul de bine înţeles. Nu mai e nimic de discutat pe această temă.

Până în ziua plecării, a sperat în secret că James se va răzgândi, că-i va sugera să meargă cu el, că-i va cere scuze pentru felul în care se purtase cu ea. Dar ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta. Salutul de rămas-bun a fost foarte rece, iar privirea lui parcă spunea că gândurile îi fugiseră înainte, spre tărâmul minunat spre care se îndrepta, unde ruinele unei civilizaţii apuse aşteptau să fie descoperite.

Scrisorile pe care le-a primit de la el au fost scurte şi conţineau detalii evazive la munca pe care o făcea şi nicidecum descrierile detaliate pe care Gabrielle le aştepta nerăbdătoare. Tot ce reuşise să afle era că expediţia era condusă de un anumit profesor Morgan, şi se baza pe câteva descoperiri de la Institutul de Cercetare de la Merida, capitala peninsulei Yucatan şi că toate scrisorile ei vor fi direcţionate într-acolo.

Dar nu-şi putea petrece toată ziua scriindu-i lui James. Mai ales că nu era sigură dacă James aştepta scrisorile ei sau dacă ştirile pe care i le furniza ea reprezentau vreun interes pentru el.

Fotografia fusese salvarea ei. Se plimbase toată vara prin Londra, bucurându-se de vremea bună şi încercând să imortalizeze diferite aspecte ale vieţii citadine, mai mult pentru propriul amuzament decât pentru a le comercializa. în apartament exista o cameră micuţă si întunecoasă, pe care Gabrielle a transformat-o în cameră obscură, în ciuda protestelor doamnei Hutchinson.

O serie de poze cu nişte copii care se jucau în stradă i se păruseră cele mai reuşite si pe acestea le trimisese revistei Vision.

A urmat o întâlnire cu redactorul Martin Gilbert şi în curând a început să lucreze pentru el.

într-o zi, erau într-un restaurant servind prânzul, când Martin i-a pomenit despre un articol scos recent de revistă, referitor la Yaxchilan, iar Gabrielle spuse, fără să-şi dea seama:

- Ţinutul arborilor verzi.

- Aşa e. Cum ai ştiut asta? întrebă Martin, privind-o uimit.

- Nu fi aşa surprins! Jungla incaşă este una din obsesiile mele. îşi răsuci verigheta pe deget. Acolo e şi soţul meu acum.

- Serios? Martin o privi gânditor. Mă surprinde că nu eşti cu el, din moment ce-ţi doreşti aşa mult.

Gabrielle înclină capul.

- Am ce face şi aici. Poate merg altă dată. Oricum, nu mi-ai spus de ce te interesează expediţia asta.

- Chiar mai trebuie să întrebi? râse Martin. Suntem cu ochii pe ceea ce se descoperă. Locurile acelea n-au mai fost călcate de picior de om de la plecarea incaşilor şi orice descoperire e de interes internaţional. Am fost destul de norocoşi că am reuşit să-l convingem pe Dennis Morgan, cel care conduce expediţia, să ne trimită o copie a cercetărilor, ca să putem

scrie articole pe baza ei.

- Oh, e minunat! exclamă Gabrielle, încântată. Si ar fi o călătorie minunată, spuse ea, neremarcând privirea pe care i-o aruncase Martin.

La câteva săptămâni după asta, i s-a oferit sarcina de a relata de la faţa locului, din mijlocul expediţiei. Nu-i venea să creadă, mai ales că era convinsă că nu ştia mare lucru despre această meserie, iar Martin
i-a întărit convingerea.

- Faptul că soţul tău face parte din expediţie a înclinat balanţa în favoarea ta, recunoscu el. El va fi cel care-ţi va furniza amănuntele. Si în afară de asta, mie îmi place ceea ce faci şi am mare încredere în tine. Aşa că, de ce să nu ne asumăm riscurile?

- N-o să regreţi, spuse Gabrielle abia stăpânindu-şi bucuria. Si nu era doar o şansă incredibilă de a se evidenţia profesional, ci era şi oportunitatea care-i permitea să stabilească o relaţie mai bună cu James, să clarifice o data pentru totdeauna lucrurile între ei. Nu puteau continua în felul ăsta, iar ea era conştientă de acest lucru. Dar nu i se părea corect să ajungă la o astfel de decizie fără să mai încerce şi altceva. James trebuia să fie consultat în această privinţa, îi datora lucrul ăsta deşi, în adâncul sufletului, ştia că n-o va primi cu zâmbetul pe buze.

Cu cât se gândea mai mult la căsnicia lor şi la turnura pe care o luase situaţia, cu atât i se părea mai potrivită o anulare a ei. Nu era o perspectivă plăcută, dar trebuia luată în calcul. Cel puţin, ar fi fost o confirmare a amândurora că s-au înşelat şi ar fi putut să-şi continue fiecare viaţa ca şi cum acest mariaj n-ar fi existat vreodată.

Dar dacă James nu va fi de acord, iar Gabrielle se întrista

de fiecare dată când se gândea la aşa ceva, trebuia să-l facă să înţeleagă că nu putea duce o astfel de viaţă lângă el şi va cere să-i fie respectate aspiraţiile personale şi cariera.

Oftă şi îşi muşcă buza. îi spuse că era un lucru greşit şi plin de laşitate să spere că James va opta pentru anularea căsniciei, dar dacă se gândea că va trebui s-o ia de la capăt alături de el, ca soţie în adevăratul sens al cuvântului, n-ar fi putut suporta aşa ceva. Dar dacă el avea să insiste să salveze căsnicia, nu va avea altceva de făcut decât să se conformeze.

Fusese îngrozită ca nu cumva James să afle de venirea ei şi să facă în aşa fel încât s-o împiedice. De aceea, trimisese o scrisoare la
Institutul de Cercetare ca să anunţea venirea, din partea lui G. Christow şi nu a doamnei James Warner. După asta, avu mustrări de conştiinţă şi-i trimise o scrisoare lui James în care-i spunea tot adevărul, şi pe toată perioada de dinaintea plecării aşteptase cu sufletul la gură ca nu cumva să sosească vreo înştiinţare prin care s-o anunţe că îi fusese respinsă venirea. Dar nu s-a întâmplat nimic.

A zburat cu avionul din Londra spre Mexic, iar de acolo a luat o nouă cursă spre Merida. I-ar fi plăcut să călătorească în tren, pentru a avea posibilitatea să vadă faimoasele ruine din Palenque, dar şi-a reţinut această dorinţă, ca să ajungă mai repede la Merida şi să se stabilească la Institut.

Unul din primele lucruri pe care le-a făcut, după ce şi-a făcut rezervare la hotel, a fost să-i scrie o scrisoare lungă profesorului Morgan, prin care îşi anunţa venirea şi prin care-l ruga să-i înştiinţeze şi pe cei de la Institut de acest lucru. Stia că acum toţi sunt ocupaţi cu pregătirile de expediţie, aşa că îşi dădu seama că e mai bine să-l lase pe profesor să ia legătura cu ea atunci când va putea. în ultimele douăzeci şi patru de

ore, nu plecase din hotel în speranţa că va primi vreun mesaj, dar fusese dezamăgită. îşi spunea că deprimarea pe care o simţea era din cauza oboselii. Dar faptul că James nu venise s-o întâmpine la aeroport, tăcerea din partea Institutului, o dureau prea mult.

Uşile hotelului se deschiseră spre interior iar Gabrielle ridică repede privirea, aşa cum făcuse de atâtea ori în ziua aceea. Intrase doar un bărbat care părea că e singur, şi care, după părerea ei, nu era turist. Era înalt şi mergea cu graţia unei feline. Purta pantaloni din denim şi un tricou asortat, iar pe umăr avea o jachetă. Se îndreptă spre biroul de la recepţie unde un funcţionar îl primi zâmbind. Nu putuse auzi ce vorbiseră cei doi, dar îşi dădu seama că străinul pusese o întrebare şi, simţi un fior pe şira spinării când acesta întoarse capul şi privi cu indiferenţă spre mese. Nu auzise răspunsul, dar ştia cu siguranţă că
amândoi se uitau acum la ea.

Luă paharul cu degete tremurătoare şi sorbi o înghiţitură. Nu putea fi profesorul Morgan! îşi spunea. Martin i-a dat de înţeles că e un bărbat mult mai în vârstă, de seamă cu James. Pentru câteva momente care păreau nesfârşite, a privit în jos, lăsând să înţeleagă că tânărul o intimida.

- Te numeşti cumva Christow? Nu-l auzise apropiindu-se şi tresări vărsând puţin din băutură. Avea o voce joasă şi clară, în care nu se simţea deloc bucuria de a o vedea.

Gabrielle ridică privirea, nervoasă. Bărbatul stătea în picioare lângă ea, ţinând neglijent o mână în buzunar. Văzându-l de aproape, i s-a confirmat atracţia pe care a simţit-o de cum l-a zărit, în colţul opus al sălii, atracţie de care erau conştiente şi celelalte femei de la mese care-l priveau cu ochi de vultur.

- Da, spuse ea, în cele din urmă. Sunt Gabrielle Christow. Iar tu?

Bărbatul se încruntă şi o privi furios. Ohii de culoarea mării se
întunecară, iar tenul bronzat evidenţia fiecare cută de enervare.

- Doamne, nu pot să cred! zise el, încet. Proştii! Ai naibii proşti şi incompetenţi!

Gabrielle se încordă, remarcând că majoritatea celor din restaurant era atentă la conversaţia lor.

- Mă tem că nu înţeleg ce spui, vorbi pe un ton de gheaţă.

- Nu? ridică el ironic dintr-o sprânceană. Chiar credeai că vei fi primită cu braţele deschise? Dacă-i aşa, domnişoară, mă tem că nu vei putea fi mai dezamăgită de atât.

Gabrielle era foarte palidă.

- Am crezut...Adică ştiu că Vision a făcut toate aranjamentele şi că eram aşteptată.

- Da, aşteptam un fotograf de la Vision.

A urmat o tăcere, iar ea întrebă suspicioasă:

- Pui la îndoială profesionalismul meu?

- Ăsta e ultimul lucru care mă interesează. Trase un scaun şi se aşeză lângă ea. Sprijinit de spetează, spuse nepăsător: oricum, nu sunt în măsură să-ţi judec talentul.

- Adică?

- Adică vei lua primul avion spre Europa, imediat ce putem aranja lucrul ăsta. Vom lua legătura cu cei de la Vision şi dacă au chef să ne trimită un înlocuitor până terminăm lucrările, toate bune şi frumoase. Dacă nu... dădu cu nepăsare din umeri.

- Un înlocuitor? repetă ea, nedumerită. De ce?

- Am crezut că lucrul ăsta va fi evident chiar şi pentru cei

mai înguşti la minte. Ochii lui albaştri se plimbară de jos în sus, observând sandalele elegante şi rochiţa de un alb imaculat. Treaba asta nu e pentru o femeie, domnişoară Christow.

După câteva momente în care Gabrielle încercă să treacă peste şocul celor auzite, reuşi să spună:

- Pot să întreb ce fel de prejudecată absurdă mai e şi asta?

- Desigur. Scoase o ţigară dintr-o cutiuţă şi o aprinse. N-are nimic de-a face cu prejudecata, e doar o chestie de bun-simţ. Pădurea tropicală nu e un loc pentru o fată neexperimentată. Am crezut că redactorul tău are mai multă minte şi că se va gândi la asta.

Gabrielle dădu din cap a neîncredere. A fost deja destul de greu să vină după James, dar să străbată atâta cale şi să beneficieze de aceeaşi primire din partea unui străin, era prea de tot.

- în Marea Britanie, femeile au aceleaşi drepturi ca bărbaţii. Din punct de vedere legal, nu putem fi discriminate pe baza sexului.

- Foarte bine, dacă aşa se întâmplă în Marea Britanie! Dar Yucatanul n-are nicio legătură cu asta şi aici te afli, în caz că n-ai băgat de seamă. Expediţia de care ne ocupăm acum e plină de pericole şi de disconfort, aşa cum n-ai avut niciodată parte în biroul tău confortabil din Londra. Un bărbat poate să treacă peste toate astea. Dar tu? ridică mâinile şi le îndreptă spre ea, într-un fel în care o elimina din start. în niciun caz!

Gabrielle se ridică nervoasă, ignorând privirile curioase care o urmăreau.

- Aş prefera să continuăm discuţia într-un loc mai puţin public, adăugă ea cu voce scăzută.

- Si eu, răspunse bărbatul, zâmbind. La mine sau la tine?

Gabrielle se îmbujoră şi-l fulgeră cu privirea.

- Profesore Morgan... începu ea.

- Mă tem că ai greşit din nou, spuse el, dând din cap. Numele meu e Lennox. Shuan Lennox. Dennis Morgan mai zace încă din cauza febrei.

Fata făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

- Adică nici măcar nu eşti conducătorul expediţiei şi apari aici cu tupeu să-mi dai ordin de plecare ca şi cum...

- Da, presupun că aşa e, spuse el, fără să mai zâmbească. Dennis nu mai e tânăr şi de o vreme e cam bolnav. Am vrut să-l mai scutesc de griji şi enervări.

Gabrielle ridică bărbia.

- Presupun că habar n-are de venirea mea, aşa că nu vreau să-l deranjez în vreun fel. Ca atare, voi aştepta până când se însănătoşeşte, ca să poată lua o decizie.

- Te asigur că va fi la fel ca a mea.

- Poate. Gabrielle se gândi că e posibil ca bărbatul să profite de această ocazie ca s-o trimită acasă mai repede. Dar aş pefera să aud asta de la el, dacă nu te superi, adăugă ea cu lejeritate.

- Te rog, spuse el repede. Presupun că dacă tot ai bătut atâta cale, ai dreptul la câteva zile de odihnă pe cheltuiala celor de la Vision. Probabil că-ţi datorează asta din moment ce te-au trimis aici sub pretexte false.

- Vom vedea! zise tânăra, după care un nou gând îi dădu târcoale. Dar mai e o problemă...cazarea mea...

- Ce e cu ea? întrebă Shuan ridicând din sprâncene.

- Ei bine, în seara asta pot rămâne aici, dar am înţeles că...Martin mi-a spus că pot sta la Institut în următoarele nopţi, ca parte din echipă.

Nu a mai adăugat că presupunerea asta avea la bază faptul că era şi căsătorită cu unul dintre membrii echipei.

- E o idee excelentă, dacă ai fi omul pe care noi îl aşteptam. Dar după cum stau lucrurile, poate ar fi mai bine să rămâi aici.

- Dar e posibil să nu mai aibă loc şi pentru mine. Stii bine că suntem în plin sezon turistic.

- Da, spuse el, cu blândeţe, ştiu asta.

O privea cu o nepăsare deplină, în timp ce ea se enerva. Tânăra încercă să-şi menţină calmul şi se îndreptă spre recepţie. Dar recepţionerul îi răspunse la întrebare cu un "nu" serios. Nu mai erau camere libere în afară de noaptea aceea. Hotelul era plin şi nu ştia niciun alt loc unde să poată găsi ceva liber.

- Merida e plină în sezonul ăsta, termină el, iar Gabrielle se întoarse descurajată la masa străinului.

încercă să se stăpânească să nu se arunce la picioarele lui ca să-l implore s-o ia cu el la Institut. în acelaşi timp, însă era preocupată şi de reacţia pe care o va stârni sosirea ei. Oare era posibil ca James să fi ţinut secret faptul că fotograful aşteptat de Dennis Morgan era de fapt soţia lui? Oare se detaşase complet de ea? Era un gând care o chinuia şi care o făcea să devină şi mai tensionată.

Când se apropie, îl văzu pe Shuan Lennox care se ridicase şi o aştepta cu un zâmbet slab pe buze. Acela era zâmbetul care o făcu să ia o decizie. Mai bine dormea în stradă decât să-i ceară vreo favoare.

- S-a rezolvat! spuse ea, încercând un zâmbet forţat. Ezită puţin. Crezi că aş putea face măcar o vizită la Institut? Arătă spre valiza de pe podea. Câteva dintre camerele şi aparatele de filmat sunt foarte valoroase, şi m-aş simţi mai bine dacă le-

aş putea încuia acolo într-un
dulăpior, decât să le las aici, într-o cameră de hotel.

- Presupun că se poate să faci asta, spuse, privind fără expresie valiza. Dar să nu te aştepţi la mai mult de atât!

Gabrielle respiră uşurată. Era sigură că va găsi un loc unde să stea, dacă nu mai avea şi grija echipamentului. îşi luase puţine lucruri cu ea, considerând că dacă va mai avea nevoie de ceva, îşi va procura de aici.

în plus, era sigură că primul om cu care se va întâlni la Institut avea să fie James, şi atunci problema cazării avea să fie rezolvată. Până şi James ar scuti-o de o scenă în faţa colegilor lui. îşi dădu seama că nu se mai aştepta ca James s-o întâmpine cu zâmbetul pe buze.

- Ei bine, atunci să mergem! Vocea pătrunzătoare a lui Shuan Lennox îi întrerupse gândurile. Deja am pierdut destul timp azi. Presupun că asta e singura valiză pe care vrei s-o iei, pe cealaltă va trebui s-o ţii cu tine, nu?

Gabrielle care căuta o scuză pentru a-şi putea lua şi valiza cea mare cu ea, renunţă la idee. Putea să-i relateze oricând acestui străin înfumurat că era de fapt soţia unui coleg de-al său, şi să-l facă să-şi înghită cuvintele. Dar dintr-un motiv de care nu era prea sigură, ezita să facă acest lucru.

Ar fi însemnat să-i dea tot felul de explicaţii, pe care prefera însă să le ofere profesorului Morgan. Dar spera, în acelaşi timp, că nu vor fi necesare asemenea detalii. James nu o putea ignora la nesfârşit.

- Bineînţeles, spuse ea, urându-l mai mult decât credea că poate fi posibil.

- Bine, atunci.

Se uită la ceas şi în acelaşi timp, Gabrielle luă valiza de jos şi îşi puse geanta pe umăr. Era un moment destul de jenant,

pentru că îşi prinsese unul din tocuri de piciorul mesei şi aproape că-şi pierdu echilibrul pentru câteva secunde.

- Să înţeleg că şarmul pe care-l emani nu include şi capacitatea de a-ţi căra singură bagajul, spuse el, zâmbind ironic şi, înainte ca tânăra să poată protesta, îi luă valiza din mâini şi spuse: acum te descurci, domnişoară Christow?

- Mulţumesc, da, spuse ea, privindu-l neputincioasă.

Dar afară din hotel, se mai întâmplă un lucru, exact când se îndreptau spre jeepul lui. Deşi ploaia se oprise de câteva minute, strada era plină de pârâiaşe, iar la vederea ei, Gabrielle oftă.

- Haide, domnişoară Christow! Nu ţi-a spus nimeni că Merida e cunoscută şi sub numele de Mica Veneţie? adăugă el, privind-o ironic.

- Nu, domnule Lennox, nu mi s-a spus. încercă să-şi menţină calmul în voce. De asta port sandale şi nu cizme de cauciuc. Din nou a trebuit să îndure privirea aceea nepăsătoare care o durea.

- Sunt sigur că slujba îţi cere sa nu faci confuzii, aşa că îţi spun de pe acum că sunt doctor Lennox şi nu domnul, asta ca să încetezi cu emancipările tale.

îi luă valiza şi i-o puse în portbagajul jeepului, după care veni la ea, o ridică ca pe o păpuşă şi o depuse pe scaunul de lângă şofer. Gabrielle îşi aranjă nervoasă rochia, încercând din răsputeri să ascundă tremurul mâinilor, în timp ce bărbatul urcă şi el în spatele volanului.

îi zâmbi în timp ce introducea cheia în contact.

- în pădurea tropicală va fi mai umed ca aici. Te poţi considera norocoasă, domnişoară, fiindcă nu trebuie să iei parte la aşa ceva.

- Vom vedea, doctore Lennox. Tonul ei avea o furie care lui nu-i putea scăpa neobservată. Urmă o pauză scurtă, după

care adăugă: porc masculin, şovinist, sunt nişte cuvinte pe care n-am crezut că le voi folosi vreodată, dar în cazul tău voi face o excepţie.

- Ei, domnişoară, nu te stresa, veni răspunsul nonşalant al străinului. Trebuie să fie un echivalent feminin la o asemenea expresie, iar eu nu voi ezita s-o folosesc în cazul tău, în măsura în care vei rămâne aici mai mult decât trebuie.

Gabrielle nu găsi nimic bun de replicat, aşa că se abţinu, spre dezamăgirea ei.

Capitolul 2

Drumul spre Institut nu era unul lung, dar Gabriellei i se păru că durează prea mult. Tăcerea dintre ei era stânjenitoare, dar niciunul nu părea dornic să abordeze un subiect de discuţie care să detensioneze situaţia.

Tinerei i-ar fi plăcut să-l întrebe o mulţime de lucruri, mai ales în momentul când au trecut pe lângă o catedrală impunătoare şi veche, din secolul al şaisprezecelea. Era o situaţie enervantă, în condiţiile în care stătuse până atunci în hotel, arzând de nerăbdare să o contacteze cineva din echipa de cercetători, iar acum, când se întâmplase asta şi ieşise în oraş, nu se putea bucura cum trebuie de ceea ce vedea.

I-a fost greu să se abţină de la comentarii, mai ales în momentul în care au intrat pe un bulevard mare, mărginit de case vechi, construite într-un amalgam de stiluri arhitectonice. încercă să-şi scoată aparatul din geantă, ca să imortalizeze aceste minunate locuri, dar Shuan acceleră şi trebui să se mulţumească doar cu gândul că, înainte de a părăsi Merida, va face o plimbare pe aici, de una singură.

Au cotit pe o străduţă lăturalnică, ce dădea într-un târg de covoare şi alte obiecte lucrate manual, apoi s-a oprit în faţa unor porţi masive de lemn. Drenarea trebuia să fie mai bună în această parte a oraşului, gândi ea, când, coborând din maşină, observă că asfaltul era uscat.

Shuan Lennox scosese deja valiza din portbagaj, iar acum stătea drept, fără să zâmbească, în timp ce-i oferea mâna ca să coboare din maşină. Din răutate, ignoră ajutorul oferit, fără să-şi dea seama că un asemenea gest îi va ridica rochia şi va lăsa la vedere mai mult decât trebuie din picioarele ei suple. Dar dacă se aştepta ca întâmplarea să provoace un comentariu acid, nu s-a întâmplat. Bărbatul abia s-a urnit ca

să deschidă poarta şi să aştepte ca ea să intre prima.

Curtea în care au intrat era înconjurată de o clădire albă şi impunătoare, cu două etaje. O terasă luminoasă străjuia intrarea şi o fântână arteziană împodobea centrul curţii. Balcoanele erau împodobite cu ghivece de flori, iar pe coloanele care susţineau construcţia, iedera creştea frumos.

Gabrielle oftă de plăcere în faţa unei asemenea frumuseţi, dar Shuan părea obişnuit cu toate astea şi deloc dispus să-i împărtăşească prima impresie. Bărbatul traversă curtea şi urcă pe scări, iar Gabrielle îl urmă fără să şovăie. îşi simţea palmele transpirate şi ştia sigur că nu era din cauza umidităţii.

Au intrat într-un hol mare, unde o scară masivă, cu o balustradă din fier, urca şerpuind până la etajul al doilea. La parter erau câteva săli cu uşile închise, iar dintr-una se auzeau maşinile de scris. Doctorul Lennox merse spre uşa aceea şi o deschise cu o mişcare nervoasă.

Era o cameră mare, în ciuda faptului că era ocupată de trei birouri şi diverse anexe. La primele două, două fete erau ocupate cu redactarea unor documente, iar la al treilea, o altă domnişoară era pierdută printr-un teanc de documente. însă la vederea celor doi, le zâmbi şi, privind-o întrebător pe Gabrielle, Shuan o lămuri:

-Aceasta e domnişoara Christow. Isabella, te rog, poţi pune valiza asta într-un loc sigur?

Fata se ridică şi întrebă:

- Poate ar trebui s-o pun în seif?

- îţi convine? o întrebă Shuan ironic pe Gabrielle.

- Da, mulţumesc, murmură tânăra. E bine aşa. Eşti foarte drăguţă, se adresă ea zâmbind domnişoarei.

- Pentru nimic. Urmă o pauză, după care Isabella întrebă: o să lucrezi aici?

- Sper, veni răspunsul tinerei, stânjenită de prezenţa bărbatului înalt care le asculta din pragul uşii.

- Nu se spune oare că speranţa moare ultima? interveni el, înainte ca Isabella să mai spună ceva. Sfatul meu, domnişoară Christow, este să faci rezervare cât mai curând pentru un zbor spre Anglia. Astfel, ne scuteşti pe toţi de multă bătaie de cap.

- Asta poate e convenabil din punctul tău de vedere, dar eu am venit aici să muncesc şi nu să plec cu coada între picioare doar pentru că aşa consideri tu că e mai bine. Prefer să aştept decizia domnului Morgan.

- Cum doreşti, dădu el din umeri cu nepăsare. Acum, te rog să mă scuzi, dar am treabă. Isabella o să aranjeze să te ducă la hotel Carlos. Dacă între timp nu iei decizia care trebuie, mă aştept să ţinem legătura, domnişoară Christow. La revedere!

Gabrielle se simţi ciudat de singură când bărbatul plecă de lângă ea. Se întoarse spre Isabella şi văzu că aceasta încerca să caute pe cineva la telefon, probabil pe Carlos, dar fata ieşi în holul spaţios fără să mai aştepte să afle când trebuia să plece.

Era atâta linişte în jur! Până şi traficul de afară se auzea înfundat, ca şi cum ar fi fost la mile depărtare de ei. Era un loc surprinzător de tăcut, gândi ea. Prea tăcut pentru un om atât de plin de viaţă ca doctorul Lennox. Privi tăcută eleganţa impunătoare a holului, iar atenţia îi fu atrasă de nişte uşi cu plăcuţă aurie. Oare acolo erau birourile private ale angajaţilor? Dacă e aşa, unul dintre ele ar putea fi al lui James! Poate chiar lucrează în acest moment acolo, fără să ştie de prezenţa ei aici. Degetele i se încleştară puţin. Nu purta verigheta. O avea în caseta de bijuterii din geamantan şi hotărâse s-o lase acolo până

ce lucrurile aveau să se rezolve între ei.

-Doreşti ceva, domnişoară? Isabella o privea din pragul biroului ei. Nu mai zâmbea, ba chiar se uita la ea cu suspiciune.

- E în ordine, spuse Gabrielle repede. Doar mă bucur de această atmosferă. E o clădire foarte frumoasă!

Isabella dădu din umeri, a nepăsare.

- E foarte veche, spuse ea, ca şi ce asta i-ar fi ştirbit din măreţie. Dar nici nu se oferi să-i arate Gabriellei mai mult din ea, cu toate că tânăra asta sperase. îşi dădu seama de un lucru: tonul binevoitor al fetei dispăruse imediat cum doctorul Lennox părăsise încăperea.

Dorea să citească numele scrise pe acele plăcuţe, dar nu în timp ce era privită. Se uită în jur şi îi veni repede ceva în minte.

- E foarte cald aici, oare aş putea bea ceva?

- Doar suc, spuse Isabella, încruntată. Să-ţi aduc un pahar?

- Dacă eşti drăguţă zâmbi Gabrielle.

Fata murmură ceva în spaniolă, după care spuse, pe un ton care se voia politicos:

- Te rog să aştepţi aici, până mă întorc.

Gabrielle aşteptă până când tocurile fetei nu se mai auziră şi începu să citească numele de pe plăcuţe. Citise deja pe o parte a sălii, iar când traversă încăperea găsi ceea ce căuta, exact când Isabella se întoarcea cu paharul.

Pe uşă era gravat numele: Dr. J. A. Warner.

Gabrielle ciocăni şi nu primi niciun răspuns. Ciocăni mai tare şi, fiindcă tot nu se auzea nimic, intră.

Camera era spaţioasă şi goală. Si nu lipsea doar James, ci şi actele şi dosarele de pe birou, stiloul lăsat pe hârtii, ca şi cum l-ar aştepta pe cel care muncea acolo să-şi reia lucrul.

Coşul de gunoi era gol, iar rafturile care trebuia să fie pline de cărţi nu conţineau mare lucru. Gabrielle recunoscu câteva tratate pe care James le adusese cândva şi acasă, dar simţi totuşi că locul acela nu purta amprenta lui. Pierdută în gânduri, privi tăcută încăperea. însă vocea ascuţită a Isabellei o aduse la realitate:

- Ce cauţi aici, domnişoară?

Se întoarse repede şi dădu nas în nas cu fata care o privea bănuitor din uşă, cu un pahar de suc în mână.

- îmi cer scuze, spuse Gabrielle. Căutam un loc să mă aşez şi n-aveam unde pe hol.

- E o încăpere privată. Sunt multe lucruri de valoare aici. Dacă doreşti să te aşezi, e o băncuţă în curte.

Gabrielle se încordă. Oare Isabella insinua că arăta ca o hoaţă? Dar încercă să se controleze şi să nu înceapă o discuţie în contradictoriu cu fata arogantă. Până la urmă, nu era normal ca un străin să se poarte aşa într-un Institut şi trebui să-i dea dreptate fetei pentru bănuieli. Poate ar fi fost mai indicat să se prezinte cum trebuie şi să întrebe deschis unde îl putea găsi pe James. Dar odată începute lucrurile astfel, trebuia să continue aşa. în plus, n-avea nici cea mai mică intenţie să-i dea Isabellei explicaţii.

- N-am ştiut că aceste camere sunt private, altfel n-aş fi intrat. De fapt, nu văd nimic de valoare aici. Locul arată cam gol. Foloseşte cineva biroul ăsta?

- Da, doctorul Warner.

- Stii unde e acum?

- De ce ar trebui să ştiu eu una ca asta? întrebă Isabella, înţepată. Acum e multă muncă pentru că o nouă expediţie începe în Chiapas. Poate că doctorul Warner este în Villahermosa, ocupându-se de aranjamente. Cine ştie?

- în Villahermosa? Eşti sigură?

- Nu sunt sigură de nimic, domnişoară. Tot ce ştiu e că a fost acolo cu doctorul Lennox şi că e foarte probabil să mai fie încă acolo.

- Oh, da, nu mi-a trecut prin minte. Sigur că sunteţi cu toţii foarte ocupaţi, spuse fata, nedorind să mai alimenteze curiozitatea Gabriellei.

Sucul este pentru mine? Ce drăguţă eşti! Cred că o să mă duc în curte să mă aşez puţin pe băncuţă. Ai spus că pot face asta acolo, da?

- Carlos te aşteaptă, domnişoară, veni răspunsul satisfăcut al fetei. Si el are treburi mai importante de făcut. Se întoarse şi aşteptă în mod ostentativ ca Gabrielle s-o urmeze în hol. Apoi, închise cu putere uşa de la biroul lui James şi se îndreptă spre biroul ei fără să privească în urmă.

- La revedere şi ţie, gândi tânăra, în timp ce-şi bea sucul.

Lăsă paharul pe banca de afară şi merse să-l întâmpine pe Carlos, care tocmai ieşea din Institut. Era un bărbat scund şi grăsuţ, cu un zâmbet luminos şi cu trăsături care Gabriellei i se păreau foarte familiare, deşi, era sigură că nu-l mai întâlnise înainte. Doar când s-au urcat în jeep şi acesta a pornit maşina şi-a dat seama de unde îl cunoaşte. Avea profilul tipic de mayaş, cel pe care-l văzuse de atâta ori în cărţile şi reproducerile despre această cultură. O făcea să nu se mai simtă atât de departe de palatele din junglă.

întoarcerea la hotel nu s-a comparat deloc cu prima ieşire a Gabriellei în oraş. Carlos nu se grăbea deloc şi nu a luat-o pe scurtături, ci a mers pe bulevardele principale şi şi-a etalat talentul de ghid.

- Dar nu într-un jeep puteţi vedea Merida, domnişoară, îi spuse el, pe un ton de reproş. Mâine trebuie să mergeţi pe jos

până la Piaţa Independenţei, ca să vizitaţi Casa Montejo.

- Nu un Montejo a fost cel care a pus bazele Meridei? întrebă tânăra, încercând să-şi amintească mai mult din cele studiate despre peninsula Yucatan.

- Da, don Francisco de Montejo. A învins patru zeci de mii de indieni cu doar patru sute de cavaleri spanioli. Frumoasa noastră catedrală e construită pe locul unde a obţinut victoria.

Gabrielle oftă.

- Si ce mai victorie, spuse ea. Si totul în numele Domnului, presupun.

- Da, domnişoară. Cum altfel? Iar în catedrală e o pictură frumoasă care redă vizita regelui Tutul al paisprezecelea făcută lui Don Francisco, cu doar câteva săptămâni înainte de creştinarea noastră.

Tânăra îşi dădu seama că avea lângă ea un exemplar autentic de patriot.

- Cred că Mexicul tău este o ţară foarte frumoasă, adăugă ea, zâmbind.

Dar Carlos o privi indignat.

- Nu este Mexicul meu, domnişoară. Eu m-am născut mayaş. Nu mă consider că aparţin de Mexic. Luă nervos mâinile de pe volan şi-i arătă agitaţia din jur de care parcă părea dezgustat.

Gabrielle încerca cu greu să se abţină să nu râdă.

- îmi pare rău, Carlos. N-am ştiut că aici se ţine atât de mult la treaba asta.

- Fiecare îşi aparţine lui însuşi, domnişoară, spuse el, cu un zâmbet triumfător pe buze. Asta e tot. Am fost singuri atât de mult timp, încât ne-am obişnuit.

Carlos continuă să-i explice locurile pe unde treceau şi să-i arate restaurante demne de vizitat.

- Iar când sunteţi prea obosită de atâta umblat, puteţi merge în Parcul Cepada, de unde să închiriaţi o caleaşcă pentru restul călătoriei.

Gabrielle încuviinţă cu un zâmbet. Deja îşi promisese că avea să încerce una din caleştile acelea minunate trase de ponei, pe care le vedea peste tot pe străzi.

Dar înainte de a coborî, îşi aminti că trebuia să găsească cât mai repede un loc de cazare. Ar fi vrut să-l întrebe pe Carlos dacă o putea ajuta, dar îşi reţinu cuvintele. Doar îl lăsase pe Shuan să creadă că va sta în continuare la hotel. Nu avea să rişte ca acesta să afle adevărul de la el.

Chiar îi trecu prin minte să închirieze o maşină ca să meargă la Villahermosa, dar se răzgândi repede. Cel puţin, în Merida avea contact cu Institutul, cu toate că era destul de dificil. Mai devreme sau mai târziu, James se va întoarce acolo. Dacă pleca spre Villahermosa, ar fi fost ca şi cum ar căuta acul în carul cu fân, şi era foarte posibil să-i piardă urma din nou.

Luă cina singură în restaurantul hotelului, fiind conştientă că era singura care stătea fără companie la masă.

Când bău şi ultimele guri de vin din pahar, îşi dădu seama că cineva îi vorbeşte şi, ridicând privirea, văzu un cuplu nu cu mult mai în vârstă faţă de ea, care stătea la masa alăturată. S-au prezentat ca fiind Joe şi Cathy Benson şi n-au avut nevoie de multe încurajări ca să se aşeze lângă ea, pentru a-şi bea cafeaua. Păreau o pereche prietenoasă şi glumeaţă şi Gabrielle află curând că erau din California şi că petreceau o lună de miere întârziată, după vreo cinci ani de căsnicie. Au crezut că şi Gabrielle era o turistă dornică de cunoaştere ca şi ei, iar fata le explică ce muncă avea să facă aici în timp ce Joe şi Cathy o ascultară cu atenţie.

- Doamne, ce norocoasă eşti! spuse Cathy oftând. Noi

trebuie să plecăm acasă săptămâna viitoare. Ai vizitat multe ruine? Noi ne-am oprit să vedem Bonampak şi Palenque, în drum spre Merida. Oh, Doamne şi Templul încrustărilor e atât de mare! M-am simţit ca o furnică.

- Cathy exagerează, ca de obicei, spuse soţul ei, râzând. Nici măcar un templu mayaş n-ar putea-o lăsa fără cuvinte.

- Serios? întrebă Cathy cu un gest extravagant. Lasă-mă să-ţi spun că doar citind despre acele sacrificii pe care le-au făcut oamenii ca să ridice un asemenea monument, mi s-a făcut pielea de găină.

- Cred că acelaşi efect l-a avut şi asupra victimelor, spuse Gabrielle.

- E o conversaţie minunată după un meniu tipic spaniol. Dar noi de fapt am venit să-ţi spunem că s-a format un grup care merge la Ermita şi cum erai singură, ne-am gândit că poate ţi-ar plăcea să vii cu noi.

- La Ermita? Gabrielle îi privi curioasă. Ce sau unde e asta?

- E un vechi ermitaj la periferia oraşului. A fost resaturat şi acum s-a făcut o grădină din el şi din cimitirul de alături. Noaptea e luminat cu totul şi există chiar şi o fântână arteziană. Au muzică şi de obicei vin şi dansatori pe care îi poţi privi. Cathy puse o mână pe braţul ei. Vino cu noi şi o să te convingi. E minunat acolo!

Gabrielle era foarte tentată să răspundă afirmativ invitaţiei. Lucrurile au mers prost pentru ea de când a debarcat pe peninsulă, iar gândul că s-ar putea bucura de o seară de veselie îi făcea cu ochiul. Dar în acelaşi timp, nu dorea să părăsească hotelul în caz că James avea să ia legătura cu ea. Deşi lucrul acesta i se părea din ce în ce mai puţin probabil. în plus, trebuia să se odihnească bine pentru că o aştepta o zi grea în care trebuia să umble prin tot oraşul

ca să găsească o cazare.

Aşa că îi refuză pe cei doi soţi, însă aceştia, după ce mai insistară puţin, îi spuseră că de data asta nu se vor supăra, dar că data viitoare nu vor mai accepta un refuz. Erau primii care reacţionaseră plăcut la vederea ei de când sosise în Merida, gândi ea, în timp ce se îndrepta spre camera ei. N-avea de gând să se lase doborâtă de milă, nu-şi putea permite să rateze o asemenea ocazie de a decoperi ceea ce studiase o viaţă întreagă. Făcu un duş cald, după care se vârî în pat, şi luă o carte în mână. Era un tratat modern despre noile descoperiri din peninsula Yucatan, scrisă de Stephens şi Catherhood în anul 1940, care îi aduceau la cunoştinţă suferinţele şi greutăţile îndurate de ei în pădurile tropicale, lucru care o făcu să conştientizeze ce o aştepta. Iar când adormi, visă jungla şi palate ascunse şi în ruină, din uşa cărora o privea mereu aceeaşi figură chinuitoare, care nu era a vreunui mayaş ci a lui Shuan Lennox.

Gabrielle îşi luă valiza în mână şi mai merse puţin. Mai făcu o pauză, după care o luă cu cealaltă mână. Stătuse la hotelul Belen cât de mult putuse, sperând până în ultimul minut că cineva va anula o rezervare, dar nu se întâmplă aşa şi se văzu nevoită să elibereze camera în cele din urmă.

Era pe punct de plecare când s-a întâlnit cu soţii Benson şi s-a simţit foarte jenată, ca şi cum ar fi părăsit hotelul ca o hoaţă. Aceştia au fost foarte surprinşi văzând-o că-şi cară valiza, dar au acceptat explicaţiile ei grăbite cum că primise un telefon de la Institut şi că trebuia să se mute acolo cât mai repede. Le-a spus asta pentru că era sigură că altfel aveau să se ofere s-o ia cu maşina prin oraş, până găsea un loc unde să stea. Nu voia să-i amestece şi pe ei în problemele personale, mai ales că vacanţa lor era pe sfârşite, şi mai aveau atâtea

lucruri de văzut.

Acum, îşi dorea să nu fi fost atât de altruistă. Putea găsi explicaţii umilitoare, ce-i drept, dar măcar nu era singură în căutarea a ceva imposibil de găsit. Cumpărase un ghid al oraşului de unde luase cele mai bune locuri de cazare, dar căutase destul pe ziua de azi şi era aproape seară. Trebuia să găsească repede un loc unde să înnopteze, gândi ea speriată. Nici nu putea concepe să rămână pe străzi, singură, cu valiza.

Joe şi Cathy Benson au promis veseli că vor ţine legătura, iar Gabrielle spera din tot sufletul să apară de undeva cu maşina lor albastră şi să ia toate grijile ei asupra lor. Dar era o iluzie deşartă. începea să-i dea tot mai mult crezare lui Shuan Lennox, care-i spusese că locul ei nu era aici.

Oftă şi mai luă o dată valiza în mână. Mai avea un loc pe listă: Cafeneaua Tula, care oferea câteva camere spre închiriere, desupra cafenelei.

S-a mai înviorat puţin când a intrat în local şi a văzut feţele de masă albe şi mobilierul nou. Câţiva clienţi erau deja aşezaţi la mese, iar mirosul de mâncare care venea din bucătărie, îi îmbie simţul olfactiv.
în capătul încăperii era un bar bine aranjat, cu sticle de toate mărimile si culorile, si cu un bărbat care aştepta în spatele tejghelei să servească clientela.

-Aş dori o cameră, vă rog, ceru ea, politicos. îi vorbise în spaniolă, iar bărbatul o măsură din priviri. Avea o faţă rotundă şi paşnică, ce nu exprima nimic anume.

Apoi, când Gabrielle credea că nu va obţine nimic de la el, bărbatul strigă:

- Pilar! şi se întoarse la treaba lui.

Aproape imediat, uşile de la bucătărie se deschiseră şi o femeie scundă şi bronzată, cu un şorţ alb, imaculat, intră în

sală. Se opri, cu mâinile puse agresiv în şolduri. {irul de cuvinte care urmă îi era adresat bărbatului de la bar şi era spus prea repede ca tânăra să prindă ceva, dar din tonul şi privirea femeii îşi dădu seama că nu era deloc încântată că fusese adusă din bucătărie ca să se ocupe de o turistă aflată în trecere.

- Ce doriţi, domnişoară? o întrebă femeia repede, iar Gabrielle, luată prin surprindere, se îmbujoră repede, după care îşi exprimă din nou cererea.

- Nu avem, veni răspunsul femeii care deja se întorcea spre uşa de la bucătărie.

- Oh, vă rog, aşteptaţi. Doamnă, sunt obosită, am nevoie de o cameră. E urgent, adăugă ea, cu un ultim efort.

Dar singurul răspuns pe care-l primi de la femeie fu o nouă tiradă de vorbe pe care fata nu le înţelese. Bărbatul de la bar încercă să intervină, dar fu imediat redus la tăcere printr-o privire. Gabrielle se întoarse spre el.

- Domnule, vă rog, nu înţeleg nimic din ce spune soţia dumneavoastră. îi puteţi explica faptul că nu sunt o turistă? Lucrez aici, în Merida, o vreme. Vreau neapărat o cameră şi am de gând să plătesc oricât îmi cere. Si în timp ce vorbea, Gabrielle căută în geantă
portofelul.

- Nu e vorba de bani, domnişoară. Nu e loc, veni răspunsul bărbatului, care parcă îi evita privirea.

Soţia lui mai bombăni ceva, după care plecă în bucătărie. Bărbatul oftă.

- Soţia mea spune că e posibil ca Hernandez să mai aibă locuri. Poate ar trebui să încercaţi acolo.

- Hernandez? Gabrielle îl privea nedumerită. Nu găsise numele ăsta în ghidul pe care-l avea şi nici nu mai auzise de

el. Dar, fiindcă n-avea de ales, trebuia să ia în considerare şi această opţiune. Căută în geantă şi scoase o foaie de hârtie şi un creion pe care le puse pe masă, întrebând: cum pot să ajung acolo, domnule?

Barbatul mai oftă o dată, după care îi desenă o schiţă, apoi se îndepărtă bucuros că nişte clienţi îi ceruseră câteva băuturi şi astfel putea scăpa de Gabrielle.

Cam atât cu faima despre ospitalitatea locuitorilor Peninsulei Yucatan, îşi spuse tânăra, luând valiza într-o mână şi pregătindu-se de plecare.

Neliniştea ei crescu în momentul în care ajunse la locul indicat pe schiţă. Nu era un restaurant mai mic sau un han, ci un bar pe o stradă lăturalnică, luminată cu becuri mici, dintre care multe erau sparte sau lipseau cu desăvârşire.

O perdea de mărgeluţe făcea trecerea din stradă în bar şi Gabrielle, după un moment de ezitare, o dădu la o parte şi intră. Strâmbă din nas imediat. Nu avea nimic din ospitalitatea hanului La Tula, şi nici din curăţenia acestuia.

Clienţii erau în majoritate bărbaţi, iar Gabrielle se abţinu cu greu să nu se întoarcă în stradă. Oriunde, gândi ea disperată, chiar şi pe o bancă, în piaţă, ar fi mai bine decât aici. Dar îşi veni în fire şi îşi dădu seama că nu prea are de ales.

- Da, domnişoară. Pot să vă ajut? Un bărbat voinic ce stătea singur la una din mese, citind ziarul, se ridică şi veni spre ea în timp ce o măsura din priviri. Era un individ respingător, care când zâmbea lăsa să i se vadă dinţii decoloraţi sau lipsă. Purta o cămaşă murdară, ai cărei nasturi, acolo unde existau, erau încheiaţi în aşa fel încât să se vadă burta. Dar o abordase destul de politicos, aşa că Gabrielle încercă să-i întoarcă zâmbetul.

Cu sentimentul că trăieşte un adevărat coşmar, îi relată ceea ce se întâmplase, într-o spaniolă abia închegată.

- Deci, nu sunteţi nord-americană?

- Englezoaică, spuse Gabrielle.

- Si cine îi spune unei englezoaice să vină la Hernandez?

- M-au trimis de la Cafeneaua Tula. O femeie pe nume Pilar mi-a spus să încerc aici. Gabrielle era mulţumită că cel puţin engleza bărbatului era inteligibilă.

- Pilar v-a spus, deci. Râse scurt. Se vede. Lui Pilar nu-i plac blondele. Se aplecă şi luă valiza fetei. O să-ţi arăt camera, domnişoară.

Gabrielle îl urmă prin sală, stânjenită de privirile care o urmăreau de la mese. Se trezi controlând toţi nasturii de la bluză şi dacă nu cumva fusta avea vreun volan ridicat. Era aproape bucuroasă că ieşise din bar şi că acum urca nişte scări înguste şi întunecoase spre etaj. Pereţii erau murdari şi decojiţi de vopsea. O trecu un fior. Cu toatea astea, îşi spuse că, indiferent cum arăta camera, avea s-o închirieze măcar pentru o noapte. Mâine putea să facă alte planuri. Poate chiar să meargă la Villahermosa.

Dar camera nu arăta atât de rău cum anticipase. Podeaua nu avea parchet, iar câteva dintre tocurile de la geam erau sparte, dar lenjeria de pe pat părea curată, la fel ca lavoarul din baie.

Se întoarse spre Hernandez.

- Cât costă camera, domnule?

Preţul pe care-l spuse, o făcu pe Gabrielle să scoată o exclamaţie de uimire.

- Nu mi-aş putea permite un asemenea preţ.

- Dar domnişoara lucrează, nu? întrebă Hernandez, dând din umeri cu nepăsare. Mi se pare un preţ corect.

Oare cum ştia asta? se întrebă ea, speriată. încercă totuşi să vorbească ferm:

- Sper să am de lucru, dar nu e nimic stabilit încă, aşa că n-am mulţi bani la mine. în plus, vreau camera doar pentru o noapte, adăugă ea.

- Cum? Dar domnişoara e foarte frumoasă. în curând va găsi de lucru, spuse Hernandez, strâmbând din faţa soioasă. însă eu nu sunt un om rău. Fac o reducere acum şi vom vorbi mai târziu.

Gabrielle acceptă uşurată, spunându-şi că e mai bine să lase lucrurile aşa cum erau şi să nu mai pomenească de perioada şederii sale. îi dădu bărbatului banii şi-l văzu cum îi numără suspicios înainte să-i vâre în buzunarul de la pantalonii rupţi şi murdari. îi mai aruncă un zâmbet enervant, şi o întrebă, înainte să plece:

- Domnişoara mai doreşte ceva? Poate o tequila?

- Nu, mulţumesc, veni răspunsul prompt al fetei. Stomacul gol se revoltă la gândul că ar putea bea ceva înainte să mănânce.

Trebuia să găsească undeva un restaurant în apropiere unde să-şi potolească foamea, gândi. însă simţi fiori de dezgust, la gândul că mai trebuia să treacă o dată prin barul înţesat de bărbaţi şi îşi dori să fi fost mai prevăzătoare şi să fi cumpărat nişte mâncare pe drum.

A respirat uşurată când a văzut că Hernandez a ieşit în final din cameră, dar imediat a început să intre în panică, văzând că uşa nu avea încuietoare, ci doar un mâner pe jumătate rupt. Dacă ieşea, ce garanţie avea că îşi va mai găsi lucrurile la întoarcere? Mai aruncă o privire prin cameră şi văzu că uşa de la şifonier putea sta închisă doar cu un scaun. Se părea că este prizonieră în camera aceasta până mâine

dimineaţă. Dezamăgită, îşi luă valiza şi o puse pe pat. Mai bine ar încerca să doarmă, aşa poate va uita şi de foame.

îşi găşi cămaşa de noapte şi papucii şi închise valiza din nou. N-avea sens să mai scoată si altceva, pentru că mâine dimineaţă devreme avea să plece de aici. Luă valiza din pat si căută un loc unde s-o pună. Sub pat, părea locul cel mai indicat din cameră.

Când ridică cuvertura, ceva mic si negru începu să iasă de acolo. Erau mai mulţi si străluceau în întunericul de sub pat. Pielea i se făcu de găină si se auzi ţipând din răsputeri.

- Care-i problema? De ce ţipi? întrebă Hernandez care apăru în pragul usii. Părea destul de nervos.

-Aveţi gândaci în cameră, domnule!

O privi aproape surprins si începu să râdă.

- Si? întrebă el nepăsător. Poate ar trebui să fi închiriat o cameră la Palatul Montejo.

-Am nevoie de niste insecticid, spuse fata, muscându-si buza. Si de o găleată cu apă, niste dezinfectant si un mop. O să curăţ eu camera asta.

Bărbatul intră si închise usa în urma lui. îi zâmbi cu subînţeles, iar Gabrielle simţi cum o cuprinde din nou panica.

- De ce faci atâta caz? Camera e ieftină, iar clienţii care o închiriază nu observă asemenea detalii. Celelalte fete nu se plâng.

Aproape moartă de frică, Gabrielle întrebă:

- Ce alte fete?

- Da, celelalte fete. Doar nu-ţi închipui că esti prima, nu? Dar ai făcut bine că ai venit la Hernandez, englezoaico. O să am grijă de tine.

încercă să-şi menţină echilibrul, să nu se prăbuşească. Când vorbi, vocea îi tremura puţin.

- Cred că e o confuzie. Trebuie să plec.

- De ce să pleci? în curând, toată lumea va afla că la Hernandez e o englezoaică. Vor veni mulţi. O să faci o groază de bani. Ai fost bleagă că te-ai dus la Pilar. E o femeie bună, dar e atât de credincioasă. Se duce la biserică în fiecare duminică.

- Nu, spuse ea, disperată. Nu înţelegeţi...

-înţeleg. A trebuit să părăseşti hotelul. Ştii, cele de aici sunt foarte stricte. Dar aici e bine. E o cameră bună şi e şi foarte ieftină. Zâmbi din nou şi o prinse de braţ, ciupind-o de pielea fragedă. Fii drăguţă cu Hernandez şi poate camera se va ieftini şi mai mult.

Panica îi dădu puteri nebănuite. Se smulse din mâna lui şi ieşi din cameră, dorindu-şi să ajungă cât mai repede în stradă şi în liniştea pe care orice loc în afară de acela părea să i-o ofere. Dar un bărbat masiv îi bloca trecera. Nişte braţe de oţel o cuprinseră şi încercară s-o scuture ca să-i oprească tremurul.

- Calmează-te! ţipă vocea, care vorbea într-o engleză perfectă şi care-i era binecunoscută.

încurcată, Gabrielle privi în ochii celui care o strângea de braţe. Era chiar Shuan Lennox, peste măsură de furios.

- Ce faci aici? întrebă ea, dintr-o răsuflare.

- Acelaşi lucru te-aş putea întreba şi eu, dar nu e nici locul şi nici momentul. Vino, şi fără prea mare ceremonie, o târî înapoi prin holul întunecos, spre camera unde îl lăsase pe bărbatul slinos.

La protestele ei, Shuan îi spuse scurt:

- Nu trebuie să-ţi abandonezi bagajele, domnişoară Christow. Hernandez le va vinde fără prea mari remuşcări şi presupun că are deja nişte bani de la tine. Nu-l lăsa să profite

şi mai mult de pe urma greşelii tale.

Hernandez mai era încă în cameră când au intrat. La vederea lui Shuan Lennox, întreaga sa atitudine se schimbă şi se transformă într-una defensivă, dând drumul la un şir de explicaţii în spaniolă, aruncând din când în când priviri acuzatoare Gabriellei.

Doctorul Lennox l-a liniştit cu un strigăt care a oprit tornada lui de explicaţii. Apoi se întoarse spre fată şi spuse:

- Fă-ţi bagajul, domnişoară Christow. Trebuie să ajungem la Institut. Ne aşteaptă o masă festivă.

Fata se holbă la el, încă neîncrezătoare.

- Ce te-a făcut să-ţi schimbi decizia?

- Eu nu mi-am schimbat-o. Dar Dennis Morgan s-a însănătoşit şi vrea să te vadă mai bine ca să-şi dea părerea. Am sunat azi la hotel ca să dau de tine, dar mi s-a spus că ai plecat fără să laşi vreo adresă. Te-am căutat toată ziua.

- Si cum ai dat de mine?

- Accidental. Rosita, care lucrează la Institut - poate ai văzut-o ieri

- cina la Cafeneaua Tula cu logodnicul ei când te-a văzut intrând în seara asta. A înţeles ce se întâmpla, mai ales când a văzut că proprietara localului te-a trimis la Hernandez. Barul ăsta e destul de rău famat. Dar engleza ei nu e prea bună , aşa că a considerat că nu te va face să înţelegi, şi mi-a telefonat mie în schimb.

- îi sunt foarte recunoscătoare. Gabrielle închise valiza cu degete tremurătoare.

-Ai şi de ce, spuse el. La felul în care arăţi acum, îmi dau seama că am venit exact la momentul potrivit. Dă-mi-o, spuse el şi întinse mâna după valiză, iar ea i-o dădu fără să facă vreun comentariu.

Jeepul era parcat afară. Gabrielle se urcă tăcută şi se aşeză rigid. Shuan Lennox luă loc lângă ea.

- Cred că o să mi se facă rău, spuse ea, cu voce stinsă.

- Eşti doar înfometată. Porni motorul. încearcă să te gândeşti la altceva.

- Cum să mă gândesc la altceva? întrebă, aproape isteric. Habar n-ai ce zi am avut azi, şi acum s-a întâmplat asta.

- Dar ai fost avertizată, îi reaminti el. Ti-am mai spus că aici nu e locul în care să-ţi pui în practică ideile feministe şi emancipate. Dar trebuie să uiţi ziua asta. De ce nu mi-ai spus că la Belen nu mai aveai cameră şi pentru azi?

- Ştii de ce! spuse ea roşind.

- Din mândrie, bănuiesc. Dar dacă Rosita nu te-ar fi recunoscut, câtă mândrie ai mai fi avut mâine dimineaţă? Ti s-ar fi părut că ar fi
meritat efortul?

Lacrimile care îi înţepau ochii îşi făcură drum şi Gabrielle nu le mai opri. Se simţea umilită. Era destul faptul că fusese pusă în situaţia jenantă de a fi salvată tocmai de acest bărbat, iar acum îşi trăda slăbiciunea. Tot ce făcea era să-i confirme că nu era capabilă să ducă la capăt slujba pentru care fusese trimisă aici. Se condamna singură, chiar înainte să-l vadă pe profesorul Morgan.

- Poftim, spuse el, oferindu-i o batistă imaculată din buzunar.

- Mulţumesc, reuşi să spună printre sughiţuri.

Shuan zâmbi maliţios.

- Câtă discreţie! spuse el. De ce nu mi-o arunci în faţă, şi de ce nu mă înjuri că am avut atâta dreptate? Femeile din Anglia nu sunt de regulă atât de calme într-o situaţie ca a ta.

îşi şterse ochii, după care încercă să vorbească pe un ton

cât mai normal.

- Sunt sigură că ai cunoscut foarte multe.

- Cam aşa, răspunse el laconic. Si dacă tot am trecut la un nivel mai personal, câţi bărbaţi ai cunoscut, mai precis?

Dintr-o dată, imaginea lui James îi apăru în faţa ochilor. Nu-i trecuse prin cap că era posibil ca acesta să se fi întors din expediţie, sau de unde o fi fost plecat şi s-o aştepte acum la Institut. O trecu un fior rece. îşi putea închipui cum arăta în acel moment. Cu părul ciufuluit, ochii roşii şi privirea speriată. O astfel de apariţie l-ar fi scos din minţi, mai ales în faţa colegilor lui.

- Eşti foarte tăcută, continuă Shuan. Cauţi prin memorie, sau pur şi simplu încerci să eviţi să răspunzi?

îşi aminti întrebarea lui şi culoarea din obraji i se accentuă.

- Mă gândeam la altceva, spuse ea încet.

- Se vede. Ai şi la ce. O privi o clipă. Apoi, cu ochii la drum, întrebă: te-ai mai gândit la întoarcerea acasă?

Gabrielle îşi aminti de apartamentul gol şi imaculat şi se cutremură.

- Unde e acasă? întrebă ea încet, ca pentru sine, dar el o auzi.

- Ce spune vechea zicală? Acasă e acolo unde ţi-e inima. Adică acolo unde îţi sunt rudele şi prietenii.

- Eu ...n-am familie. Simţea că ăsta era adevărul, şi o spunea cu atâta uşurinţă.

- Domnişoara singuratică... vocea lui era abia şoptită. De asta ai venit în Yucatan, domnişoară Christow? în speranţa că vei găsi un Tarzan în pădurea tropicală, care să te considere Jane a lui?

- Nu, doctore Lennox, spuse ea, încordată. Am venit

pentru că interesul meu în ceea ce priveşte cultura mayaşă e la fel de mare ca şi al tău şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai înceta să mă tratezi ca pe o copilă prostuţă...

- Oh, aşa te-am tratat? Zâmbetul lui se lărgi. Te asigur, nu văd deloc aşa ceva în tine.

Capul începea s-o doară. Cât de mult şi-ar fi dorit să poată mânca ceva repede şi să facă o baie.

- Doctore Lennox, sunt sătulă de atacurile astea verbale, spuse ea cu calm. E clar că eşti foarte hotărât să nu mă accepţi în această expediţie, dar nu reuşesc să găsesec niciun motiv concludent pentru opoziţia ta.

- Nu poţi? Tânăra se simţi privită.

- Nu. Si nu poţi continua cu ideea că femeile nu pot merge în junglă pentru că n-ar face faţă. Vrei să spui oare că n-ai lua parte la o expediţie din care fac parte şi femei?

- Cu siguranţă, nu. Sunt câteva femei pe care le-aş include bucuros.

- Dar nu pe mine. Furia părea să pună stăpânire pe ea. Ai vrea să-mi spui de ce? De ce trebuie să fie o regulă pentru unele femei şi pentru mine alta?

Trase pe dreapta, la marginea drumului şi opri motorul. Era prea întuneric pentru ca tânăra să-l poată vedea cum trebuie. Totul în jur era atât de tăcut, iar vocea lui parcă făcea parte din liniştea
momentului.

- Chiar vrei să ştii? Chiar vrei să-ţi dau un motiv bun pentru care nu te pot lua în junglă?

- Da, spuse ea, simţind că începe să tremure uşor, deşi nu înţelegea de ce.

Nişte braţe ca de oţel o prinseră de umeri şi o întoarseră spre el, atât de repede şi atât de puternic, încât nu avu timp

să-şi dea seama ce se întâmpla. Gura lui era peste a ei, dulce şi blândă, iar respiraţia îi mângâia obrazul. încercă să opună rezistenţă când îşi dădu seama ce se întâmpla cu ea, dar el o ţinea tot mai strâns lipită de el. Fiecare nerv din corpul ei striga după eliberare. Era o senzaţie nouă şi prea intensă pentru o tânără neexperimentată ca ea. James niciodată n-o sărutase astfel, cu atâta senzualitate periculoasă, atât de intim. De fiecare dată când încercase să se elibereze, sărutul lui devenea mai profund, mâinile lui pe spatele ei descopereau locuri neatinse...Gabrielle simţea cum se încălzeşte sub atingerile lui, sub sărutul acela ca de catifea... îi vâjâia tot capul, iar corpul îi intrase într-o stare de amorţeală dulce.

îi dădu drumul atât de brusc, încât simţi că parcă se rostogoleşte de pe un munte, încercând din răsputeri să-şi recupereze respiraţia şi să încerce să alunge gândul care o îndemna să se arunce în braţele lui şi să i se dăruiască pe loc.

- Acum înţelegi de ce? Vocea îi era întretăiată. înţelegi de nu poţi veni cu noi?

- Da, pentru că nu-ţi poţi stăpâni instinctele animalice! spuse ea cu pasiune, după ce-şi mai recăpătă suflul.

Se bucura că nu dăduse curs impulsului de a se arunca din nou în braţele lui.

- Nu animalice, bombăni el. Ci cele ale unui bărbat, mai ales că jungla te ajută să-ţi cunoşti şi partea sălbatică din tine. Si n-aş fi singurul care ar încerca asta, Gabrielle. N-ar fi bărbat din echipa mea care să nu se uite cu nesaţ la faţa ta frumoasă şi la felul în care-ţi unduieşti trupul mlădios când mergi, la hainele pe care le porţi şi să nu se întrebe cum ai arăta fără ele. Iar când vreunul va reuşi să afle, şi e posibil s-o facă în cele din urmă, atunci ar începe cu adevărat problemele. Am văzut câte neînţelegeri pot isca femeile şi nu vreau ca

expediţia asta să fie un fiasco din cauza ta.

- Ai omis ceva foarte important, doctore Lennox, spuse ea tremurând.

Mă reduci la stadiul de jucărie sexuală. Nu crezi că sunt în stare să ţin admiratorii departe?

- După cum te-ai purtat în seara asta, nu.

- M-ai luat prin surprindere.

îţi promit că nu se va repeta.

- Pariem?

Mi-aş da salariul pe un an dacă ai reuşi să mă împiedici să întorc maşina spre hanul lui Hernandez, unde am putea rămâne îmbrăţişaţi încă douăzeci şi patru de ore în camera aia murdară.

- Eşti un ticălos! şuieră ea printre dinţi.

- Asta îţi spune creieraşul tău? Chiar şi pe întuneric, Gabrielle era sigură că zâmbeşte. Ei bine, corpul tău îmi spune o cu totul altă poveste.

Dar, date fiind circumstanţele, o să mă prefac că nu o aud şi să merg spre Institut.

Simţea cum îi vâjâie capul într-o confuzie generală. Barbatul porni maşina. Avea să se plângă la Institut de comportamentul lui imoral. Avea să-i spună profesorului Morgan cum se purtase protejatul său. Dar de ce anume putea să se plângă?

Doar o sărutase. Si nu exista nicio lege care să interzică unui bărbat să sărute o femeie.

Doar că ea era căsătorită. Era, nu? Era doar vina ei pentru ceea ce se întâmplase. Ea era cea care alesese să se dea drept altcineva. Ar fi trebuit să clarifice lucrurile de la început şi să spună că era soţia lui
James. Dar era lucrul pe care avea să-l facă imediat cum vor

ajunge la Institut, indiferent dacă James era acolo sau nu.

Dar nu se simţea deloc bine sau în siguranţă cu gândul ăsta în minte. Oare cum aveau să decurgă lucrurile? Va avea curaj să dea totul în vileag?

Capitolul 3

Gabrielle aruncă o privire prin cameră şi respiră uşurată. Camera era mai mult practică decât luxoasă, dar la momentul acela, n-ar fi schimbat-o nici pentru o cameră de hotel de cinci stele.

Salutul profesorului Morgan a fost destul de călduros, dar era evident de aceeaşi părere cu Shuan în privinţa venirii ei în expediţie. Era un bărbat înalt şi grizonant şi ochelarii discreţi pe care îi purta ascundeau o privire ascuţită şi pătrunzătoare. Gabrielle intenţionase să se prezinte imediat ca soţia lui James Warner, dar nu i se dăduse nicio şansă să vorbească. După venirea ei, profesorul Morgan a condus-o la soţia lui, Grace, pentru ca aceasta să se ocupe de ea. Ea fusese cea care o condusese pe tânără la primul etaj, şi-i arătase camera cu tapet înflorat şi aşternuturi albe. Gabrielle privi cu plăcere micuţa cadă de duş şi Grace îi înţelese privirea.

Dar o nouă încercare de se prezenta ca soţie a lui Warner fu oprită. Grace ridică o mână, reducând la tăcere cuvintele ei întretăiate.

-Fără explicaţii acum, draga mea. Mă tem că ai avut o zi neplăcută, dar vom încerca să ne revanşăm faţă de tine, cât eşti aici. Simte-te ca acasă şi o s-o trimit pe Pepita la tine peste douăzeci de minute, ca să te aducă la masă.

Duşul a fost o adevărată binecuvântare şi Gabrielle se simţi mai bine îmbrăcând lenjerie curată şi rochiţa neagră, simplă, singura pe care şi-o luase cu ea. îşi perie părul şi ultimul lucru pe care-l făcu, fu să ia cutiuţa de bijuterii din bagaj şi să-şi pună verigheta pe deget. O simţea rece şi ciudată şi era conştientă de prezenţa ei în timp ce cobora cu Pepita în sala de mese.

Camera în care a intrat era destul de aglomerată, aşa că s-a oprit lângă uşă, cu inima bătându-i nebuneşte, căutându-l cu

privirea pe James. Când şi-a dat seama că nu era acolo, profesorul Morgan ajunsese lângă ea şi o prezenta unui grup apropiat. Capul începu în scurt timp să-i vâjâie în timp ce încerca să facă legături între numele persoanelor şi domeniile lor de activitate. Era o organizaţie cosmopolită, marea majoritate fiind alcătuită din americani şi britanici, dar mai erau şi mexicani şi câţiva francezi. Erau foarte puţine femei în afară de ea şi de Grace Morgan. Singura care părea să aibă o funcţie mai însemnată era doctor Anna Lang, o femeie cu figură calmă, în jur de patruzeci de ani, care părea să trăiască într-un vis nesfârşit al semnelor
- unica ei pasiune.

Celelalte femei erau nevestele arheologilor de la Institut, iar Gabrielle dădu stânjenită mâna cu ele. Se părea că nimic nu-l împiedicase pe James s-o ia cu el în Mexic. Nimic în afară de încăpăţânarea lui. încercase să-i găsească scuze că o lăsase acasă din respect faţă de confortul pe care-l avea acolo. Dar deşi condiţiile de la Institut erau oarecum spartane, nu se potriveau deloc descrierii pe care i-o făcuse James.

Era atât de adâncită în gânduri, încât abia când profesorul Morgan a terminat prezentările, şi-a dat seama că pentru el rămăsese tot domnişoara Christow. Se îmbujoră de ruşine la gândul că trebuia să-i spună adevărul. Dar trebuia totuşi să găsească un loc mai retras pentru a face asta.

Cina a fost o experienţă delicioasă: supă urmată de friptură cu garnitură de avocado şi mazăre coaptă. Gabrielle se simţi sătulă după
ce termină toată mâncarea şi refuză discret desertul care i se oferea.

-N-aş mai putea mânca şi altceva, îi spuse ea lui Grace. încă o masă ca asta şi va trebui să-mi cumpăr o garderobă nouă.

- Da, avem o bucătăreasă bună, fu de acord Grace. Dar nu cred că e cazul să-ţi faci probleme în privinţa greutăţii. Ba chiar sunt de părere că ai mai putea lua câteva kilograme în plus. Iar în ceea ce priveşte hainele noi, nu trebuie să pleci acasă înainte să-ţi cumperi un ipil. Sunt cămăşile brodate pe care le poartă femeile pe aici, răspunse ea la privirea întrebătoare a fetei. Sunt destul de lungi ca să le porţi ca rochii, asta în cazul în care ai picioare frumoase care să-ţi permită. Ale mele nu mai sunt cum erau odată, adăugă ea cu regret.

Gabrielle se descurajă puţin la auzul posibilei sale plecări, dar se detensionă şi încercă să-i răspundă femeii pe un ton calm şi prietenos.

- Nu prea am avut timp să merg prin magazine, recunoscu ea.

- Atunci, nu trebuie să ratezi piaţa Municipală, spuse femeia zâmbind. Acolo se vând de toate. Trebuie să găsim pe cineva care să meargă cu tine acolo. Poate Shuan...

- Oh, nu trebuie să-l deranjaţi. Serios, pot merge şi singură. N-aş vrea să-i mai creez şi alte neplăceri doctorului Lennox. Deja i-am dat destulă bătaie de cap, protestă ea, simţind cum îi revine culoarea în obraji.

Grace Morgan o privi încurcată.

- Ei, bineînţeles că n-aş fi făcut una ca asta. Nici n-aş îndrăzni. Shuan a fost atât de ocupat cât Dennis a fost bolnav. Sunt sigură că n-ar avea timp să se plimbe prin oraş. Dar speram să ştie el pe cineva care să-ţi arate împrejurimile. Aş face asta chiar eu, dar mă ocup de munca de secretariat a lui Dennis.

Gabrielle se mustră pentru stupidiatea ei. De parcă ar fi fost posibil ca Shuan Lennox să fie ghidul ei în timp ce ea mergea la cumpărături. Era un gând ridicol.

Cafeaua fu servită într-o sală mare, folosită de toţi membrii ca loc de recreere. Uşile erau deschise şi dădeau în grădina frumoasă,

de unde se auzea clipocitul apei din fântână. înăuntru nu pătrundea briza, dar Gabrielle era mulţumită totuşi că existau câteva ventilatoare care să-i mai răcorească pe cei prezenţi. Căută în poşetă şi scoase un şerveţel cu care îşi şterse de pe frunte câteva broboane de transpiraţie.

- Te deranjează umiditatea, domnişoară Christow? auzi ea o voce ironică în spate. Te asigur că aici sunt condiţii mult mai plăcute faţă de cele din pădurea tropicală.

Gabrielle se încordă, punând şerveţelul la loc în poşetă. Shuan Lennox nu fusese prezent la cină, din câte observase ea, cu mulţumire. Dar îşi zisese că ar fi fost prea frumos să treacă seara fără să-l mai vadă. Amintirea a ceea ce s-a întâmplat între ei de curând o făcea să nu-i poată accepta prezenţa în niciun fel.

- Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, doctore Lennox, spuse ea. Până când expediţia va pleca, voi fi complet adaptată la asemenea condiţii.

Zâmbetul lui ironic îi juca pe buze, când vru să mai spună ceva, fu întrerupt de tânără care îl reduse la tăcere ridicându-se cu pretextul de a-şi pune pe masă ceaşca goală. Se simţi dintr-o dată extrem de obosită şi o durere de cap părea să nu-i dea pace. Decise să ia o gură de aer în curte înainte de a se scuza ca să urce în cameră.

Ieşi afară şi simţi din nou liniştea care o întâmpinase în urmă cu o zi în aceeaşi curte. O pasăre scoase un strigăt ascuţit iar Gabrielle simţi un fior.

Se simţi aproape uşurată când auzi paşii care o urmară pe trepte, deşi ştia cine venise după ea.

- Eşti un om foarte insistent, doctore Lennox, spuse ea peste umăr.

- Iar tu eşti foarte pregătită să tragi concluzii greşite. De fapt, m-a trimis Dennis să te caut. Vrea să vorbească cu tine.

- înţeleg, spuse ea, mulţumind întunericului că îi ascundea obrajii stacojii. Mulţumesc.

- Pentru nimic, veni răspunsul lui, după care spuse: toate astea pot înceta, dacă vrei.

- La ce te referi?

- Adică, poate am putea ajunge la un armistiţiu pe perioada scurtă cât stai aici. Cine ştie? Poate chiar va fi plăcut...

- Sunt aici ca să muncesc, doctore Lennox. Nu ca să fiu distracţia cuiva, nici măcar a unui om remarcabil ca tine.

- Doamne, dar ce limbă afurisită ai! Asta e reacţia pe care o ai faţă de orice bărbat care-ţi arată că eşti atrăgătoare? Sau doar ceva la mine îţi trezeşte acest impuls?

Tânăra simţi cum lacrimile nu mai aveau mult şi-i inundau din nou faţa. Spuse doar:

- Aş prefera să nu vorbesc despre asta. Te rog să mă scuzi acum. Profesorul Morgan mă aşteaptă.

Dar Shuan n-avea nicio intenţie să se dea din calea ei.

- Nu e nicio grabă, îşi împreună mâinile şi o studie, încruntat. Mă intrigi, Gabrielle, cu imitaţia asta a unui gheţar. Pentru că cel puţin ştiu sigur că e o imitaţie.

Fata simţi un fior de gheaţă pe şira spinării, de parcă mâinile lui ar fi cercetat-o din cap până-n picioare şi nu ochii sfredelitori.

îşi ridică bărbia într-o încercare de a-l sfida.

- Ceea ce e mult mai evident, nu ţi-a trecut deloc prin minte, doctore Lennox, nu-i aşa? Poate că pur şi simplu nu te găsesc atrăgător.

- Poate că nu, răspunse el pe acelaşi ton sfidător. Dar e cu siguranţă o teorie pe care abia aştept s-o testez.

O privi lung şi intens, iar fata se dădu un pas înapoi, simţind cum pumnii încleştaţi îi amorţesc de durere.

- Nu! Te rog! spuse ea, mai mult pentru sine, pentru a-şi opri

tremurul nervos pe care nu şi-l putea explica.

- Dacă faci apel la natura mea bună, te avertizez, Gabrielle, că nu există.

Făcu o pauză, apropiindu-se de ea. Părea o panteră gata să-şi atace prada, iar Gabrielle îşi dădu seama că nu prea avea la cine să apeleze ca să se salveze din ghearele ei.

- în felul ăsta îţi tratezi toate colegele, doctore Lennox??

- Nu, zâmbi el slab, dar oricum, tu nu eşti colega mea.

- Dar soţiile colegilor tăi sunt pentru tine de neatins?

- Fireşte, spuse el cu voce suspicioasă. De ce întrebi?

Fără să scoată un cuvânt, îi arătă mâna stângă. Strălucirea verighetei îi atrase imediat atenţia.

-E real, sau doar o formă de precauţie contra avansurilor nedorite?

- E real.

-înţeleg. Din punct de vedere fizic, nu se mişcă niciun centimetru, dar psihic, părea departe de ea. Cu siguranţă, ai un soţ incredibil de tolerant. Sau poate că nu-i pasă că ai străbătut atâta cale ca să-ţi rişti viaţa alături de nişte străini.

- Nu e chiar aşa...

- Da? Atunci, spune-mi, Gabrielle, cum e? Povesteşte-mi despre căsătoria asta fantastică a ta care poate să meargă între două continente. O privea cu ochi furioşi şi reci, dar tânăra încercă să-şi menţină calmul. Aş vrea să-l cunosc pe soţul ăsta unic al tău şi să aflu ce-l determină să se poarte astfel. Cum poate să suporte să nu te aibă în preajmă, să te scape din braţe mai mult de cinci minute, mai ales să te lase să pleci într-o expediţie plină de bărbaţi. Toate astea sunt peste puterile mele de înţelegere.

- E o întrebare foarte bună, doctore Lennox. Si poate că amândoi am putea să i-o punem imediat cum se întoarce.

- Ce naiba spui acolo?

- Nu m-ai întrebat care mi-e numele de femeie căsătorită. Poate te-ar ajuta cu ceva dacă ţi-aş spune că e Warner?

Gata! O spusese. Nu la timpul potrivit şi nici în condiţiile în care sperase s-o facă, dar acum se simţea eliberată.

Ochii lui se îngustară şi o prinse nervos de braţ.

- Eşti...soţia lui James Warner?

- Da, doctore Lennox, spuse ea, privind curioasă trăsăturile întunecate ale bărbatului.

începu să înjure încet şi aprig şi porni în grabă spre intrarea în Institut, târând-o după el pe Gabrielle.

- Unde mergem? întrebă ea, încercând să se elibereze din mâinile lui de oţel. Dar orice efort era în zadar.

- Să-l găsim pe Dennis. N-o privi. Sau poate te gândeai că informaţia asta ar putea rămâne micul nostru secret?

Se cutremură la auzul vocii lui dure şi impersonale.

Fu lăsată singură în biroul privat al profesorului Morgan, în timp ce Shuan Lennox ieşi să-l găsească pe bătrân. Gabrielle se aşeză tremurând pe unul dintre scaunele din faţa biroului. Nu intenţionase să-şi dezvăluie identitatea astfel. Toată vina o avea acest Shuan Lennox care o tot sâcâise, o tulburase şi o făcuse în cele din urmă să mărturisească. Cât de umilită se simţise când îi pusese întrebarea care o frământase şi pe ea atâtea nopţi la rând. Cum de acceptase James să se despartă de ea?

Amărăciunea amintirilor fu întreruptă de apariţia profesorului Morgan în pragul uşii.

- Doamna Warner?

Fata ridică privirea, încercând să afişeze un zâmbet slab pe buzele tremurânde.

-îmi cer scuze, domnule, îmi dau seama că ar fi trebuit să vă spun imediat...

- Da, cred că aşa ar fi fost firesc. Traversă camera şi ajunse lângă ea, privind-o îngrijorat.

- Vedeţi, mă aşteptam să-l găsesc pe James aici. N-am ştiut ce ar fi bine să fac.

-James a ştiut că vii?

- Nu v-a spus nimic?

- Nu, altfel te-ai fi bucurat de o altfel de primire.

- Dar i-am scris două scrisori. Un sentiment de regret îi dădea târcoale, văzând că presupunerile ei fuseseră bune.

Profesorul Morgan se duse la birou şi descuie unul dintre sertare. Scoase un teanc de scrisori prinse cu panglică albă, dintre care alese două. I le înmână în tăcere. Gabrielle se uită la ele nedumerită.

- Dar nici n-au fost deschise.

- Nu, ambele au sosit după ce James a plecat de aici.

- Dar nu puteau fi trimise mai departe?

- Bineînţeles, dacă ştiam unde se află.

- Nu înţeleg.

- Chiar aşa să fie, doamnă Warner? Shuan Lennox traversă camera şi se sprijini de biroul profesorului Morgan. Speram că poate ne ajuţi să înţelegem.

- îmi pare rău...spuse ea, trecându-şi degetele tremurătoare prin păr. Eu nu...

-Ai venit să-l vezi pe James, continuă el, dar nu e aici, deci, care e umătoarea ta mişcare?

- Următoarea mea mişcare, aşa cum spui, doctore Lennox, va fi să încep munca pentru care am fost trimisă aici. Si vă garantez că problemele personale nu-mi vor afecta deloc activitatea...

- Doamne, dar ce rece eşti! spuse Shuan râzând către profesorul Morgan. Soţul i-a dispărut de pe faţa pământului şi ea se preocupă doar de revista care a trimis-o aici.

- A dispărut? întrebă ea pe profesorul tăcut. Am crezut că James lucrează în altă parte o perioadă. Poate în Villahermosa.

-Ai ştiut că a fost la Villahermosa? Oare era imaginaţia ei sau ochii aceia deveniseră aprigi în spatele lentilelor.

- Una dintre fetele de la birou, Isabella, mi-a spus-o. A spus că trebuie să fie acolo, cu tine. Se uită la Shuan Lennox.

- Are dreptate, iar tu n-ai pierdut deloc timpul, nu-i aşa? Shuan Lennox luă o ţigară dintr-o cutie de pe birou şi o aprinse. O privea cu ochi reci. Am fost acolo, cu ceva timp în urmă, alături de doctor Warner. L-am lăsat acolo şi nimeni n-a mai auzit nimic de el de atunci.

- Dar de ce? întrebă ea privind când pe unul când pe altul. N-ar fi fost mai bine pentru el dacă s-ar fi întors aici?

- Poate, Shuan Lennox trase din ţigară. Dar vezi, doamnă Warner, au fost câteva probleme în Villahermosa.

- Ce fel de probleme?

- Cred că ai putea spune că ne-am certat, spuse el, ridicând nepăsător din umeri.

- înţeleg. Privindu-l chiar înţelegea. Era imposibil să nu se întâmple aşa ceva între doi oameni atât de diferiţi. Shuan Lennox şi vitalitatea lui şi James cu ideile lui învechite şi demodate. Nici măcar interesul comun în istoria mayaşă nu i-ar fi putut împăca.

- Te simţi bine, doamnă Warner? Vocea profesorului Morgan venea parcă de departe, lungă şi impersonală. Shuan, poate nişte coniac... du-te şi caut-o pe soţia mea...

- Nu, spuse Gabrielle, ridicând o mână, forţându-se să revină la realitate, la camera aceea şi la ostilitatea ciudată care părea c-o înconjoară. Sunt bine. Doar că...a fost ca un şoc. N-aveţi nicio idee unde ar putea fi James?

- Ciudat! spuse Shuan Lennox aproape imdiat. Si eu voiam să te întreb exact acelaşi lucru.

Fata îi privi cu ochii măriţi de uimire.

- Dar v-am spus deja. Am crezut că-l voi găsi aici. Aproape că zisese "aşteptându-mă pe mine”, dar se opri la timp, pentru că ştia că lucrul ăsta ar fi fost imposibil, chiar în condiţiile în care James n-ar fi fost plecat.

- Vezi tu, spuse din nou, profesorul Morgan. Noi acum nu mai ştim ce să credem. Pe de o parte suntem preocupaţi de James pentru că nu ştim de unde să-l luăm, iar pe de altă parte apari tu, care pretinzi că eşti reprezentanta trimisă de revistă, iar acum susţii că eşti soţia lui James Warner.

-James n-a pomenit niciodată de mine? Era ciudat cât de puţin o durea lucrul ăsta.

- Oh, bineînţeles că ştiam că e căsătorit. îl cunoaştem de ceva timp. Dar aveam o altfel de imagine despre soţia lui. O privi suspicios. De exemplu, habar n-aveam că te ocupi cu fotografia.

Gabrielle era tăcută. N-avea nicio dorinţă să relateze circumstanţele căsniciei sale, mai ales ştiindu-l de faţă şi pe Shuan Lennox. Ar fi fost umilitor să le explice cât de puţin comunicau cei doi ca soţi. Ridică privirea şi se uită drept la profesorul Morgan.

- Este...mai degrabă o nouă ocupaţie pentru mine.

Shuan Lennox pufni:

- Mă gândeam eu.

- Dar sunt calificată pentru munca asta. Se uită la el scrutător. Chiar crezi că Vision m-ar fi trimis aici dacă aş fi fost atât de incompetentă precum insinuezi?

Profesorul Morgan oftă, împingându-şi ochelarii pe creştet.

- Presupun că n-ai scrisoare de recomandare.

Un moment, Gabrielle nu înţelese despre ce era vorba, dar Shuan Lennox o lămuri îndată.

- Dovezi, doamnă Warner! Dovezi că eşti cine pretinzi şi că ştii

să faci fotografie.

Se ridică furioasă în picioare.

- Nu vreţi să vă arăt şi certficatul de căsătorie? întrebă cu vocea tremurând de furie.

- Poate că n-ar fi o idee atât de rea.

Nu ştia cum avea să reacţioneze profesorul Morgan la izbucnirea bărbatului mai tânăr, dar oricum spera să-l reducă la tăcere şi să-şi ceară scuze pentru comportamentul lui neadecvat. însă bătrânul nu făcu nimic din toate astea, ci rămase tăcut, aprobând oarecum izbucnirea colegului său.

Gabrielle se simţea foarte umilită. Furia pusese stăpânire pe ea şi cu toate astea, se simţea nedumerită şi singură. Toate astea erau mai rele decât tot ce i se întâmplase până acum. Nu o credeau. Lui Shuan Lennox aproape că-i înţelegea motivele. între ei se iscase de la început un război tacit pentru...ce? Pentru respect de sine, oare? încercă să gândească la rece toate astea.

Când se crezu în stare să vorbească, spuse încet:

- Mă duc să aduc dovezile pe care mi le cereţi.

Pe scări, se întâlni cu Grace Morgan.

- Draga mea, te-am căutat peste tot, începu femeia mai în vârstă. Sper că Shuan şi Dennis nu-ţi strică seara cu discuţii obositoare. Ar fi păcat, mai ales că...

- Mai ales că e puţin probabil să rămân, nu-i aşa? Gabrielle îi termină vorba, încercând să-i zâmbească. E în regulă, doamnă Morgan. Oricum, a fost mai mult un interogatoriu preliminar decât o discuţie profesională. Trecu pe lângă ea şi intră în camera ei, unde, după ce stătu câteva secunde sprijinită de uşă, ca să-şi recapete controlul, se duse spre valiză.

Actele ei se aflau la fundul geamantanului şi ca să ajungă la ele scoase nervoasă toate hainele, răspândindu-le pe pat. Privi supărată pantalonii groşi şi cămăşile pe care le luase pentru

expediţie şi-şi spuse că nu mai avea nevoie de ele acum.

Luă dosarul şi ieşi în grabă pe uşă, aproape intrând în Shuan Lennox.

- Oh, îmi pare foarte rău. Vocea îi era sarcastică. A durat prea mult? Aţi crezut că fac acum dovezile?

El o luă de umeri.

- Linişteşte-te! o avertiză el. A fost o zi a dracului de grea şi n-am chef de isteriile tale. Dar îţi spun un lucru, domnişoară Christow, sau doamnă Warner, sau cum doreşti să ţi se spună. Orice străin care vine aici, e chestionat şi i se cer acte doveditoare. Avem motive întemeiate să fim foarte precauţi, crede-mă.

- Te cred, încercă ea să vorbească mai calm. Doar că mi-aş dori să-mi acordaţi puţină încredere.

îi ridică bărbia cu o mână, forţând-o să-l privească în ochi.

- Ce te frământă, de fapt? Faptul că ne îndoim de căsnicia ta cu James? Doamne! Chiar trebuie s-o spun? Tu nu-ţi dai seama de nimic? Uită-te la tine! Tu, căsătorită cu James! dădu din cap a dezaprobare. Si te mai miri de ce lumea nu te crede.

- Mă insulţi, şopti ea.

- Sunt realist. Si am cunoscut ceva femei la viaţa mea. O privi în linişte preţ de o clipă. Femei căsătorite, fericite, acelea au o aură în jurul lor, răspândesc o căldură şi o naturaleţe prin care spun că iubesc şi că se simt iubite. Tu n-ai asta, Gabrielle. în afară de verighetă şi de acte, nu arăţi deloc a soţie.

- Cum îndrăzneşti! şuieră ea. Poate că te surprinde să afli lucrul ăsta, doctore Lennox, dar nu toate femeile îşi conduc relaţia pe baza instinctelor animalice. O căsnicie presupune şi alte lucruri la care poate nici nu te-ai gândit. Este şi o parte spirituală a ei. Una amicală. Un schimb de interese, continuă ea, dorind din tot sufletul să creadă şi ea ce spune.

- Bravo! aplăudă el ironic. Si e o parte a acestei amiciţii faptul că te-a lăsat la Londra, ca să recurgi la o slujbă pentru a ajunge aici? Mie nu-mi sună deloc a relaţie lucrul ăsta, ci mai mult a disperare.

-James înţelege, insistă ea. Femeile nu sunt sateliţi, să ştii. Avem şi noi vieţile noastre, carierele noastre.

- Nu cred că vorbim despre acelaşi doctor Warner! Haide,Gabrielle. Du-te! se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. Du-te la Dennis şi încearcă să-l convingi că ai venit aici cu intenţii bune. Poate că e mai credul ca mine, dar mă îndoiesc.

- N-ai de gând să mergi cu mine? întrebă ea.

- Nu. Nu sunt escorta ta. Sunt nişte drepturi ale soţilor pe care nici măcar eu nu încerc să le încalc. Noapte bună, Gabrielle. Deşi, poate ar fi mai bine să spun la revedere.

Se întoarse şi se îndepărtă, cu un zâmbet uşor pe buze. Fata rămase pe loc, privindu-l. Apoi se întoarse şi intră în camera ei, mergând direct la oglinda de la toaletă. Se privi şi parcă văzu o străină care se holba la ea cu faţa palidă şi cu ochi mari, verzi şi înfricoşaţi, ca ai unei pisici bolnave. O pată de culoare ardea în fiecare obraz. Fata care venise aici sigură pe ea şi bucuroasă că va afla multe lucruri noi, dispăruse pentru totdeauna.

- Să te ia naiba, Shuan Lennox, înjură ea cu sălbăticie, în timp ce lacrimile îi înceţoşau imaginea din oglindă. Naiba să te ia!

Gabrielle stătea pe un scaun într-o parte a terasei ferită de soare, şi încerca să se concentreze la cartea pe care o avea în mână. Unul din puţinele lucruri care-i fusese permis de când ajunsese la Institut, cu două zile în urmă, fusese accesul la bibliotecă. Chiar dacă îi dovedise profesorului Morgan că era cine pretinsese, acesta o privea încă suspicios şi ea se simţea tot o intrusă. Oamenii erau precauţi şi rareori o includeau în conversaţiile lor din timpul meselor. Si până în momentul de faţă, aflase foarte puţine lucruri despre munca celor de la Institut, iar încercările sale timide de a fotografia pe câţiva dintre membrii expediţiei se dovediseră un real eşec.

De fapt, nimeni nu era dornic să discute cu ea ceva despre expediţie. Gabrielle oftă şi puse deoparte cartea. Să citească despre piramidele turn din Tikal, sau despre curtea enormă din Chichen Itza nu mai era necesar, fiindcă deja se afla acolo, iar toate aceste minuni se aflau la mică distanţă de ea.

Dar încă nu ştia dacă profesorul Morgan o va accepta ca pe un angajat al revistei Vision şi o va lua în expediţie. Toate

pregătirile erau în toi, iar ea era exclusă cu desăvârşire din ele. însă era foarte conştientă de nerăbdarea cu care cei de la Institut aşteptau plecarea. Până şi tăcuta şi insipida doctor Lang părea entuziasmată.

Si toate astea nu făceau nimic altceva decât să-i arate Gabriellei faptul că era musafir nedorit, sau parcă cea care strica petrecerile.

Singura satisfacţie pe care o trăia, din punctul ei de vedere, era absenţa lui Shuan Lennox. Din nişte observaţii întâmplătoare ale celor prezenţi, aflase că acesta plecase spre Mexic, iar Gabrielle spera că, dacă trebuia să părăsesecă Merida, nu va mai fi nevoită să-l revadă.

Amintirea ultimei lor discuţii încă o mai tulbura profund. Si nu din cauză că fusese atât de direct când îi vorbise de atracţia fizică pe care o simţea faţă de el, îşi spuse ea, convinsă. Si alţi bărbaţi flirtaseră cu ea, dar i se păruse întotdeauna ceva plăcut şi amuzant. Poate pentru că niciunul din ei n-o adusese la o asemenea tensiune.

Iar dacă avea să se întoarcă în curând, aceste zile de respiro aveau să-i prindă bine, fiindcă poate că astfel îşi va mai recupera din calm. Nu avea de gând să se mai lase intimidată de el.

Se ridică de pe scaun, netezindu-şi cu degete tremurătoare, cutele fustei. Mai bine l-ar alunga pe Shuan Lennox din mintea ei şi s-ar concentra pe dispariţia lui James, îşi zise ea, încercând să înlăture sentimentul de vinovăţie care o încerca de câte ori îşi amintea de soţul ei.

încă nu aflase nimic despre el sau despre locul unde se afla, iar colegii de la Institut nu păreau curioşi sau dornici să speculeze ceea ce făcea. Singurul lucru pe care-l putuse afla şi care o mai liniştise cât de cât, a venit de la profesorul Morgan, care era de părere că James a plecat înainte, la tabăra care deja se instalase

acolo şi care n-avea contact radio cu Institutul.

Din câte îşi imagina, tabăra era un grup de cabane care ocupa un loc special amenajat în pădurea tropicală, o oază de linişte, unde echipa se putea întoarce oricând pentru odihna bine-meritată. Mai ales că acolo erau dormitoare cu paturi bune, şi nu hamace, aşa cum ar fi fost dacă nu existau cabanele, un cabinet medical, un laborator şi
o cameră obscură, oftă Gabrielle. Se plimbă fără băgare de seamă pe terasă şi privi fără ţintă la fântâna din curte.

Dacă James se află într-adevăr la tabără, oare n-ar fi ajuns cumva vestea asta până la Institut? Nu şi-l imagina deloc străduindu-se să pregătească pentru ceilalţi cabanele.

Gândindu-se la felul în care se comportase în scurta lor căsnicie, i se părea mai indicat să se fi retras undeva unde să se potolească după cearta avută cu Shuan Lennox.

îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Se îndoia că obiceiul lui James de a se refugia în singurătate după o dispută era valabil doar în cadrul căsniciei lor. Amintindu-şi de comportamentul soţului său, îşi dădu seama că, indiferent cât de nesuferit i se părea Shuan Lennox, i se părea firesc să nu suporte ideile învechite şi preconcepute ale lui James, dar mai ales caracterul lui morocănos. Iar faptul că ceilalţi membri ai echipei refuzau să discute cu ea despre el, îi întărea teoriile şi-i demonstra că avea dreptate când îşi spusese că nu se bucura deloc de popularitate.

De un lucru era sigură. Că pasiunea lui James pentru cultura mayaşă era atât de mare, încât a trebuit să-şi calce peste mândrie şi să se alăture expediţiei. Tot ce avea de făcut acum era să-l convingă pe profesorul Morgan s-o accepte în echipă din două motive întemeiate: pentru faptul că era soţia lui James şi pentru că era un reprezentant al revistei Vision.

în ciuda căldurii de afară, avea palmele umede şi reci şi simţi

o nevoie imperioasă să-şi netezească fusta. Deja amintirea lui James începea să se estompeze. De multe ori, i se părea dificil să-şi amintească trăsăturile lui, chipul, glasul... încercă pentru o clipă să şi-l amintească aşa cum îl văzuse ultima oară: în haine de un alb imaculat, barba rasă atent, gura mică, cu buze subţiri. Dar parcă ceva nu era în regulă. Ah, da, ochii. Nu erau ai lui. El nu-i avea albaştri, acoperiţi de gene dese şi mărginiţi de sprâncene stufoase. Oftă când îşi dădu seama că în mintea ei încerca de fapt să şi-l amintească pe Shuan. Nu se putea gândi la acest bărbat. Pur şi simplu i se părea inadmisibil! Ea era soţia lui James! Până nu se întâlneau şi nu vorbeau, ca să decidă care le va fi viitorul de acum înainte, îi datora măcar devotamentul pe care i-l jurase în momentul căsătoriei. Si mai era o chestiune de loialitate. Iar din câte se vedea, Shuan Lennox nu era deloc prieten cu James. Era greşit totul. Nu putea să-şi permită să-l găzduiascăîn gândurile ei.

Tresări când auzi o voce în spatele ei:

- Domnişoară?

Se întoarse şi o văzu pe Isabella, care o privea fără să zâmbească.

- Aveţi un telefon... şi se întoarse, presupunând din start că, dacă Gabrielle era interesată de apel, o va urma.

- Un telefon pentru mine? Inima fetei începu să bată nebuneşte. Oare James luase legătura cu ea, în sfârşit? A spus cine mă caută?

- Nu, dădu din umeri Isabella. Dar e un bărbat, domnişoară. Oh, vă rog să mă scuzaţi, poate ar fi mai indicat să vă spun "doamnă".

Gabrielle ignoră tonul sarcastic al fetei.

- Unde pot vorbi? în birou?

- Da, spuse Isabella şi-şi continuă mersul agale, urmată de

Gabrielle. Dacă James era cel care-i telefona, n-ar fi dorit ca tot biroul să le asculte conversaţia, dar dacă se gândea mai bine, într-un asemenea Institut nu prea existau astfel de secrete.

Celelalte fete lucrau de zor la maşina de scris când intră Gabrielle. Au schimbat câteva priviri, apoi şi-au reluat lucrul. însă Isabella se aşeză la un birou, unde îi înmână receptorul Gabriellei. Fata era sigură că făcuse asta intenţionat, pentru că astfel putea auzi toată conversaţia.

- Alo?

- Gabrielle? Tu eşti?

Cu siguranţă, nu era James. El nu fusese niciodată atât de exuberant la telefon.

Vocea continuă:

- Oh, Doamne, mi se pare că nu prea te simţi bine. Am făcut pariu cu Cathy că n-o să mă recunoşti. Era Joe Benson, americanul drăguţ pe care-l întâlnise la hotel.

- Nu, Joe, mă bucur că te aud. Ce mai faceţi?

- Foarte bine. Ne-am gândit că mai bine te lăsăm să te acomodezi înainte să te bombardăm cu telefoanele. Cathy chiar credea că s-ar putea să fi plecat deja în expediţie. E în regulă dacă vorbesc despre asta?

- Da, nu e nimic, doar că nu mă aşteptam să mai aflu ceva de voi. Asta-i tot.

- Ei, dar am promis. Chestia e, Gabrielle, că am planificat o ultimă excursie înainte de a pleca spre casă şi o să mergem la Chichen Itza mâine. Ce-ai zice dacă ai merge cu noi?

Gabrielle oftă de încântare.

- Oh, ar fi minunat! Dar sunteţi siguri că n-o să vă deranjez? Nu vreau să fiu în plus.

- Oh, stai liniştită în privinţa asta! Ne-ar face mare plăcere dacă ai putea veni cu noi. Poţi să-ţi iei câteva ore libere?

- Oh, da, spuse ea repede, dându-şi seama că şi Cathy şi Joe credeau că deja fusese acceptată în echipă. N-o să fie nicio problemă.

- Minunat! Cathy îşi aminteşte că e destul de departe, aşa că va trebui să plecăm de dimineaţă. Ce zici, e bine dacă venim mâine, înainte de ora opt. să te luăm de la Institut?

Gabrielle încuviinţă, bucuroasă. Prietenia celor doi tineri şi o excursie la ruinele mayaşe pe care le admira atât de mult erau combinaţia ideală. Puse receptorul în furcă, zâmbind.

- Aveţi prieteni în Merida, doamnă?

Gabrielle privi faţa intrigată a Isabellei.

- Doar nişte tineri pe care i-am cunoscut la hotel, veni răspunsul ei. E important detaliul ăsta?

- Ah, nu, veni răspunsul fetei. Doar că nu sunteţi atât de singură aici, cum credea domnul director.

Era clar la ce se gândea Isabella. Credea, la fel ca şi ceilalţi, că obţinuse cazarea la Institut sub false motivaţii. Simţi că ia foc de mânie.

- Domnul director cunoaşte toate detaliile despre şederea mea în Merida. Poate că nelămuririle cu privire la statutul meu aici ar trebui să
i le adresezi lui.

Isabella dădu din mâini precipitată.

- Oh, dar nu sunt ţn măsură să vă critic, doamnă. Până la urmă, sunt doar o simplă angajată.

- Poate că n-ar trebui să uiţi treaba asta! i-o tăie Gabrielle, ieşind din cameră.

în drum spre dormitorul ei, pe scări, o întâlni pe Grace Morgan care, privind-o îngrijorată, o întrebă dacă se simţea bine.

- Sunt bine, mulţumesc. însă Gabrielle continuă cu hotărâre. Dar aş fi mai fericită când voi avea ceva de făcut.

- Oh, e o situaţie atât de delicată, sper ca soţul meu să ia repede o hotărâre, spuse femeia, oftând.

- Si eu sper asta, zise Gabrielle zâmbindu-i slab. între timp, însă, cred că ar fi bine dacă aş face un tur al magazinelor şi al pieţelor despre care mi-aţi vorbit.

- Ieşi? Gabrielle era sigură că nu i se păruse o iluzie consternarea de pe faţa femeii cu care vorbea. Oh, draga mea, eşti sigură că ar fi un lucru înţelept? Să pleci de una singură într-un oraş pe care nu-l cunoşti şi în partea cea mai călduroasă a zilei...

- Nu voi mege prea departe, îi spuse Gabrielle, care o privea încurcată. Simt că trebuie să fac ceva. Nu sunt obişnuită să stau tot timpul. Mă simt inutilă.

- Nu crezi că ţi-ai putea amâna călătoria până mâine? Atunci, poate că aş putea veni cu tine, sugeră doamna Morgan.

- Mă tem că lucrul ăsta e imposibil, veni răspunsul tinerei, care părea din ce în ce mai uimită. Nişte cunoştinţe de-ale mele m-au invitat mâine într-o excursie la Chichen Itza.

Expresia de îngrijorare de pe faţa doamnei Morgan crescu.

- Te duci la Chichen Itza? Oh, Doamne, i-ai spus asta lui Dennis?

- Nu, spuse Gabrielle, privind-o mirată. N-am ştiut că am nevoie de permisiunea cuiva ca să pot accepta invitaţia unor prieteni.

- Nu, bineînţeles că nu ai. Oh, Dumnezeule, ce dificil e! Oricum, cred că acum e cam târziu să amâni excursia, nu?

- Mă tem că aşa e. Răbdarea Gabriellei fusese deja consumată în altercaţia cu Isabella, aşa că îşi propuse să nu mai înceapă o nouă dispută. Până la urmă, doamnă Morgan, nu e ca şi cum mi-aş neglija vreuna din îndatoririle mele aici. Pentru că, ştiţi bine, n-am aşa ceva. Si n-am crezut că va interesa pe cineva felul

în care-mi petrec timpul liber.

- Oh, nu, bineînţeles că nu e vorba de asta. Doar că noi, Dennis, mai ales, se simte responsabil pentru tine.

- Vă asigur că pot să-mi port şi singură de grijă, spuse Gabrielle sigură pe ea, încercând să elimine din amintire ceea ce se întâmplase la cârciuma lui Hernandez.

Atitudinea pe care o afişase doamna Morgan în faţa unei ieşiri nevinovate la cumpărături continuă să umbrească gândurile Gabriellei şi a doua zi, când era în maşina soţilor Benson, în drum spre vestigiile incaşe.

în timp ce maşina gonea printre câmpurile verzi, tânăra se gândea că, deşi nu era un oaspete binevenit la Institut, n-avea de ce s-o ţină nimeni prizonieră acolo. Era hotărâtă să nu lase niciuna din problemele ei să-i strice această zi minunată, aşa că se alătură entuziasmului lui Joe şi al lui Cathy pentru excursie.

- La întoarcere, poate putem înnopta pe undeva, decise Joe. Nu trebuie să te întorci în seara asta, nu-i aşa, Gabrielle?

Tânăra ezită. O atrăgea propunerea bărbatului, dar era sigură că soţii Morgan n-ar fi fost atât de încântaţi de idee, iar ea nu dorea să-i supere, atâta timp cât mai avea încă o şansă de a face parte din expediţie.

- Ei, trezeşte-te, interveni Cathy. Ea munceşte aici. Ce vrei, să primească mustrări mâine la prima oră?

Gabrielle nu spuse nimic, crezând că vorbele tinerei sunt de-ajuns. Maşina acceleră pe autostradă, printre păşuni verzi şi sate mici. Era foarte cald, iar praful se ridica pe unde treceau cu maşina, lucru care făcea imposibil să deschidă geamurile, ca briza de afară să mai răcorească puţin aerul dinăuntru.

A fost o uşurare când au văzut, într-un final, că se apropie de pietrele mari, iar Gabrielle simţi cum nerăbdarea o cuprinde. îşi dădu seama că fotografii reuşiseră să imortalizeze doar părţi din

acest monument măreţ. Mai erau câteva grupuri de turişti acolo, unii veniţi ca şi ei de mai departe şi alţii, cazaţi la fermele din apropiere, care în această perioadă a anului erau mereu căutate de turişti.

Gabrielle se temea ca nu cumva Joe şi Cathy s-o poarte după ei din clădire în clădire, dar se linişti când văzu că, la fel ca toţi ceilalţi, erau toropiţi de căldură. Au căutat toţi trei un loc mai răcoros şi l-au găsit sub nişte pietre care păreau un adăpost binevenit pentru arşiţa de afară. La cea mai mică mişcare, Gabrielle simţea cum îi şiroiesc pe spate broboane de sudoare.

Vechiul oraş Toltec părea să emane un aer de grandoare care-i impresiona pe toţi cei care-l vizitau.

- Am crezut că e mai mare, spuse Cathy, oarecum dezamăgită. Poate e doar o impresie de-a mea. După ce am văzut Palenque, toate mi se par mai mici.

- înţeleg ce vrei să spui, draga mea, răspunse Joe. Dar are acelaşi efect, când le vezi; fiecare parcă îţi transmite un fior pe şira spinării. Intrăm să aruncăm o privire la templu? E mai răcoare acolo şi, plus de asta, scăpăm şi de muştele astea, zise el, plesnind una pe gâtul lui.

Cathy se întoarse spre Gabrielle.

- Stii, noi avem o cremă, care se spune că alungă muştele şi ţânţarii. Noi ştim treaba asta, iar comercianţii de asemenea, numai că cineva ar trebui să informeze şi gângăniile astea.

Gabrielle începu să râdă şi intrară cu toţii în templu, având grijă să nu se lovească de pereţii înguşti.

- Retrag tot ce am spus, zise Cathy după un timp, când reuşi într-un final să vorbească. Tronul mare şi impunător, de jaguar, era acoperit în întregime cu pietre de jad care luminau spectaculos încăperea. E un lucru minunat! Si are culoarea sângelui.

- Pare să distrugă aspectul culturii mayaşe, înainte de cucerirea spaniolă, spuse Gabrielle. Din toate documentele pe care le-am citit reiese că oamenii de aici erau intelectuali modeşti, dar asta este un lucru prea violent şi sălbatic.

Joe stătea lângă un perete care dădea în altă încăpere.

- Poate că nu e culoarea sângelui, zise el, dar ceva îmi spune că aşa au vrut ei să fie.

Au mers printr-un tunel îngust, până au intrat într-o cameră mică, unde domina o statuetă din piatră, cu trăsături greu de desluşit.

- Ce Dumnezeu e asta? întrebă Cathy.

- Este Chacmool, o statuetă a zeului ploii, Chac, spuse Gabrielle. Se pare că era folosită ca altar de sacrificiu. Când cineva era sacrificat, inima persoanei respective era tăiată în două şi pusă în acea scobitură.

- Nu mai spune! Si eu credeam că aici îi înecau pe oameni!

- Făceau şi asta. Chac cerea tot felul de sacrificii, spuse Gabrielle, căreia nu-i plăcea deloc felul în care o privea statuia, cu ochii ei de fildeş. Simţeau că trebuia mereu săturată cu sânge. Zâmbi. Si din câte mi se pare, influenţa ei se mai resimte şi acum. Acum câţiva ani, când arheologii săpau la Fântana Sacră, s-au întâmplat o serie de lucruri inexplicabile: o vreme neprielnică şi nefirească pentru acea perioadă, echipament care dispărea din senin, chiar vieţi puse în pericol din motive banale. Muncitorii de aici spuneau că zeul Chac protejează ce
e al lui.

- Sunt sigură că a avut şi cum, spuse Cathy, care adăugă: acum aş vrea să mă întorc la muşte. Dintr-o dată, mi se par mai atrăgătoare decât locul ăsta care îmi dă fiori.

Pe Gabrielle o dureau picioarele când s-au aşezat la o masă de la un restaurant micuţ, aproape de templu. Fiecare articol de

îmbrăcăminte părea lipit de piele, iar oasele şi muşchii o dureau. Urcaseră treaptă cu treaptă, până în turnul castelului, ca să mai privească o dată Chichen Itza, aşa cum trebuie să-l fi privit, cu secole în urmă, conchistadorii spanioli.

- în după-amiaza asta vom merge la Fontana sacra, să aruncăm o privire, nu-i aşa? întrebă Cathy, mâncând cu poftă.

- Cred că pentru mine e un efort prea mare, spuse Joe. Ce-ar fi să uităm de toate astea şi să dăm o fugă pe ţărm? Trebuie să fie pe aici pe undeva un telefon de unde Gabrielle poate suna ca să-şi anunţe şeful că nu va veni la noapte la Institut. Până la urmă, cu toţii avem dreptul la câteva zile libere din când în când.

- Nu şi când n-ai de făcut de fapt niciun fel de muncă, oftă Gabrielle. Mulţumesc oricum, Joe, dar mai bine nu m-aţi pune la socoteală. Dar nu vă opriţi din cauza mea. Pot lua un autobuz spre Merida.

- Nici să n-aud de aşa ceva, spuse Cathy îngrozită. O să te ducem noi acasă. Dar mai întâi vreau să văd Fântâna Sacră şi dacă Joe n-are chef să vină cu noi, poate rămâne aici, să tragă un pui de somn.

- Cum vrei, iubito, dar dacă o să cazi în ea, să nu mă strigi pe mine să vin să te salvez. Nu vreau să am parte de vreunul din blestemele lui Chac.

- Of, bărbaţii ăştia, bombăni tânăra în timp ce se îndepărtau de el. Gaby, poţi să-mi spui să-mi văd de treaba mea, dar nu pot să nu te întreb un lucru. Acum porţi verighetă, iar când ne-am întâlnit prima oară pot să jur că n-o aveai.

Gabrielle ezită puţin. Până la urmă, Cathy părea o persoană drăguţă şi binevoitoare, dar rămânea tot o străină în multe privinţe, aşa că Gabrielle ezită s-o considere foarte apropiată de ea.

- Sunt căsătorită, admise ea, după un moment de tăcere. Dar

în momentul ăsta suntem oarecum separaţi şi din cauza asta nu port întotdeauna verigheta.

- Ei, se mai întâmplă, spuse Cathy, dând din umeri. Eu am avut noroc, dar nu mă păcălesc singură zicându-mi că toate astea vor ţine la nesfârşit. Cum să-i ţinem lângă noi dacă vor să plece?

Si cum să-l ţii lângă tine dacă n-a fost acolo niciodată? gândi Gabrielle, mergând tăcută alături de Cathy pe poteca ce ducea la Fântâna Sacră.

Când au ajuns, tânăra nu era pregătită pentru ceea ce i s-a înfăţişat înaintea ochilor. Se aştepta la o groapă micuţă, unde să vadă cum străluceşte apa din adânc. Nicidecum la o scobitură în pământ cu un diametru de peste o sută de metri, prin care se putea vedea o apă adâncă şi ameninţătoare. Gabrielle simţi cum i se strânge stomacul gândindu-se la câte văzuse această apă de-a lungul timpului. Aici fuseseră sacrificaţi oameni - fete şi băieţi - din dorinţa zeului ploii. Bebeluşii fuseseră jertfiţi cu mare onoare, aruncaţi în apele dornice să le ia viaţa. Stia prea bine lucrurile astea. Citise despre oasele descoperite acolo şi era sigură că apa înecase oameni nevinovaţi de la care căpătase doar groaza în faţa morţii.

O trecu un fior şi se întoarse. Nu-şi luase aparatul cu ea. Nu avea nevoie de amintirea unui asemenea loc. Oricum, niciodată nu i se va şterge din memorie. Se mişcă fără să bage de seamă şi prinse o pietricică sub sanda. Se dezechilibra şi văzu cu groază cât de aproape era de apă. Dar cineva o prinse de umeri şi o aduse într-o poziţie care o ferea de pericol. Undeva, aproape de ea, o auzi pe Cathy scoţând un strigăt de îngrijorare şi o văzu alergând spre ea. Gabrielle privi nedumerită faţa celui care o salvase.

- O altă virgină sacrificată zeului? Zâmbetul lui Shuan Lennox era plin de ironie. Din toate punctele de vedere, e cam târziu

pentru un asemenea lucru, nu-i aşa?

Capitolul 4

Gabriellei nu-i venea să creadă ce vedea.

-Tu! Dar ce faci aici? Parcă erai în Mexic...

-Am fost, iar acum sunt aici. E oare vreun motiv pentru care n-ar trebui să fiu?

Gabrielle dădu uşor din cap. Dintr-o dată, îşi simţea gura uscată.

- Cred că niciunul, spuse ea, fără entuziasm. Doar că nu-mi imaginez ce te-ar mai putea interesa la Chichen Itza. A fost destul de cercetat de arheologi, aşa că mi se pare că te-ar atrage mai mult alte ruine.

Shuan Lennox zâmbi, dar acest lucru nu-i alungă duritatea din privire.

- Poate, spuse el. Pe de altă parte, mă gândesc că poate mai are unul sau două secrete să-mi divulge, asta dacă ştiu să aştept.

Cathy ascultă răbdătoare ce spunea Shuan, dar până la urmă nu se abţinu să nu întrebe:

-Deci, până la urmă, cine eşti?

Gabrielle văzu privirea sceptică pe care bărbatul i-o aruncă tinerei.

- Desigur, am uitat, voi doi nu vă cunoaşteţi. Cathy, acesta este doctor Lennox, de la Institutul unde lucrez. Doctor Lennox, ea e Cathy Benson, o prietenă de-a mea.

-Eşti şeful ei? întrebă tânăra.

-E o întrebare destul de bună, spuse bărbatul.

Gabrielle încercă să se calmeze şi, îndepărtând cu degete tremurătoare o şuviţă de pe frunte, încercă să-i răspundă.

-E greu de spus. încă... n-a fost stabilit lucrul ăsta. Nu ştiu pentru cine voi lucra. Continuă să-l privească pe Shuan, aşteptând ca dintr-o clipă în alta acesta să spună adevărul.

- Oh, doamnă Warner, eşti prea modestă, sau îţi place să păstrezi secrete? Se întoarse spre Cathy. Dar cum văd că eşti o prietenă atât de apropiată, doamnă Benson, cred că nu se va supăra pe mine dacă-ţi spun că de azi este fotograful oficial al expediţiei spre Macan.

Uimirea Gabriellei fu acaparată de felicitările lui Cathy.

- Când s-a decis asta? Vocea îi tremura puţin. De ce nu mi s-a spus nimic înainte?

- Dennis a luat această hotărâre în ultimele douăzeci şi patru de ore. Ai fi fost informată în dimineaţa asta, la prima oră, dacă ai fi rămas la Institut. Dar, aşa stând lucrurile, a trebuit să vin până aici, după tine. îmi pare rău că-ţi stric excursia, dar deja o sesiune de fotografie a fost amânată din cauza lipsei tale.

Gabrielle se îmbujoră.

- Zilele mele n-au fost deloc pline de când am ajuns la Merida, doctore Lennox. îl privi drept în ochi. Nu cred că trebuie să fiu învinovăţită dacă am decis să merg să văd locurile la care visam să ajung încă din copilărie.

- Bineînţeles că nu te învinovăţeşte nimeni, doamnă Warner. Dar de acum încolo, va trebui să visezi în timpul tău liber şi nu în al nostru. Si oricum, sunt sigur că în următoarele săptămâni vei fi mult mai preocupată de realitate.

Gabrielle se întoarse spre Cathy, forţându-se să zâmbească.

- îmi pare rău că trebuie să plec aşa, dar se pare că n-am de ales. Cel puţin veţi putea să vă duceţi la mare fără să vă mai faceţi griji pentru
mine.

Cathy ezită o clipă, apoi puse o mână pe umărul Gabriellei şi o trase deoparte.

- Dragă, eşti sigură că eşti bine? Vocea ei era nerăbdătoare. Arăţi ca o fantomă. Cred că te-a şocat să-l vezi pe bărbatul ăsta aici. Ai prefera să te ducem noi înapoi?

- Nu, serios. Gabrielle încercă să pară mai convinsă decât era de fapt. Sunt bine, doar că...

- Doar că nu vrei să pleci cu acest doctor Lennox, continuă Cathy în locul ei. Când l-am văzut am crezut că el e... îşi lăsă neterminată fraza, aruncând o privire sugestivă la verigheta fetei.

- Oh, Doamne! Nu! izbucni Gabrielle, oripilată. De unde ţi-a venit ideea asta?

- Din felul în care ai reacţionat, draga mea, o privi Cathy pătrunzător. Dar dacă sunteţi doar duşmani, atunci asta e. Deşi mi se pare o risipă de energie treaba asta. Oricum, acum ar trebui să te las să pleci. Va începe să scrâşnească din dinţi în orice moment. O să-i povestesc lui Joe ce s-a întâmplat şi o să te sunăm imediat cum pornim spre casă. O îmbrăţişă prieteneşte şi-şi luă rămas-bun, dispărând în câteva momente.

- Eşti gata în sfârşit, doamnă Warner? Shuan Lennox veni spre ea. Sper că n-am stricat niciun plan pe care ţi-l făcuseşi cu prietenii.

Gabrielle îl privi încurcată, încercând să-i înţeleagă ironia.

- Nu chiar. Se făcuse o propunere să rămânem undeva peste noapte ca să vedem mâine mormântul lui Jean Lafitte, dar deja le spusesem să nu mă pună la socoteală.

- Un comportament turistic foarte previzibil. Acum era sigură că ironia din glasul lui nu era doar în imaginaţia ei. Cum se face că n-ai pomenit nimănui de prietenia ta cu soţii Benson, când făceai pe neajutorata în Merida?

- Prietenia mea cu Joe şi Cathy nu e nici pe departe una apropiată, răspunse ea, simţind cum sângele îi clocoteşte în

vene. I-am cunoscut din întâmplare la Hotelul Belen şi au fost destul de drăguţi ca să mă invite în excursie cu ei. Si pentru că mi se părea că e o şansă unică de a vedea aceste locuri înainte să plec spre Anglia, am acceptat. Nu mi-am dat seama că este un delict, sau că ar trebui să mă port ca o prizonieră în timpul şederii la Institut.

El o privi cu ironie.

- Mi se pare, sau tonul tău e puţin cinic? Ai făcut atâtea lucruri ca să mă convingi că ai venit aici ca să munceşti, aşa că nu m-am gândit nicio clipă că regiunea asta te va putea interesa şi din punct de vedere turistic, şi că te aştepţi să fii tratată ca atare.

- N-am sugerat una ca asta! se plânse ea, indignată.

- Nu? o prinse de braţ şi porniră alături înapoi, pe poteca pe unde veniseră. Poate că voi fi mai convins de asta în momentul în care nu voi mai vedea admiraţia din ochii tăi la vederea fiecărui bloc de piatră. Si, de-acum încolo, vreau să ţii minte că vei face parte dintr-o expediţie ştiinţifică unde eu voi stabili regulilei după care judec pe fiecare în parte.

Ea făcu un pas înapoi.

- Dacă profesorul Morgan crede că sunt capabilă...

- Poate că Dennis a luat decizia asta în ciuda sfaturilor mele, dar ţine minte că nu te va apăra în junglă, spuse el, privind-o sfidător. Asta pentru că nu vine cu noi. Nu poate să rişte să mai facă vreodată un puseu de febră, fiindcă i-ar fi fatal. Eu sunt conducătorul expediţiei, iar tu mie îmi vei da socoteală.

Vestea aceasta, deloc bună pentru Gabrielle o reduse la tăcere. Era un lucru care nu i se întâmplase niciodată. După un timp, întrebă:

- Dar cum rămâne cu ajutorul meu? Profesorul Morgan mi-

a spus că-i va scrie. Mi s-a spus că va trebui să lucrez cu el. Dacă nu va veni...

- Ai dreptate. Dar Dennis mi-a pasat mie şi responsabilitatea asta, răspunse el, sarcastic. E vreo problemă, doamnă Warner? Nu crezi c-o să facem echipă bună?

- N-aş îndrăzni să spun ceea ce cred, doctore Lennox, zise ea printre dinţi.

- Nici eu, doamnă Warner, crede-mă. Am parcat jeepul lângă poarta templului. Nu văd vreun semn de la prietenii tăi. Văd că n-au pierdut deloc timpul ca să-şi ia tălpăşiţa.

Gabriellei nu i-a scăpat tonul cinic pe care i-a vorbit şi şi-a tras braţul din mâna lui.

- Ai ceva împotriva soţilor Benson, doctore Lennox?

- Ar trebui?

- Poate e un mod inspirat să răspunzi la o întrebare cu o alta, dar în felul ăsta nu vom ajunge nicăieri, spuse ea, pe un ton de gheaţă. încep să mă satur de aluziile despre aceşti oameni. Nu ştiu ce ţi-au făcut soţii Benson ca să le porţi atâta pică, dar dacă ştii ceva ce eu încă n-am aflat, te-aş ruga să-mi comunici.

Shuan tăcu preţ de câteva clipe. Apoi, spuse pe ton scăzut.

- Ce ştii despre hoţii de tezaure?

Gabrielle se gândi puţin şi zise:

- Sunt cei care fură din ruinele care n-au fost excavate cum trebuie şi vând lucrurile găsite în străinătate.

- Foarte bine, o aplaudă el cu ironie. Si nici nu mă îndoiesc că o doamnă ca tine, care e atât de bine documentată nu ştie că arheologii au aproape toate informaţiile de la cei care adună latex. Aceştia colindă jungla ca să găsească arborii de

cauciuc. Uneori merg cu noi ca ghizi şi ne cară din echipament.

-Am auzit asta, admise ea. Dar...

- Dar ceea ce n-ai aflat din cărţi e că expediţiile din ultimii ani au ajuns prea târziu în locurile indicate.

Ea îl privi cu ochii măriţi de uimire.

-Adică alţii au ajuns înaintea noastră, doamnă Warner. Aceşti hoţi de tezaure. Si nu-ţi spun câte grozăvii am găsit acolo: temple profanate, morminte deschise şi jefuite, statuete sparte. Trebuie să lucreze repede, noaptea, ca orice hoţi. N-au grija pe care o avem noi faţă de tot ceea ce e sacru. Si sunt şi foarte periculoşi. Dacă se întâmplă să fie surprinşi, poate doar de un simplu băştinaş, îl omoară. Iar lucrurile au mers prost în ultima vreme. Aceşti hoţi s-au organizat în grupuri şi sunt mai greu de prins şi de urmărit.

Gabrielle îşi umezi buzele.

- Nu spun că nu sunt interesată de toate astea. Dar tot nu înţeleg ce legătură au soţii Benson cu toate astea.

- Poate niciuna. Poate că sunt exact ceea ce par - doi turişi care vizitează ruinele incaşe, şi cărora li s-a făcut milă de o fată singură pe care au întâlnit-o într-un hotel. Dar când această fată singură este căsătorită cu unul din cei mai influenţi oameni de la Institut, şi a venit în Merida ca să participe la următoarea expediţie, atunci, trebuie să recunosc, suspiciunile mele sunt oarecum bine întemeiate. Mă întreb dacă ar fi fost atât de prietenoşi cu orice fată. Si chiar mă întreb dacă orice altă fată ar fi răspuns atât de entuziasmată unei invitaţii făcute într-un asemenea context.

-Cred că eşti într-adevăr nebun. Refuz să cred că soţii Benson sunt altceva decât ceea ce par.

- Experienţa ta de viaţă te-a învăţat să judeci atât de bine

oamenii? întrebă el ironic.

Gabrielle urcă în jeep şi se aşeză tremurând în timp ce Shuan pornea motorul. Oare chiar exista un motiv ascuns pentru bunătatea de care dăduseră dovadă Joe şi Cathy? De la început, nu se împăcase cu atenţia pe care aceştia i-o acordaseră. Dar de aici şi până la a crede că sunt nişte hoţi...

- Ai petrecut o zi frumoasă? întrebă Shuan, întrerupându-i gândurile. Chichen Itza s-a ridicat la înălţimea aşteptărilor tale?

-Aşa avea să se întâmple, spuse ea, cu voce înceată.

- Dar am apărut eu şi am stricat totul, nu-i aşa?

- Tu ai spus-o, doctore Lennox. Dar tot nu sunt sigură de ce ai venit. Mi-e greu să cred că dintr-o dată, prezenţa mea e atât de imperioasă încât să trebuiască să parcurgi două sute de kilometri ca să mă aduci la Institut de parcă aş fi un copil fugit de acasă.

- Chiar te aşteptai să nu ne facem griji pentru tine? întrebă el aruncându-i o privire rapidă. Avem o oarecare răspundere faţă de tine.

- Pot să am şi singură grijă de mine, veni răspunsul ei răutăcios.

- Da, aşa cum mi-ai arătat-o şi acum câteva zile, i-o întoarse el.

- Si presupun că tu n-ai greşit niciodată în viaţa ta! Cred că e foarte plăcut, doctore Lennox, să poţi călători peste tot în lumea asta fără să-ţi treacă prin minte că ai putea face vreo greşeală.

A urmat o tăcere, înainte ca Shuan să vorbească din nou, cu voce rece.

- Oh, am avut şi eu destule probleme, şi în ultima vreme chiar am făcut şi câteva greşeli serioase.

- Pui la socoteală şi cearta cu soţul meu?

-Ah, nu, aceea nu e o greşeală, ci un lucru inevitabil.

Fata îl privi şi văzu cum trăsăturile feţei se întunecaseră. Se întoarse spre el şi spuse:

- De ce v-aţi certat, sau n-am voie să întreb?

- Poţi întreba, dar sunt surprins că nu aştepţi să auzi mai întâi versiunea lui James - dacă n-ai auzit-o deja.

- Cum aş fi putut s-o aud? Nu l-am văzut pe James şi nici nu l-am auzit de mult timp. Si tu ştii foarte bine asta.

-O ştiu, doamnă Warner? Ce ştiu oare? Stiu doar ce alegi să-mi spui şi oare câtă încredere pot avea în asta?

-Acum ştiu sigur că eşti nebun. Ce şansă să am, ce posibilitate să existe ca James să ia legătura cu mine la Institut? Toate telefoanele primite au fost ascultate, toate mişcările mele au fost criticate de cineva...Se opri puţin, dându-şi seama de un lucru.

- în afară de ziua de azi, termină el pentru ea. Azi, când nişte prieteni cam dubioşi te duc la kilometri distanţă de Institut, într-un loc unde nu puteai fi urmărită.

- De asta ai venit? Pentru că îţi imaginai că mă întâlnesc cu James? începu să râdă amar. Atunci ţi-ai pierdut timpul, doctore Lennox. Chiar dacă James ştie că sunt în Yucatan, până acum n-a făcut nici cea mai mică încercare să dea de mine. Iar dacă ar dori într-adevăr să mă vadă, ar veni la Institut. Are aceleaşi drepturi ca şi tine să fie acolo. Nu trebuie să mă văd cu el în gropi şi tunele. Pentru că nu e un criminal, iar eu sunt soţia lui.

-Ăsta e un lucru pe care sunt sigur că n-am cum să-l uit, spuse el, parcă cu regret.

- Si mă rog, de ce James nu se întoarce la Institut? Pe tine încearcă să te evite, doctore Lennox? E din cauza certei? Cred

că orice ar fi ar trebui să ştiu şi eu. Am acest drept.

- N-am de gând să vorbim acum despre drepturile pe care le ai sau nu în această privinţă. Dar, mă rog, dacă vrei neapărat să ştii de ce ne-am certat, o să-ţi spun. A fost din cauza unei femei.

Gabrielle tăcu o clipă, după care izbucni într-un râs isteric.

- Si chiar vrei să cred una ca asta?

- Poţi crede ce vrei, spuse el, dând din umeri. Dar în mare, ăsta e adevărul. Dar cred că ceea ce e curios, e felul în care ai spus-o. Din moment ce eşti soţia lui, cred că îi cunoşti mai bine ca oricine slăbiciunile.

Gabrielle tăcu. îşi privi pumnii strânşi. Nu putea crede aşa ceva. De fapt, ce era de crezut? Sigur era o minciună. Dar, dacă se gândea mai bine, poate că asta era explicaţia pentru răceala pe care James o afişa în prezenţa ei. Oare o luase de soţie pentru că era foarte departe de femeia pe care o iubea şi pentru că se simţea singur? Sau poate s-a căsătorit cu o englezoaică pentru a nu legaliza relaţia cu o străină? începu să şi-l imagineze lângă o mexicană focoasă şi pasională, poate singura femeie din lumea asta care i-ar fi putut distruge zidul de indiferenţă pe care îl cunoştea atât de bine şi să intervină, poate chiar să-l ajute în pasiunea lui pentru arheologie. O trecu un fior, deşi în maşină era destul de cald. încercă să şi-o imagineze în apartamentul lui din Londra. Nu, nu se potrivea deloc. Poate că de asta o luase pe ea de soţie. Era tânără şi neexperimentată şi şi-a dat seama de la început că n-avea să pună multe întrebări.

Shuan Lennox opri maşina şi se întoarse spre ea, cercetându-i atent trăsăturile.

- încep să mă întreb câte ştii despre eminentul om de ştiinţă James Warner. întâlnirea voastră, atunci când se va

produce, va fi una foarte interesantă.

- Dacă se va produce, spuse ea.

- Oh, într-o zi va trebui să te întâlneşti cu el. Până la urmă, toţi avem aceeaşi ţină: Ixtlacan. Iar James e cu siguranţă acolo, înaintea noastră.

Se îndepărtă puţin de ea.

- Deci, în ciuda acestei neînţelegeri, e tot un membru din echipă, nu-i aşa?

Shuan o privi tăcut, scoase un pachet de ţigări din buzunarul cămăşii şi o servi. Ea îl refuză şi el aprinse una.

- E discutabil acest aspect, dacă James a făcut sau nu parte vreodată dintr-o echipă. Dintotdeauna l-am văzut ca pe un individ cu care se poate lucra cu greu. Si în plus, l-am judecat şi pentru integritatea lui. Asta e una din greşelile de care ţi-am vorbit mai devreme.

- Nu e o problemă de integritate. E o chestiune personală, a mea şi a lui James.

Rostea aceste cuvinte mirându-se şi ea de semnificaţia pe care o aveau. Era o femeie înşelată, şi din câte se părea şi părăsită, dar nu simţea deloc durere. Parcă ar fi avut un sloi de gheaţă în loc de inimă. Oare unde erau gelozia, furia, supărarea pe care ar fi trebuit să le simtă în asemenea clipe? Tot ce trăise până atunci era un sentiment de izolare şi de singurătate. N-avea cum să simtă gelozie pentru un asemenea lucru.

- îl iubeşti? veni întrebarea lui neaşteptată.

- Sunt soţia lui, veni replica ei, care nu era nici pe departe un răspuns la întrebarea pusă de el.

- Iar tu eşti o soţie loială, bineînţeles. Aruncă ţigara şi porni motorul. Si, bineînţeles, orice bărbat e nevinovat până la proba contrarie. Sper, de dragul tău, Gabrielle, ca James să fie

nevinovat.

Gabrielle dormi prost în noaptea aceea. Avu vise ciudate şi chinuitoare. Se aşteptase ca profesorul Morgan s-o interogheze în legătură cu escapada ei, dar acesta n-o făcuse, ba mai mult, în timpul conferinţei din seara aceea, o prezentase şi celorlalţi membri ai expediţiei, cărora le explicase în mare cam ce fel de fotografii vor publica cei de la revista Vision. Dennis Morgan a mai specificat că sfaturile lui vor fi pe viitor doar informative, iar cel care va conduce expediţia va fi Shuan Lennox. Gabriellei i se părea ciudat că alţi oameni de ştiinţă de la Institut, mult mai în vârstă şi mai experimentaţi decât Shuan, nu fuseseră aleşi pentru această sarcină. Dar trebuia să admită că s-a descurcat de minune în timpul conferinţei. I se potrivea foarte bine acest statut. A prezentat succint scopul expediţiei, chiar cu umor pe alocuri, reuşind să acopere cu succes întrebările tuturor celor din sală. Deci, putea fi drăguţ şi comunicativ cu alţii, dar nu şi cu ea. Nu ştia de ce, dar parcă simţea cum un cuţit se răsuceşte adânc în ea.

Când în sfârşit a ajuns în camera ei, s-a întins în pat pe întuneric şi s-a gândit la tot ce se întâmplase de când venise în Mexic. îşi dădu seama că niciodată nu-l iubise de fapt pe James şi că legătura lor se numea căsătorie doar pe baza unor acte.

Nu se gândise niciodată la atingerile lui. Asta pentru că mâinile lui îngrijite, cu degete scurte şi unghii taiate drept, nu au atins-o niciodată în felul acela plăcut, care să-i dea fiori.

încercă să-şi acopere cu perna obrajii îmbujoraţi. Oare de ce se gândea acum la asta? Trebuise să străbată jumătate de lume ca să afle în câteva secunde că dorinţa trupească nu ţine cont de respect, sau de cunoaştere, aşa cum credea ea, cu

naivitate. Nimic din ceea ce ştia nu se aplica în cazul lui Shuan Lennox. Dar ce simţea ea pentru el? închise ochii şi încercă să-şi reamintească ce trăise în momentul în care o sărutase, când o atinsese atât de uşor şi totuşi atât de profund încât, chiar şi acum, când se gândea la asta, o treceau fiori, în timp ce mintea îi şoptea: îl urăsc!

În dimineaţa următoare, află că el plecase. Nu i-a spus-o nimeni, a aflat pur şi simplu dintr-o întâmplare. Fusese pusă să lucreze cu Anna Lang, să verifice nişte liste interminabile de bagaje şi provizii, inclusiv aparatura ei, care aveau să fie trimise înainte, la tabără. Au lucrat în tăcere. Anna nu era deloc vorbăreaţă, iar Gabrielle era mult prea preocupată de gândurile ei pentru a iniţia o conversaţie. Dar în acelaşi timp era atentă la tot ce se întâmpla pe culoar, mai ales la apropierea lui Shuan. Dar când, în sfârşit, au fost întrerupte, a fost din cauză că Grace Morgan a venit să le spună că e gata cafeaua. Gabrielle se ridică, dezmorţindu-şi oasele, iar când ajunse la uşă, o auzi pe Anna întrebând-o încet pe Grace:

- Când se întoarce Shuan de la Villahermosa?

Se duse în sala mare unde aproape toţi angajaţii Institutului erau deja împrăştiaţi pe canapele şi scaune, sorbindu-şi cafelele în linişte. îşi spuse că era ridicolă preferând să iasă în hol şi să privească în curtea luminată de soarele puternic. Si nu reuşea să-şi explice de ce parcă a simţit cum inima i-a stat o clipă în momentul când i-a auzit din nou numele. Oare era încântare sau panică? Dar oricare ar fi fost sentimentul care o încerca, nu dorea să mai aibă parte de asta. Se purta ca o adolescentă, într-o situaţie care trebuia tratată cu maturitate. Trebuia să uite de toate, în afara faptului că are o treabă de făcut, o treabă care îi cerea să fie aproape de acest om. Si nu era prima oară când trebuia să

muncească alături de cineva pe care-l displăcea, gândi ea, nelăsând loc la altă interpretare pentru fiorul pe care l-a simţit când a aflat că nu era în Institut.

Si, plus de asta, era o prostie din partea ei să se simtă dată la o parte doar fiindcă era singura din Institut care nu ştia de plecarea lui. în fond ce legătură aveau toate astea cu ea? Dar, adânc în sufletul ei, ştia că asta însemna că încă nu fusese acceptată pe deplin în echipa de expediţie, cu toate că avea drepturi egale cu toţi membrii acesteia.

Dar, în ciuda acestor fapte, n-avea de ce să se plângă. Toată lumea era drăguţă cu ea, toţi îi acordau atenţie, chiar dacă nu îndeajuns de multă, sau nu i se confesau. Stiau cu toţii că nu ceruse tratament special. Si cu toate astea... Ceva era la mijloc, dar lipsa de informaţii nu o ajuta să-şi dea seama ce. Sorbi din cafeaua aromată. Hm, poate era doar imaginaţia ei.

în următoarele zile, când reuşi să mai prindă un moment în care să se gândească la tot ce se întâmplă, încercă să-şi dea seama ce o făcuse la început să creadă că Institutul este un loc liniştit. Atmosfera era încărcată cu aşteptare şi nerăbdare, şi uneori era apăsătoare. Majoritatea proviziilor şi bagajelor fuseseră deja trimise spre tabără şi plecase şi o echipă cu oamenii care organizau lucrurile acolo.

Până şi Anna Lang începuse să glumească pe seama descoperirilor pe care aveau să le facă. Părea mai abordabilă în asemenea momente, aşa că Gabrielle decise s-o întrebe care era destinaţia lor. I se părea stupid să întrebe un asemenea lucru, mai ales acum, când erau pe picior de plecare, dar fiindcă toată lumea presupusese că ea ştia deja, nu se obosise nimeni să-i mai dea şi ei vreo informaţie.

Anna se arătă surprinsă de întrebare, dar îşi reveni

repede, scoase o hartă dintr-una din genţile ei şi o desfăşură pe una din mesele din bibliotecă.

- Vom zbura mai întâi spre Yaxchitlan, iar de acolo vom merge cu vaporul pe Rio Usamacinta, unde este tabăra.

- Dar am crezut că săpăturile se vor face în Yaxchitlan.

- Oh, nu, dădu Anna repede din cap. Guvernul mexican a hotărât să menţină câteva zone neexplorate, atât cât mai e posibil. Niciodată n-au fost de acord cu săpăturile la Yaxchitlan. Iar călătoria asta e pe un teritoriu nou şi necunoscut pentru mulţi dintre noi.

- Si unde se află mai exact Yaxchitlan?

- Nu ştie niciunul dintre noi, şi e mai bine aşa. Ne bazăm pe băştinaşii care au făcut descoperirile iniţiale şi care ne vor duce acolo. Tot ce am aflat de la Shuan e că acest loc se află între doi afluenţi ai râului Usamacinta. E un loc mai retras şi poate că din această cauză n-a fost cercetat de oameni.

- Da, dar cred că e greu să omiţi un asemenea loc, fu de părere Gabrielle.

- Nu e chiar aşa. Cred că n-ai mai fost vreodată în junglă, ca să ştii cum e, nu? E cea mai bună formă de camuflaj care există. Dacă nu te pricepi, poţi trece la câţiva centimetri de o piramidă, crezând că e doar o movilă de pământ acoperită de buruieni. Acolo, găseşti peste tot perdele de vegetaţie, pe care, uneori, dacă îndrăzneşti să le îndepărtezi, descoperi lucruri nebănuite.

- Crezi că aşa va fi şi în Yaxchitlan?

- Cine ştie? O spuse de parcă se şi retrăsese în cochilia ei, oarecum ruşinată fiindcă îşi îngăduise să-şi manifeste exuberanţa faţă de pasiunea vieţii ei. Băştinaşii sunt şi ei foarte entuziasmaţi. Numai dacă n-am ajunge prea târziu... spuse şi tăcu, de parcă ar fi trebuit păstrată secretă această

informaţie.

- Te referi la hoţii de tezaure?

-Ă...da, spuse femeia, care dintr-o dată păru că ezită să furnizeze o asemenea informaţie. E un lucru foarte neplăcut.

- Doctor Lennox mi-a povestit despre aceşti hoţi, spuse Gabrielle, ezitând puţin să-i rostească numele. Spera ca Anna să nu fi observat reacţia ei.

- Shuan? Da, nu mă miră. îi urăşte mai mult decât oricine. Crede că moştenirea incaşă ne-a fost lăsată nouă, pentru a afla mai multe despre acele vremuri. Până acum n-am aflat mare lucru, în afară de cunoştinţele pe care le aveau în matematică şi ştiinţă, şi de aceea e foarte important ca aceste ruine să nu fie vandalizate. Dar uite că există aceşti vulturi care mai mereu ne-o iau înainte şi care distrug orice dovadă, înainte de a fi cercetată atent. Iau de acolo doar ce li se pare important şi vând lucrurile în străinătate, la nişte preţuri exorbitante colecţionarilor şi muzeelor, împrăştiindu-le în toată lumea pentru a nu mai putea fi recuperate vreodată. începu să râdă. Doamne, mă las dusă de val! îmi cer scuze, doamnă Warner.

- Oh, nu trebuie, spuse Gabrielle repede. Sunt de aceeaşi părere cu tine. Se uită la hartă din nou, evitând privirea uimită a Annei. Râul Torcido. Mă întreb dacă e într-adevăr blestemat, aşa cum se spune. O trecu un fior gândind asta.

- Sper să nu fie, spuse Anna rulând harta. Cred că Institutul a avut destul ghinion în ultima vreme. Nu avem nevoie de încă unul.

Gabrielle încuviinţă din cap, deşi nu ştia prea bine despre ce era vorba. Se întreba doar dacă dispariţia lui James făcea parte din ghinioane. Dar ce i se părea mai curios, era că nimeni nu discuta niciodată acest subiect cu ea, sau nu-şi

dădea cu părerea asupra locului în care ar putea să fie. Se gândi că poate toţi o aşteptau pe ea să facă prima mişcare. Dar după cum stăteau lucrurile la Institut, se părea că James nici măcar nu existase vreodată acolo.

Din curiozitate, încercă într-o zi să intre din nou în biroul lui, dar plăcuţa cu numele lui lipsea de pe uşă, iar camera fusese încuiată. Uneori, la cină, când conversaţia ataca subiecte variate, Gabrielle voia de multe ori să se ridice în picioare şi să întrebe pur şi simplu: "poate să-mi spună cineva ce se petrece aici?" Dar de obicei, în ultima clipă o părăsea curajul şi nu mai făcea nimic. Probabil că ar considera-o cu toţii nebună. Si dacă într-adevăr exista ceva ce ar trebui să ştie, în niciun caz n-avea cum să obţină astfel această informaţie, ba mai mult, i-ar determina pe toţi să fie mai atenţi la ce vorbesc şi să se ferească în continuare să-i ofere informaţii.

- Cred că vom da o petrecere pentru voi toţi, înainte de plecare, spuse Grace Morgan într-o zi.

Pierre Rosteau o privi zâmbind.

- Poate chiar e o idee bună, nu? Să sărbătorim acum, în caz că la venire nu vom avea prilej de bucurie.

Preţ de o clipă, atmosfera fu brusc tensionată, iar Gabrielle simţi mai mult ca niciodată că lucrurile nu stăteau deloc bine la Institut. Atmosfera era mai încordată ca oricând, iar ideea petrecerii parcă îi făcu pe toţi să-şi canalizeze energiile spre acest eveniment care parcă părea mai real decât expediţia însăşi.

Aşa că toată lumea începu să vorbească despre mâncare şi băuturi, despre muzică şi distracţie. Până şi Gabrielle, care nu se simţea deloc în apele ei, se mai învioră puţin la gândul că va avea o clipă de relaxare înainte să înceapă nebunia. Stia

ce avea să poarte. într-una din incursiunile în magazinele din Merida îşi cumpărase un foarte frumos ipil, din bumbac alb cu broderie aurie. îşi mai aminti că pe ultima sută de metri, când îşi făcuse bagajul, pusese şi o pereche de pantaloni vernil, care se potriveau de minune cu această cămăşuţă. Era o ţinută care nu ieşea în evidenţă cu nimic, dar care era totuşi de bun-gust.

în seara petrecerii, când coborî în salon, îşi dădu seama că din cauza căldurii mesele fuseseră puse în curte. Un amestec de arome îi ameţi simţurile de cum păşi acolo, iar formaţia de muzicanţi care cânta într-un colţ despre poporul spaniol apus, o făcu să se simtă mai bine.

- Bei ceva? Anna Lang, înaltă şi întunecată în costumul ei negru, cu o croială sobră, o întâmpină cu un zâmbet slab. Avem tepache, dacă eşti sigură că o suporţi, sau dacă preferi ceva fără alcool, poţi servi tamarindo, iar în afară de astea e bere la rece şi băuturile obişnuite.

Gabrielle luă un tamarindo şi la prima înghiţitură văzu că e prea sărat pentru o băutură din fructe, dar când se obişnui cu gustul, îl găsi
chiar revigorant şi proaspăt.

Cu paharul în mână, se mută într-un loc mai retras, mulţumindu-se deocamdată să rămână doar un spectator. Câteva cupluri deja dansau energic, iar Pierre Rosteau, care dansa cu soţia sa scundă şi căruntă, îi făcu cu mâna semn că o văzuse stând în umbră. Văzându-i pe toţi adunaţi acolo, vorbind şi distrându-se, Gabrielle fu de părere chiar că îşi imaginează că ar exista ceva ce n-ar trebui să ştie. Aproape că se simţi vinovată că-i suspectase de aşa ceva. Cu siguranţă, erau doar fabulaţii ale imaginaţiei sale. Poate că nimeni nu dorea să vorbească cu ea din cauză că se simţeau

jenaţi. Până la urmă, era pusă în situaţia ciudată de a fi ultima care află despre infidelitatea soţului său. Era într-adevăr o situaţie umilitoare dar, se gândi ea, nu mai umilitoare decât mariajul ei cu James. Cel puţin, din ceea ce aflase, îşi dăduse seama că era totuşi uman în reacţiile sale, lucru de care începuse să se îndoiască.

Zâmbi când ritmul muzicii trecu într-un vals mai lent, iar pe ring apăru Dennis Morgan cu soţia sa. Profesorul nu arăta refăcut complet, observă Gabrielle, dar acum zâmbea, încercând destul de bine să ascundă grijile care-l apăsau.

Tresări uşor când auzi, în spatele ei o voce:

- Domnişoară? Privind în jur, o văzu pe Rosita, fata care lucra la Institut, însoţită de un bărbat scund, logodnicul ei, Manuel. O plăcea pe Rosita care era întotdeauna zâmbitoare şi care îşi făcea munca la birou mereu cu voie bună, contrastând atât de mult cu Isabella, care îţi dădea întotdeauna impresia că munca ei este o favoare făcută Institutului. Si, plus de asta, îi era şi recunoscătoare pentru că o salvase din barul lui Hernandez. Ceva îi spunea că dacă Isabella ar fi fost în locul ei, n-ar fi făcut nimic s-o ajute. Aşa că îi făcu plăcere să vorbească cu Rosita, în ciuda faptului că se înţelegeau mai greu din cauza limbii.

înţelese curând că niciunul dintre ei nu-i înţelegea dorinţa de a se alătura expediţiei din junglă. Si cu toate că Rosita îi explica încontinuu lui Manuel că tânăra spera să-şi întâlnească acolo soţul, acesta repeta la nesfârşit:

- E periculos, doamnă, e foarte periculos.

Gabrielle ştia asta, dar s-o audă de la altcineva, parcă o făcea să vadă altfel situaţia. Aşa că încercă să afle de la Manuel natura pericolului. Poate era din cauza şerpilor? Sau poate a animalelor sălbatice? Sau poate din cauza zeilor

supăraţi că le este călcat teritoriul de către nişte străini? Dar îşi dădu imediat seama că fusese o prostie din partea ei să întrebe una ca asta, pentru că băştinaşii nu încetaseră niciodată să creadă în ei şi orice referire la adresa lor era considerată o ofensă.

Dar engleza Rositei nu era de-ajuns ca să-i poată explica Gabriellei torentul de cuvinte dezaprobatoare enunţate de Manuel.

La un moment dat însă, din ceea ce spusese, Rosita reţinu un cuvânt care-i dădu fiori. Râul Torcido, adică blestemat.

- Oh, Rosita, nu înţeleg, îmi pare rău.

- îţi spune că cei care se apropie de zei fără respect faţă de cultura lor, sunt blestemaţi.

Fusese atât de absorbită de discuţia cu Rosita şi cu Manuel, încât nu băgase de seamă apariţia lui Shuan. De fapt, nici nu se aşteptase ca el să participe la această petrecere. Stătea la câţiva paşi de ei, arătând extrem de atrăgător în costumul lui închis la culoare, înalt şi frumos de parcă el însuşi era un zeu coborât pe pământ. O măsura din cap până-n picioare şi zâmbea satisfăcut la ceea ce vedea.

- Poate poţi să-i explici tu lui Manuel că n-am de gând să ponegresc tezaurul incaş. Tot ce vreau e să fac câteva fotografii.

- O să încerc, doamnă Warner, dar nu ştiu dacă voi reuşi să redau întocmai acest moment de sinceritate. Pe mine, aproape m-ai convins.

Stătu încordată, cu pumnii strânşi, în timp ce Shuan le explica Rositei şi lui Manuel. Oricum, toată seara îi fusese distrusă. El se întorsese, iar meciurile dintre ei reîncepuseră şi era sigură că vor continua până când Shuan avea să lase garda jos. Se întrebă dintr-o dată cum ar fi dacă între ei doi ar

fi o relaţie plăcută, aşa cum avea cu Anna Lang, pe care o saluta zâmbind, sau cu Pierre Rosteau, sau cu americanul Craig Lesley, cu care glumea întotdeauna. Era conducătorul expediţiei, dar toată lumea îl trata de la egal la egal. Doar atitudinea faţă de ea era una negativă. La un moment dat, o privise ca pe un obiect sexual, fără creier, iar apoi, o trata cu răceală şi cu un sentiment de dezaprobare.

Se gândi cu ciudă că ambele atitudini o dezavantajau şi erau nedrepte dar, în acelaşi timp, nu-i trecea prin minte ce ar putea să facă pentru a le depăşi, sau pentru a le înţelege. Se simţea de parcă fusese condamnată fără să aibă parte de un proces.

- Rosteşti câteva rugăciuni ca să fii sigură, doamnă Warner?

îşi reveni din gânduri, şi-şi dădu seama că toţi ceilalţi plecaseră, şi-i lăsaseră singuri.

- Nu te speria, spuse el. Vreau doar să te invit la dans. Sau poate e un efort prea mare din partea ta?

Gabrielle înghiţi cu greu, ştiind că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie în public în braţele lui, să-i simtă căldura corpului.

Dar ce putea să facă? Dacă inventa o durere de cap sau o oboseală subită, ştia că n-avea s-o creadă, ba mai mult, îl va face să dea curs observaţiilor sale răutăcioase. Aşa că se lăsă luată de mână şi condusă pe ringul de dans.

O luă în braţe şi o apropie de pieptul lui, iar ea tresări.

- Ce se întâmplă, Gabrielle? N-am nicio boală, şi nici nu muşc.

- îmi pare rău, spuse ea, doar că nu sunt obişnuită să...dansez aşa.

- Pentru o femeie măritată, mi se pare că ai trăit o viaţă

destul de retrasă.

Nu ridică ochii ca să-i întâlnească privirea. Stia că nu-i va plăcea ironia din ei.

- Deci, mâine, Gabrielle, o să-ţi vezi visele îndeplinite.

- Nu cred că mai am multe vise de îndeplinit, spuse ea, cu voce
joasă.

- Si presupun că pentru asta eu sunt vinovat. Poate că totuşi ar trebui să-mi fii recunoscătoare. Stii, iluziile aduc fericire doar pe moment.

Vru să-i spună că acum orice iluzie i-ar face bine, dar se abţinu. Mila lui n-o va face să se simtă bine.

- Nu eşti prea vorbăreaţă. N-ai vrea să ştii ce am făcut la Villahermosa?

îl privi încordată, şi vorbi, încercând să-şi menţină tonul calm.

- Nu cred că e treaba mea, doctore Lennox.

- Toţi membrii expediţiei îmi spun Shuan, spuse el. Nu crezi că vom isca discuţii dacă continui să mi te adresezi cu formalitatea asta absurdă?

- Propui un armistiţiu, doctor Lennox?

- în curând, lucrurile astea nu vor mai avea nicio valoare. Vom petrece atât de mult timp împreună cu toţii, încât nu vor mai exista orgolii şi manifestări de temperamente.

- îţi promit că nu vei avea de ce să te plângi de mine. De fapt, nici nu cred că e necesar ca noi să avem contact pesonal.

- Afurisito! Ai uitat că trebuie să te ajut la fotografiere?

Uitase şi-i păru rău pentru asta.

- Si de vreme ce tot ne facem promisiuni, uite, am şi eu una pentru tine. îţi promit că niciodată nu vei uita că m-ai cunoscut, indiferent dacă îţi va face plăcere sau nu.

O strânse în braţe mai tare, parcă dorind s-o rănească, dar o melodie ritmată luă locul celei lente şi fu eliberată.

- Mulţumesc, doamnă Warner. A fost minunat. O privi din nou din cap până-n picioare, zăbovind cu neruşinare asupra sânilor şi şoldurilor, după care îi spuse: şi asta, Gabrielle, e doar pentru început.

Capitolul 5

Gabrielle tresări în somn şi, după ce deschise ochii, mai rămase un minut culcată, ca să vadă ce se întâmpla. Din patul de tabără, o văzu pe Anna Lang dormind profund. Sunetul care o trezise se auzi din nou: un ţipăt ascuţit care-ţi dădea fiori şi care apoi se transforma într-un vaiet prelung.

Se linişti când îşi dădu seama că maimuţele erau cele care scoteau asemenea zgomote. Era deja a treia noapte petrecută în junglă şi nu se mai speria aşa uşor.

Prin ferestrele cabanei, văzu că soarele era deja pe cer şi se mai întinse leneşă în pat, înainte de a se da jos pentru a începe o nouă zi.

în ciuda a tot ce se petrecuse era aici, şi nu regreta nimic. Crezuse că-l va găsi pe James. Dar nu fusese aşa. Când elicopterul aterizase la baza taberei, nu l-a putut zări printre cei adunaţi să-i primească. L-a tot aşteptat crezând că până seara va apărea de undeva. Dar a rămas dezamăgită. Nu era niciun semn că ar fi acolo sau că fusese cândva şi, deşi murea de nerăbdare să întrebe pe cineva unde l-ar putea găsi, nu făcu nicio mişcare în acest sens, pentru că nu ştia cui să se adreseze. Tăcerea din Merida părea să se continue şi aici.

Singura persoană pe care putea s-o întrebe era, firește, Shuan Lennox. Dar în aceste circumstanţe, îi era imposibil s-o facă. Reuşise ca în cele trei zile de când se stabiliseră la tabără să se ferească din calea lui. Cu cât se gândea mai mult la ultima lor întâlnire, cu atât se înspăimânta mai mult. De ce adusese vorba despre călătoria lui la Villahermosa? Oare căutase veşti despre James? Chiar dacă ăsta ar fi fost adevărul, acum îi venea greu să-l întrebe despre ce era vorba. Conştiinţa îi spunea că trebuie să-l evite pe cât posibil. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să se concentreze

pe treaba pentru care venise aici. Trebuia să uite de problemele personale.

Se ridică din pat şi se uită la Anna, dar aceasta încă mai dormea profund. Probabil că era deja obişnuită cu aceste condiţii de cazare. Dar, cu toate că era o tabără, beneficiau de confort, îşi spuse Gabrielle. Simplul fapt că erau femei, le-a facilitat condiţiile de cazare. Au primit o cabană numai a lor, unde să doarmă şi să-şi ţină lucrurile, pe când ceilalţi dormeau afară, în corturi, sau în hamace legate de copaci. Li s-a dat voie şi ca la anumite ore să meargă doar ele să facă baie în râul din apropiere, iar în acest interval bărbaţii îşi făceau de lucru prin împrejurimi.

I se amenajase chiar şi o cabină unde putea să developeze fotografiile, iar Gabrielle era foarte încântată că nu fusese omis acest lucru.

Deja începuse să facă fotografii taberei şi echipei, iar când s-a aventurat prin apropiere, ameţită de frumuseţea arborilor şi de vegetaţia luxuriantă, Pierre Rosteau a avertizat-o că e un mare pericol şi i-a arătat urme de jaguar nu departe de amplasamentul corturilor.

Se dădu jos din pat şi încălţă papucii. îşi aminti cu oroare cum, în prima lor seară petrecută acolo, când stătea la masă, un păianjen negru, mare cât palma ei, îi căzuse de undeva de sus, exact pe masă. înlemnise de frică, dar avusese noroc că Anna Lang apăruse repede şi-l gonise şi-i confirmase că era o tarantulă, dar nu una periculoasă, ci una care se speriase mai mult de Gabrielle, decât invers.

Din fericire, singurul şarpe pe care-l văzuse până atunci era unul mort, de culoare portocalie, spintecat în două de cuţitul unui membru din tabără.

- Mare pagubă! observase Craig Lesley, privind laconic

cele două jumătăţi.

Fără să facă zgomot, Gabrielle luă săpunul şi prosopul şi îmbrăcă nişte haine subţiri. Nu era ora lor de baie în râu, dar îşi spuse că era prea devreme şi oricum nimeni altcineva nu se trezise. Se putea bucura de o baie singură şi astfel putea începe munca mai devreme. Cei doi băştinaşi care îi ghidau pe cercetători în junglă, până la ruine, ajunseseră târziu azi-noapte şi voia să profite să le facă nişte poze înainte de a fi solicitaţi pentru alte treburi.

Până atunci reuşise să-şi facă munca fără să fie deranjată de alţii, şi spera să fie aşa şi în continuare.

Ieşi cu băgare de seamă din cabană şi-i salută pe cei doi bucătari care erau singurii treziţi şi care pregăteau micul dejun.

Gabrielle se gândea cu groază la momentul când vor pleca efectiv în junglă şi vor fi nevoiţi să care după ei provizii şi echipament. Dar cel mai mult o speria gândul că va trebui să meargă pe jos, kilometri întregi, cu un bagaj care va cântări aproape cât ea. Mersul pe jos nu fusese niciodată punctul ei forte şi căldura şi umezeala din junglă n-aveau cum s-o ajute să facă acest lucru mai puţin dificil.

Nu mai ştia ce să facă pentru a se menţine în formă. Oricât de mult încerca să se menajeze de treburile mai dificile sau să se ferească de soarele care moleşea aproape pe toată lumea, până la prânz era deja vlăguită de putere. Umiditata părea să-i pătrundă în fiecare fibră din corp şi-i menţinea întotdeauna hainele şi părul umede.

Dar tot disconfortul a dispărut pe dată când, cu o seară în urmă, un bărbat i-a pus în mână o piatră veche, pe care încă se mai vedeau urme de unelte primitive. Tot ce citise şi visase, acum se materializase în ceva concret. Secolele parcă

se dizolvau şi trecutul devenea dintr-o dată tangibil.

Până şi Anna Lang părea exuberantă când se pregătiră de culcare în acea seară. I-a spus că studiase roca pe care i-o aduseseră Francisco şi Pablo de la ruine şi, la o primă vedere, părea că face parte din altarul închinat zeiţei Lunii, Ixchel.

- Majoritatea altarelor ridicate zeilor au fost găsite pe insula Cozumel, la mulţi kilometri de acest loc, zise Anna. Si din câte îmi amintesc, nu s-au descoperit multe închinate acestei zeiţe. Si nu există niciun motiv pentru care să nu fi fost la fel de venerată. A fost apărătoarea medicinei şi a artelor şi căsătorită cu zeul Soare.

Gabrielle asculta ca în transă. Stia foarte bine ce importanţă a avut preamărirea Soarelui în strategia de cucerire a Americii Centrale şi de Sud. Dar n-a ştiut că şi Luna a avut un rol de jucat în aceste ritualuri. Deşi întotdeauna a fost de părere că soarele puternic şi dogoritor are nevoie de o soţie rece şi misterioasă. îşi dădea seama că era o fabulaţie. Dar acum, lucrurile astea se îmbinau când venea vorba despre ştiinţă, într-un loc unde piramidele se amestecau cu legenda şi cu miturile.

La asta se gândea când mergea pe potecuţa care ducea la râu, evitând pe cât posibil tufişurile de iarbă care puteau ascunde şerpi. Deasupra capului său ciripeau păsările.

Când ajunse la râu, rămase nemişcată o clipă, admirând pacea din jur. Câteva maimuţe se jucau pe nişte crengi, iar păsărelele zburau gureşe.

Era un loc idilic, şi era atât de uşor să uiţi de pericolele care te pândeau la fiecare pas. îşi scoase hainele, agăţându-le de o creangă. Intră în apa rece şi revigorantă şi începu să se şamponeze. Apa era curată şi strălucea frumos în bătaia soarelui, iar senzaţia pe care o dădea pielii era una minunată.

Era Paradisul pe pământ, îşi spuse, cochetând cu ideea că ar putea fi Eva. Dar îi pieri repede zâmbetul când îşi dădu seama că Paradisul avea nevoie şi de un Adam... Alungă acest gând prostesc din minte. înotă puţin, apoi se îndreptă spre mal. Trebuia să plece spre tabără înainte ca toţi ceilalţi să se trezească şi să
vadă că lipseşte. Ieşi pe mal şi începu să se şteargă cu prosopul.

Băgă de seamă că ceva se mişcă în spatele ei, în locul de unde ieşise din apă. întoarse capul şi văzu ceva mic şi verde, cu cap de dragon. Un şuierat profund scoase la iveală o limbă spintecată, iar Gabrielle îşi dădu seama de pericol abia când ţipătul îi ieşi de pe buze. Apoi începu să alerge fără să se uite pe unde calcă, sau că e în picioarele goale, cu prosopul care abia stătea prins pe trupul ei gol. Era conştientă doar de lacrimile ce-i scăldau obrajii şi de sângele care părea să-i clocotească în vine.

- Oh, Doamne! vocea cuiva o ţintui pe loc. Vocea şi mâinile care o prinseseră ferm de umeri. Ce dracu cauţi aici, singură? De ce ţipi? Ce s-a întâmplat? Spune-mi odată!

Ridică privirea şi întâlni ochii negri şi strălucind de furie ai lui Shuan Lennox. Uşurarea pe care o simţi văzându-l era aproape de neînţeles.

- Făceam baie, spuse ea.

- Văd asta, replică el cu răceală şi pentru prima dată Gabrielle îşi dădu seama cum trebuia să arate, aşa goală şi udă, acoperită doar de un prosop, cu părul răvăşit. Si dintre toţi bărbaţii din tabără, doar el putea s-o găsească astfel, îşi spuse ea cu ciudă, încercând în zadar să se acopere mai mult cu prosopul, în timp ce simţea cum valuri de căldură îi străbat tot corpul.

însă furia lui nu părea să se potolească aşa uşor.

- Parcă stabilisem orele când tu şi cu Anna să veniţi să faceţi baie. Si îmi amintesc că am spus clar să nu se apropie nimeni de acest loc. A îndrăznit cineva să...

- Nu, oh, nu...Era ceva...în apă. Un...un dragon, se opri dându-şi seama cât de ridicolă era relatara ei.

- Un dragon! repetă el. Arată-mi şi mie acest dragon, şi-l ucid eu pentru tine. Asta, bineînţeles dacă vrei să-l privez de această privelişte...

- Lucrurile mele sunt jos, la râu, spuse ea cu ochii în pământ şi cu
faţa roşie.

Shuan o luă înainte, lăsând-o să vină după el. Ea se opri să-şi mai aşeze prosopul şi când ajunse la râu îl văzu pe Shuan privind atent apa.

- Dar era ceva...spuse ea, aproape cu disperare. El se întoarse uşor şi-i puse un deget pe buze. încă o secundă şi în apă văzură o şopârlă lungă care înota leneş. Gabrielle ţipă din nou.

- Uite-ţi dragonul, spuse Shuan cu răceală. E de fapt o iguană. E mare, nu e deloc frumoasă, dar te asigur că nu reprezintă niciun pericol, dacă o laşi în pace.

- Dar arată ca un dinozaur. Bătăile inimii păreau să-şi reia ritmul normal, în timp ce simţea cum se topeşte de ruşine.

- Cred că da. Ce credeai, că ai dat peste o lume dispărută? Se întoarse şi-i zâmbi şi pentru prima oară păru amuzat. Izbucniră amândoi în râs. Bietul dragon, spuse el, la un moment dat. Poate credea că eşti o altă specie de iguană şi voia să ţi se alăture. Cine poate să-l învinovăţească?

Dintr-o dată, Gabrielle se simţi din nou nelalocul ei, conştientă de singurătate şi de faptul că era dezbrăcată. Se

îndepărtă puţin de el şi-şi luă hainele de jos.

- Mulţumesc, doctore Lennox. Acum, cred că o să mă îmbrac.

- Eu nu te opresc. îşi puse mâinile în şolduri şi o privi. Ochii albaştri păreau că şi-au pierdut furia, iar acum străluceau.

- Nu pot. Nu cu tine aici. încercă în zadar să-şi ascundă tremurul din voce, şi ştia că este îmbujorată. Spera din răsputeri ca pământul să se deschidă şi s-o înghită exact în acea secundă.

- Tocmai pentru a evita astfel de situaţii am stabilit ca tu şi Anna să faceţi baie împreună, la ore ştiute de toţi. Tu ai ales să-mi încalci cuvântul, aşa că acum o să-mi plăteşti greşeala. Pot fi lucruri mai rele decât dragonii, frumoasă domniţă.

începu să înainteze spre ea, iar Gabrielle, îngrozită, ridică o mână să-l oprească.

- Shuan, spuse ea, ştiind că ce simţea nu era teamă, ci o emoţie necunoscută ei până atunci.

- Mi-ai spus pe nume, făcu el o pauză. Ai decis că e mai bine aşa, sau ţi-ai dat seama că acum, că tot te-am ţinut goală în braţele mele, ar fi o prostie să n-o faci?

- Nu eram goală, spuse ea, cu buze uscate.

- Ei...de unde eram eu... spuse el abia şoptit.

în jurul lor, pădurea parcă murmura, păsărelele cântau, maimuţele ţipau, dar dintre toate astea, Gabrielle îşi auzea doar bătăile inimii. Veni spre ea. Nu i se mai citea pe faţă ironie, iar râsul încetase de mult.

-A fost bine, Gabrielle, spuse el cu voce joasă. Vreau din nou. Tu, în braţele mele, ca atunci.

Atingerea lui era uşoară ca un fulg. îi acoperi cu sărutări obrajii şi gâtul şi îi ridică bărbia spre el. îi mângâie umerii şi Gabrielle simţi cum prosopul îi alunecă pe şold. O voce din

interior îi spunea să-şi acopere goliciunea, dar nu făcu nimic, lăsându-l pe Shuan să-i dezmierde sânii. Stătu nemişcată şi gustă din plin senzaţiile care i se ofereau.

Buzele ei le-au căutat cu nerăbdare pe ale lui şi s-au contopit într-un sărut pasional, în timp ce mintea tinerei lucra repede, trimiţându-i semnale în tot corpul că-l doreşte şi că l-a dorit din prima clipă când l-a văzut, în hotelul din Merida.

- Gabrielle...o voce o strigă din tufişuri, vocea Annei.

- Gabrielle, unde eşti? Eşti bine?

îl auzi înjurând, dar când se mai calmă, răspunse:

- E bine, Anna. Am găsit-o. E un pic speriată. Atât.

Mâinile lui se îndepărtară de pe corpul ei. în tăcere, luă hainele de jos şi i le întinse.

- Mai bine te-ai îmbrăca, o anunţă repede şi se întoarse cu spatele.

Gabrielle tremura atât de rău, încât abia îşi putu încheia fermoarul
de la blugi şi îmbrăca tricoul.

Când termină, rămase nemişcată, ca un copil care aştepta să i se spună ce trebuie să mai facă. în cele din urmă, el se întoarse şi o privi. Bărbatul pasional care o îmbrăţişase cu câteva minute în urmă şi cel care o privea acum erau două persoane complet diferite.

- îţi datorez scuze. Am uitat...tot uit că eşti căsătorită. Că nu eşti liberă să alegi ce doreşti să faci. îmi pare rău. Nu se va repeta.

- Si dacă ţi-aş spune că sunt liberă? Liberă să fac ceea ce doresc? îl privi. Si atunci, cum ar rămâne?

- N-ar fi nicio diferenţă.. Eşti tot soţia lui Warner. Asta e alegerea pe care ai făcut-o.

- Shuan, ascultă..spuse ea timid, mergând după el. Nu

înţelegi...

- Gabrielle, te rog. Hai să încheiem acest subiect. întoarce-te în tabără.

O luă înainte, mergând îngândurat, cu mâinile în buzunare.

- Shuan...

Se opri şi o privi.

- Cine e femeia pentru care te-ai certat cu James?

El o privi, dar nu ca atunci când părea să nu mai ascundă niciun secret pentru el, ci ca şi cum i-ar fi cerut să spună ceva incredibil de dureros.

- Din cauza ta, Gabrielle, spuse el, şi-şi reluă mersul.

Tânăra era uimită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Nu-i venea să creadă că, în pofida a tot ce se întâmplase, Shuan rămânea salvatorul ei, omul care se bucura acum de prestigiu. Asta o făcea să se întoarcă la locul incidentului şi s-o ia de la capăt, dar de data asta ea să fie cea care se salvează. Aproape că-i venea să râdă de toate astea.

- Oh, sunt nişte fiinţe înfricoşătoare, spuse Anna. Eşti foarte palidă. Poate ar fi mai bine să te aşezi.

- Oh, nu! Gabrielle era îngrozită că ceilalţi vor crede că nu e în stare să meargă spre ruine. Chiar şi acum, i se părea că la cel mai mic incident, i se va găsi imediat un loc în avionul care pleacă spre Merida. Si, în afară de tot ce ar însemna toate astea pentru ea, ar fi şi o mare ruşine cauzată lui Shuan. Aşa că el ar fi prea bucuros că poate scăpa atât de repede de ea.

- Cred că mai suport un şoc înainte de micul dejun, continuă ea, încercând să se arate veselă.

- Dacă asta e tot, n-am nimic împotrivă. Uite ce e, Gabrielle, ştiu că eşti stresată, dar cu toţii suntem. încearcă să te relaxezi mai mult, atât cât poţi. Lucrurile se vor aranja de la

sine, o să vezi.

O strânse pe Gabrielle de mână, repede şi dur, de parcă nu era obişnuită cu astfel de manifestări de afecţiune, după care ieşi din cabană. Gabrielle se lăsă pe marginea patului, simţind că picioarele n-o mai susţin. Oare la ce se referea Anna? se întrebă ea. Oare se referea la relaţia dintre ea şi Shuan? Un cuţit invizibil păru să se răsucească în ea la acest gând.

Nu se simţise niciodată în viaţa ei atât de confuză. Mintea tot mai prelucra răspunsul lui Shuan la întrebarea ei. Cum se putea ca el şi James să se certe din cauza ei? El n-avea nici cea mai mică bănuială că avea vreo legătură cu James, până nu i-a spus chiar ea.

La micul dejun, s-au aşezat cu toţii în jurul unei mese mari, departe de locul unde se gătea. Gabrielle a fost tachinată de Pierre şi de Craig în legătură cu incidentul prin care trecuse, dar primi ironiile cu zâmbetul pe buze pentru că ştia că va deveni o parte din poveştile de tabără. Era bucuroasă însă că nimeni nu ştia cum se sfârşise întâmplarea. Si era o uşurare pentru ea că Shuan nu apăruse la micul dejun. Până să-l întâlnească din nou, avea timp să refacă bariera care existase între ei.

începu să lucreze imediat după masă. Pablo şi Francisco au fost încântaţi să se lase fotografiaţi alături de descoperirile făcute. Dar erau prea încântaţi de faptul că li se făcea poze, iar Gabrielle îşi dădu seama că voiau să pozeze zâmbind larg în faţa camerei. Cele câteva fraze pe care le ştia în spaniolă n-o ajutau să le explice că dorea ca ei să studieze rocile şi nu să se hlizească în faţa obiectivului. Si cu cât încerca mai mult să le explice, cu atât zâmbetul lor se lărgea. Pablo chiar şi-a dat jos pălăria şi i-a pus pe bor una din pietricelele de pe jos.

Era în pragul disperării, când auzi o voce în spatele ei:

- Probleme?

Se întoarse recunoscătoare spre Shuan, uitând complet de faptul că încerca să-l evite. Acum îi era recunoscătoare că intervenise.

- Da, nu le pot explica ce doresc să facă. Se tot uită la mine, iar eu nu vreau asta. Vreau să uite că eu şi camera suntem aici. Vreau să înceapă să vorbească despre descoperiri şi despre Ixtlacan. Când oamenii încep să vorbească, uită de ce e în jurul lor, şi atunci pot surprinde expresiii naturale.

El o studie preţ de o clipă, apoi se întoarse spre cei doi băştinaşi şi le traduse totul într-o spaniolă fluentă. Aşteptase încordată reacţia lor, dar fu surprinsă când aceştia izbucniră în hohote de râs. Pablo fu primul care îşi reveni şi bombăni ceva.

- Ce spune? întrebă Gabrielle, curioasă.

- Presupun că nu vrei să-ţi traduc cuvânt cu cuvânt. A sugerat că niciun bărbat cu sânge în vene n-ar putea uita de prezenţa ta.

- Oh, se îmbujoră ea şi mai tare. Vor...face ce le cer?

- Oh, da, zâmbi el. Si mai mult de atât. Orice le vei cere vor îndeplini fără ezitare.

încercă să privească spre cameră.

- E...ca şi cum aş avea un interpret bine instruit. Cel puţin aşa mă feresc de necazuri.

- Să nu spui că n-ai fost avertizată, chicoti el.

Gabrielle îl privi îndepărtându-se, cu un sentiment de deznădejde. îi trecuse prin minte o dorinţă copilărească, aceea ca Shuan să rămână şi s-o privească lucrând, ca să vadă că în domeniul fotografiei era pricepută aşa cum era şi el în domeniul lui. Nu se simţea deloc bine când se gândea că

fusese acceptată în cadrul expediţiei fără voia participanţilor, deşi avea drepturi egale cu ale lor să fie acolo. îşi spuse că e proastă dacă se gândeşte la asemenea lucruri, pentru că simplul fapt că fusese aleasă de revista Vision să participe la această expediţie, trebuia să-i fie de-ajuns şi ei şi colegilor săi. Da, asta trebuia să fie de-ajuns. Dar... în sufletul ei ştia că are nevoie de aprobarea lui Shuan, chiar dacă ştia că asta era tot ceea ce ar putea primi de la el. Oftă uşor şi-şi concentră atenţia asupra lui Pablo şi Francisco, care deja se uitau la bucăţelele mici de piatră de parcă vieţile lor ar fi depins de ele.

Mai târziu în dimineaţa aceea, se declară încântată de felul cum decursese sesiunea de fotografii. Schimbă filmul din cameră şi-l depozită pe cel vechi. Stia că n-avea să mai facă poze la tabără pentru că rezerva de film pe care şi-o adusese era deja împărţită pe domenii de activitate şi voia să păstreze cât mai multe role pentru momentul când vor ajunge la Ixtlacan. Puse camera în husă şi verifică obiectivele pe care încă nu le folosise.

Pozele pentru Vision erau color, iar filmul pe care-l făcuse pentru revistă fusese bine depozitat pentru a fi transportat înapoi la Merida cu primul zbor. Se hotărâse să developeze fotografiile alb-negru în tabără, în camera obscură improvizată, dar pentru cele color îi trebuia aparatură sofisticată, aşa că pe acelea le lăsase pentru un atelier din Merida, unde aranjase să lucreze după ce expediţia avea să se încheie.

Singura problemă cu care se confrunta acum era cum să obţină o copie a fotografiilor. Stia că pentru asta trebuia să apeleze la Shuan, doar el fusese numit de profesorul Morgan ajutortul ei. Of, dacă lucrurile ar fi fost mai simple... Dacă între

ei ar fi fost o simplă relaţie de camaraderie. Dar acum, părea imposibil să se apropie de el şi cu atât mai puţin să-i ceară s-o ajute. între ei se întâmplaseră prea multe lucruri şi ştia prea bine că toate astea afectaseră în mod negativ relaţia dintre ei.

îi trecu prin minte imaginea lui James. I se părea ciudat că se gândea din ce în ce mai puţin la el. Poate fiindcă nu se mai văzuseră de mult. Dar el putea apărea în orice moment, iar atunci, cu siguranţă că-l va simţi ca pe un străin.... Ce ciudat. O trecu un fior. Niciodată nu-l simţise altfel.

încercă să-şi aranjeze câteva din lucruri. Mâinile începură să-i tremure când îşi aminti de atingerile lui Shuan. Nu trebuia să simtă aşa ceva. Era o femeie măritată şi-i era interzis să simtă asta în braţele unui alt bărbat. Se ura pentru că era atât de slabă, pentru că nu putea rezista dorinţei fizice. Dar oare nu era cam nedreaptă cu ea? se întrebă. Dacă James o considera într-adevăr soţia lui, oare nu trebuia ca el s-o apere, s-o protejeze şi s-o formeze ca să reziste în faţa acestor sentimente copleşitoare? La momentul acela, prima ei experienţă de acest gen fusese trăită alături de Shuan. Si i se părea prea absurd să considere că Shuan făcuse asta doar ca să-şi dovedească încă o dată că este un burlac irezistibil care poate seduce şi o femeie căsătorită. Chiar el îi spusese că încearcă din răsputeri să nu uite că este căsătorită, iar ea trebuia să-l creadă. Se îmbujoră uşor. Poate chiar ea l-a indus în eroare prin naivitatea ei.

Dar dacă nu dorea decât să se joace cu ea? Dacă pentru el era o situaţie extrem de convenabilă, mai ales că James nu era acolo ca să-l judece sau s-o apere? Dar trebuia să-şi scoată toate astea din minte. Dacă se mai gândea mult la asta, cu siguranţă, n-avea să ducă la bun sfârşit treaba pentru care fusese trimisă acolo.

în timpul mesei a fost foarte tăcută, dar nu i s-a acordat multă atenţie, pentru că toţi ceilalţi erau preocupaţi să discute ultimele detalii referitoare la călătoria din următoarea zi.

Pentru Gabrielle, faptul că mâine pe vremea asta aveau să fie pe drum mai mult o înspăimânta decât s-o bucure. Cum avea s-o scoată la capăt cu toate astea? Pe lângă emoţiile pe care i le dădea expediţia, trebuia să se descurce şi cu problemele personale. Cum avea să se descurce cu pericolele care or să-i iasă în cale? Stia prea bine că nu era nevoie decât de un lucru minor ca ceilalţi să renunţe la ajutorul ei. Dar deşi toate astea îi alergau prin minte, era convinsă că nimic nu avea s-o facă să dea înapoi. în plus, viaţa nu te lasă niciodată să scapi aşa uşor de probleme. Va veni şi ziua în care nu va mai putea fugi.

Nimeni n-a fost cu adevărat surprins când în timpul după-amiezii a început o ploaie torenţială. Toată lumea s-a refugiat pe unde a putut, ca să se ferească de ea. Majoritatea a intrat în cabană, cineva avea un pachet de cărţi, iar bărbaţii au început să joace pocher. Anna şi Gabrielle au fost invitate să li se alăture, dar amândouă au refuzat. Anna începu să citească o carte, iar Gabrielle se simţea prea tensionată ca să se poată concentra asupra unui lucru, mai ales că până şi ploaia care cădea zgomotos pe acoperiş părea s-o calce pe nervi.

Tresări nervoasă în momentul în care Shuan şi Craig intrară pe uşă. Terminaseră de verificat starea bărcilor. Shuan îi privi încruntat pe cei de la masă, în timp ce-şi scotea pelerina de ploaie.

- Ce s-a întâmplat, prietene?

Pierre Rosteau lăsă cărţile jos cu o privire îngândurată.

- S-a întors din nou Felipe, spuse Shuan.

Tăcerea care urmă fu destul de ciudată. Gabrielle ridică

privirea şi se uită la Anna, care păru ruşinată când evită să-i întâlnească ochii. Si nu era singura. Toată lumea o privi repede, după care întoarse capul în altă parte.

- Oh, Doamne! i se adresă lui Shuan. Sper că n-o să-l laşi să rămână, după tot ce s-a întâmplat.

- Rămâne, spuse Shuan, cu hotărâre, în timp ce mergea spre aragaz, unde era ţinut cald un ibric de cafea. îşi turnă într-o cană şi bău câteva înghiţituri în timp ce-l privea pe Pierre.

Urmă un cor de proteste, pe care le domină uşor, cu vocea lui impunătoare, rece şi calmă.

- Mă aşteptam să ia legătura cu noi, mai devreme sau mai târziu. în ceea ce mă priveşte, cu cât s-a întâmplat mai devreme, cu atât mai bine. Cel puţin, dacă vine cu noi, putem sta cu ochii pe el. Din câte ştiu, e foarte priceput în chestiunile astea, iar Pablo mi-a spus că vom avea nevoie de tot ajutorul de care dispunem. Aici a fost foarte uscat timpul, dar pe râu în sus a plouat în toată perioada asta şi cu siguranţă nu vom avea parte de o călătorie plăcută.

în timp ce vorbea, ochii lui i-a întâlnit pe ai Gabriellei. Ea ridică imediat bărbia. Nimic n-o s-o facă să-i arate că-i e teamă, deşi ceilalţi aveau deja grimase pe faţă, la gândul călătoriei care va urma.

- Poate că ai dreptate, spuse Pierre într-un târziu. Dar cu toate astea, nu putem risca să-l lăsăm pe nemernicul ăsta să se apropie de ruine. Stim prea bine cine este de fapt...

- Exact, ştim asta, spuse Shuan, lăsând pe masă ceaşca de cafea. Noi o ştim şi o ştie şi el prea bine. Aşa că, de ce e aici?

Pierre dădu din umeri neputincios.

- Poate speră să uităm ce-a făcut şi să-l iertăm, fu el de acord.

- Nu prea cred. Shuan trase un scaun cu piciorul şi se aşeză lângă Pierre. Nu, el vrea ceva. Dar încă nu sunt sigur ce. Si dacă-i dăm acum cu piciorul, nu vom afla niciodată despre ce e vorba.

Urmă o pauză lungă, după care Anna rupse tăcerea.

- Tu eşti şeful. Cel puţin de data asta ştim la ce să ne aşteptăm.

A urmat un murmur de aprobare din partea celorlalţi, iar Gabrielle se simţi din nou exclusă din grup.

Cine era acest Felipe despre care toată lumea ştia câte ceva, în afară de ea? Si cum de se simţea oarecum implicată în toată treaba asta? Stia că nu-şi imaginase privirile pe care i le aruncaseră ceilalţi când discutau cu Shuan. Se ridică repede, aproape lovindu-se de scaun.

- Cred că ploaia s-a oprit, spuse ea. O să ies puţin la aer. Sunt sigură că aveţi destule de vorbit, adăugă ea, cu voce joasă.

Afară, ploaia nu se oprise, ba mai mult, se înteţise, iar Gabrielle ştia că până la cabana ei avea să se ude până la piele. Dar pentru nimic în lume nu s-ar fi întoars în camera aceea unde era privită cu ochi suspicioşi. îşi făcu curaj şi merse prin ploaie până acolo dar, când să deschidă, o voce o opri:

- Doamnă Warner?

Se întoarse şi văzu un bărbat scund care-i zâmbea hidos. Crezu că e unul dintre băştinaşi, dar când se uită mai bine la îmbrăcămintea lui
- un costum tropical asortat cu o pălărie scumpă - îşi dădu seama că se înşela.

- Cine eşti?

- Mă numesc Felipe, doamnă.

Deci, acesta era oaspetele nepoftit. Gabrielle îl găsi aproape respingător, cu mustaţa neagră şi zâmbetul aproape forţat.

-îmi pare bine, spuse ea, simţindu-se nelalocul ei, şi încercând să intre în cabană.

-Aşteptaţi, doamnă. Am un mesaj.

-Un mesaj? Pentru mine?

-Da, doamnă. Trebuie să vă spun să veniţi imediat. E urgent. El vă aşteaptă.

-Cine mă aşteaptă? se uită în jur. Despre ce vorbeşti? Unde trebuie să merg? Cine mă caută?

- Don Jaime, doamnă, spuse omuleţul aproape cu reproş. Cine altcineva? Spune că trebuie să mergeţi imediat la el. E foarte important.

-James! Gabriellei nu-i venea să creadă. Chiar era posibil ca acest om, pe care nimeni nu-l privea cu ochi buni, să-i aducă ei un mesaj de la James? Ce ţi-a mai spus?

Dar se părea că Felipe nu mai avea alte lucruri de adăugat. La auzul unui zgomot, privi în toate părţile, ca un animal speriat, după care dispăru fără urmă.

Gabrielle era uimită de toată această întâmplare. Cu toate astea, n-avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi James. I se făcea rău numai la gândul că trebuia să-l reîntâlnească, mai ales că trebuia să aibă încredere că un om ca Felipe avea s-o conducă până la el. Si de ce dispăruse aşa când ştia cu siguranţă că avea o mulţime de întrebări pentru el?

Un zgomot uşor din spatele ei, o făcu să înţeleagă. Shuan ieşise pe treptele verandei şi o privea suspicios. îşi aprinse o ţigară, dar părea să n-o scape din ochi. Cu siguranţă, o văzuse vorbind cu Felipe. Privirea lui nu era deloc întrebătoare, ci pur şi simplu părea s-o condamne fără judecată. îl privi fără să

scoată un cuvânt, dar el cedă şi se întoarse la colegii lui.

Gabrielle se simţi extrem de ciudat, în timp ce intra în cabana ei. Se duse spre pat şi se aşeză, simţind cum tremură din toate încheieturile.

Se părea că, fără voia ei, James se întorsese în viaţa ei. O lacrimă îi alunecă pe obraz şi încercă să nu se gândească la ce însemna apariţia lui.

Oare trebuia să părăsească expediţia ca să i se alăture? Dar de ce nu venea la ea? Toate aceste întrebări erau un mister pentru ea.

Si în timp ce lucrurile astea îi alergau prin minte, inima parcă îi spunea că trebuie să-l uite pe Shuan şi tot ceea ce începuse să simtă pentru el.

Capitolul 6

Gabrielle stătea ghemuită într-o barcă, sub o pelerină de care nu se despărţise de două zile de când plecaseră din tabără. Dar se părea că ploaia trecea până şi prin cea mai bună protecţie. Iar când se întâmpla să se oprească, aşa ca acum, se ridica o ceaţă pe râu care părea să-ţi pătrundă în fiecare fibră din corp. Parcă încercai să respiri printr-o pătură. Ieri, când încă nu plecaseră de la Usamacinta, parcă lucrurile erau mai vesele, în ciuda faptului că vremea se înrăutăţise încă de atunci. Pablo şi Francisco cântau în timp ce vâsleau şi făceau glume unul cu altul. Până şi camparea, înainte de înserare, fusese distractivă. Cei doi băştinaşi le-au arătat cum să facă un adăpost sigur pentru hamacele în care vor dormi.

Gabriellei nu i-a păsat de masa frugală care le-a fost servită în jurul focului, dar Anna o asigură că imediat ce îşi vor stabili tabăra în susul râului, vor avea la masă carne de vânat.

însă imediat cum au plecat de la Usamacinta, toată acestă atmosferă s-a schimbat. Nimeni nu mai cânta, nimeni nu mai râdea, se auzea doar apa clipocind când vâslele o atingeau cu putere. Se mai auzea din când în când cineva care avertiza vâslaşii să ocolească un arbore ieşit din apă. Nimeni nu trebuia să-i spună Gabriellei că acesta era Râul Blestemat. îl văzuse pe Pablo când s-a închinat pios înainte de începerea călătoriei.

Iar acum, atmosfera era ciudată, ca şi cum diavolul impunea tăcere. Era un gând deloc plăcut şi o trecură fiori fără să vrea. Se bucura în gând că nu era în barca ce deschidea drumul, dar în acelaşi timp se şi ruşina pentru slăbiciunea ei. O privi invidioasă pe Anna. Pe ea nu păreau s-o tulbure asemenea gânduri.

Shuan Lennox fusese cel care o desemnase să meargă în

cea de-a doua barcă. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Nu mai avusese prilejul să vorbească cu Felipe de când fusese surprinsă de Shuan. Si ieri au fost în bărci diferite, iar Gabrielle realizase enervată că Shuan avusese grijă să-i plaseze de fiecare dată pe câte cineva în dreapta şi stânga ei.

Toate astea treceau drept nişte precauţii faţă de un om care nu mai fusese niciodată în junglă, dar pentru Gabrielle era clar faptul că i se urmărea fiecare mişcare. într-un timp, chiar îi trecuse prin cap să meargă la el şi să-i ceară o explicaţie pentru ceea ce se întâmpla, dar amintirea privirii lui care o condamna, o făcea să-şi înghită cuvintele.

Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-ar fi fost extrem de simplu să-i spună că James îi trimisese un mesaj prin Felipe. Dar simplul fapt de a-i furniza lui Shuan asemenea informaţii, era mai mult decât îşi putea imagina. în mod paradoxal, se temea de indiferenţa lui mai mult decât orice altceva. Dacă lui pur şi simplu nu-i păsa că James s-a întors din nou în viaţa ei? Cum ar putea ea să suporte un asemenea lucru? încercă să alunge din minte aceste gânduri. Se simţea la capătul puterilor din punct de vedere psihic şi fizic. Dar ştia că toată nefericirea şi nemulţumirea ei va trece ca un vis urât atunci când Shuan o va îmbrăţişa din nou.

îşi muşcă buza. Nu trebuia să se gândească la asemenea lucruri. Soţul ei, era legat de ea cu acte în regulă, iar ea trebuia să-i rămână fidelă până la capăt, deşi comportamentul îi fusese îndoielnic.

Faptul că Felipe era ultimul om de pe lumea asta pe care l-ar alege ca aliat, o făcea să-i fie şi mai teamă de necunoscut. Oare ce-l făcuse pe James să folosească un mesager? se întrebă ea. Si de ce trebuia să ia legătura cu James în secret? De ce nu puteau afla şi ceilalţi unde era? Doar era colegul lor.

Dar ea n-avea de gând să se mai apropie de Felipe. Era sătulă de tăcere şi de secrete cărora nu le înţelegea rostul.

Si până la urmă, ce era atât de important de James o voia alături de el după atâtea săptămâni în care stătuseră separaţi? se întrebă, simţindu-şi gura uscată. Din punctul ei de vedere, singurul lucru pe care trebuia să-l discute era modalitatea în care să pună capăt acestei căsătorii false. Asta şi perspectivele de viitor, dar astea oricum nu-l interesau prea mult pe el, îşi dădu seama, simţind un gol în stomac.

O împuşcătură trasă din prima barcă, în semn de avertisment, o trezi pe Gabrielle din visare. Craig, care se afla în spatele ei, înjură încet şi le porunci oamenilor să nu mai vâslească. Ambele bărci se apropiară de ţărm şi când fură bine ancorate, oamenii din ele coborâră pe uscat, întinzându-şi membrele amorţite. Gabrielle alunecă pe o pată de noroi şi se prinse de un arbore ca să nu cadă. Dar imediat îşi dădu seama că nu fusese cea mai înţeleaptă alegere, fiindcă simţi cum aşchiile pe care pusese mâna din greşeală i-au străpuns carnea. Privi consternată picăturile de sânge care i se prelingeau din zdrelituri. Pericolul otrăvirii fusese discutat de nenumărate ori în timpul pregătirii pentru expediţie, dar tânăra nu dorea să facă vâlvă pe seama unui incident minor. Avea câteva pansamente sterile şi câteva şerveţele, aşa că trebuia să se descurce cu ele.

- Bine ai venit pe uscat! o luă Anna prin surprindere.

- Asta e? întrebă Gabrielle puţin cam nedumerită, aruncând o privire în jur, iar Anna râse.

- Poate "uscat" e cam exagerat spus, dar cel puţin nu se mişcă.

- De ce ne-am oprit? Gabrielle privi spre mal, unde Pierre, Craig şi alţi membri ai echipajului erau adunaţi în jurul lui

Shuan, care le explica ceva.

- Nu auzi? Bine că nu te-am ales pe tine să fii atentă la pericole.

Gabrielle deveni atentă şi încercă să audă ceva suspect, dar tot ce-i ajunse la urechi fu un fel de geamăt, care nu ştia de unde provine. Se uită întrebătoare la Anna.

- O cascadă, explică femeia. Probabil una foarte mare.

- Si acum, ce vom face? Vom încerca s-o traversăm? întrebă Gabrielle, oarecum entuziasmată.

- Oh, Doamne, nu! Nu cred că ţi-ai mai dori una ca asta după ce ai vedea-o. Nu, acum mă tem că va trebui să ne transformăm în cărăuşi. Vom lua bărcile şi bagajele şi le vom duce pe uscat până ce trecem de cascadă. Suntem norocoşi totuşi că nu s-a mai întâmplat şi înainte lucrul ăsta.

- Mie nu mi se pare chiar aşa un mare noroc, spuse Gabrielle cu răceală.

Si n-o încânta nici faptul că va trebui să care bagaje cu mâna rănită. Aşteptă până când Anna plecă, apoi scoase un şerveţel cu care îndepărtă ţepii şi apoi înfăşură palma într-un tifon pe care îl legă cu dinţii într-un nod. Era strâns şi aspru, dar trebuia să reziste până va avea un moment liber să se ocupe de el.

îşi ascunse repede mâna la spate când Shuan Lennox se apropie de ea. îşi dădu seama că era prima dată când venea la ea, după ce o văzuse vorbind cu Felipe. Dar era clar că nu venise cu gânduri de prietenie. Faţa părea să-i fie sculptată în granit, iar ochii erau ca de oţel.

- Aici, încetezi să mai fii pasager, doamnă Warner, începu el, fără nici o introducere. Nu te va pune nimeni să cari bărci, dar vei răspunde de propriul bagaj şi de o pare din provizii.

Tânăra se îmbujoră de furie, mai mult din cauză că n-o

credea în stare de o muncă serioasă, dar înainte să poată să spună ceva în apărarea ei, Shuan deja îi întorsese spatele.

Se duse spre barca în care venise şi îşi luă echipamentul foto. Camera era aşezată într-o carcasă cam grea dar fără să crâcnească, şi-o puse pe umăr. în acelaşi timp îşi făcu apariţia Pierre, care îşi oferi ajutorul de hamal, dar ea îl refuză politicoasă, asigurându-l că se descurcă şi că va echilibra bagajele grele cu cele uşoare. însă Pierre nici nu vru să audă de aşa ceva, şi fără s-o lase să mai vorbească, îi spuse să ia ea bagajele uşoare pentru că se va ocupa el de cele voluminoase şi grele. Era clar că bărbatul n-avea chef de alte discuţii, iar Gabrielle se simţea deja jenată fiindcă nu reuşea să-l convingă că se poate descurca, cu atât mai mult cu cât nu voia să-l lase pe Shuan, care nu se afla departe de ei şi-i privea, să creadă că este incapabilă de un asemenea lucru.

Cât i-ar fi plăcut să-l facă să-şi înghită cuvintele! Cum a putut s-o numească "pasager"?

Călătoria de-a lungul malului a fost un coşmar. Pământul era alunecos şi era o capcană pentru cei nepregătiţi, iar crengile şi vegetaţia crescută în porţiuni nesigure de uscat reprezentau un pericol pentru toţi. La un moment dat, au văzut că malul era rupt şi au trebuit să ocolească porţiunea ajutându-se de ramurile unui arbore gigantic, care se afla în dreptul cascadei.

Zgomotul era asurzitor, dar Gabrielle se ferea să se uite, încercând să se concentreze cât mai mult la locurile pe unde călca. O dureau îngrozitor umerii de la greutatea cu care nu era obişnuită şi muşchii picioarelor n-aveau să mai reziste mult. Aşa că fu mai mult decât bucuroasă când cineva strigă să se oprească.

Râul era fascinant. Nu se mai putea vorbi de culorile reci

şi terne pe care le văzuse la începutul călătoriei. Acum, apa limpede şi pe alocuri învolburată se lovea de stânci într-un spectacol maiestuos.

Era sălbatic şi delicat în acelaşi timp, iar Gabrielle şi-a scos repede aparatul din carcasă şi a început să fotografieze împrejurimile, încântată de frumuseţea unui loc atât de departe de civilizaţie.

- N-avem timp de asta, doamnă Warner! o întrerupse vocea pătrunzătoare a lui Shuan. Avem treabă de făcut şi nu ne mai rămân multe ore până se înserează.

- Si eu am treabă de făcut, doctore Lennox. încercă să îşi facă vocea

la fel de rece ca a lui. Lasă-mă să-ţi reamintesc că nu mă aflu aici doar pentru a face fotografii pentru revista care m-a trimis în această expediţie, ci sunt însărcinată şi cu întocmirea unui album de călătorie pentru Institut. Asta n-a fost dorinţa mea, ci a profesorului Morgan.

O privi în tăcere câteva clipe, după care întrebă cu ironie:

- Ar trebui să fiu impresionat de acest devotament pentru muncă pe care mi-l arăţi?

- Nu face parte din îndatoririle mele să te impresionez. Cu tonul mai potolit, adăugă: dar îmi cer scuze dacă din cauza mea s-a întârziat plecarea. Am terminat oricum.

îşi puse camera înapoi în husă, prefăcându-se că nu e atentă la plecarea lui. I-ar fi fost mai uşor să meargă cu camera agăţată de gât, dar trebuia s-o ferească pe cât posibil de umezeală şi căldură. Si aşa nu ştia cât de bine se vor menţine rolele deja consumate, aşa că îşi spuse că trebuie să le developeze cu prima ocazie.

A fost o uşurare când au trecut în sfârşit de cascadă, dar au mai trebuit să meargă câteva mile pe uscat pentru a scăpa de pericol. Cascada fusese un moment de relaxare pentru Gabrielle. Văzuse câte ceva din farmecul naturii, iar acum era oarecum dezamăgită că magia luase sfârşit.

Acum se îmbarcau cu toţii, murdari de noroi, obosiţi şi uşor dezamăgiţi de felul în care se desfăşurase prima parte din traseu. Când îi veni şi Gabriellei rândul să se urce în barcă, observă privirea pe care i-o aruncă Felipe pe furiş.

O durea mâna înfiorător şi în barcă, după ce se aşeză, îşi desfăcu pansamentul. Rănile lăsate de ţepi erau roşii şi iritate şi simţea cum carnea lovită îi pulsează de durere. Stia că Craig o va aştepta ca să-şi panseze mâna, dar Shuan nu va permite ca tot convoiul să întârzie după ea şi ar veni să afle

care era problema. Iar ea n-avea de gând să mai suporte încă o ceartă cu el, aşa că nu trebuia să recurgă la una ca asta.

Chiar dacă mâna o să se infecteze şi o să trebuiască să i-o taie, nu-l va lăsa s-o acuze că din cauza ei se întârzie călătoria, gândi ea, înverşunată.

în momentul acela părea cea mai bună decizie, dar până când au ajuns la tabără, până au ridicat corturile şi au pregătit mâncarea, şi-ar fi dorit să-şi fi înghiţit mândria.

Găsi un loc retras, mai departe de foc, şi se aşeză să-şi vadă rana. Desfăcu bandajul şi rana nu se arăta deloc superficială. Din contră, mâna se umflase iar acum îi era mai greu s-o panseze. Stia că rămăseseră bucăţele de aşchii în rană, dar n-avea suficientă lumină cât să le vadă, cu atât mai puţin să le scoată. Pentru asta, trebuia să aştepte până în ziua următoare, când aveau să se oprească din nou.

Dormi greu, iar când se trezi se simţea slăbită şi ameţită, dar se bucură totuşi că mâna nu se umflase mai mult şi că a putut s-o ajute pe Anna să pregătească masa, fără să atragă atenţia asupra ei.

Astăzi aveau să lase bărcile la mal, şi să meargă pe jos, pe uscat, iar Gabrielle se gândi cu ironie că ar fi preferat în locul acesteia călătoria pe apă, de care se temuse atât de mult la început. Dar după câteva ore, n-a mai fost capabilă nici măcar să aprecieze ironia situaţiei de faţă. Când Shuan a poruncit o pauză, s-a prăbuşit lângă un copac, căutând cu disperare sticla cu apă. Lichidul avea un gust oribil din cauza tabletelor de clor care trebuia s-o purifice, dar bău câteva înghiţituri, apoi îşi turnă puţin pe faţă şi pe gât, lăsând să-i picure pe tricoul deja ud de transpiraţie. Turnă puţină şi pe rană, dar nu mai simţea răcoarea ei, fiindcă începuse să se umfle. Pălăria de paie cu boruri largi pe care o purta pe cap părea să i se fi

lipit de piele, iar picioarele o dureau atât de rău, încât simţea că nu mai sunt ale ei.

- Ce pierzi...pierdut rămâne...începu ea să aiureze, chicotind încet.

- Gabrielle! o voce venea de lângă ea dar nu putea să aprecieze cât de departe era persoana care vorbea.

- Gabrielle! continua vocea şi cineva îi desprinse parcă de piele pălăria de paie. Se simţi dintr-o dată atât de uşoară încât parcă era gata de zbor. Sau poate deja plutea şi nu-şi mai dădea seama?

- Gabrielle! vocea deveni mai ascuţită acum, iar ea se trezi oarecum din amorţeală şi se îmbujoră sub ochii scrutători ai lui Shuan, care o privea de sus.

- Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă el. Era din nou supărat şi nervos pe ea, dar parcă mai vedea ceva în privire: oare îngrijorare?

Oh, sigur că era îngrijorat! Doar nu voia ca din cauza unei fiinţe neînsemnate ca ea expediţia la care visase şi muncise atâta timp să eşueze. S-a ridicat în picioare cu demnitate, dar n-ar fi reuşit să rămână într-o astfel de poziţie fără ajutorul lui.

- Sunt bine, doctore Lennox, vorbi ea cu grijă. Sunt chiar gata de drum.

- Arată-mi mâna. Vocea lui era incredibil de melodioasă, iar în acel moment, tânăra nu mai avea putere să obiecteze. în tăcere, întinse palma şi-l auzi înjurând cu furie.

Gabrielle se sprijini de copac şi privi curioasă cerul care parcă arunca sclipiri de argint în jurul ei.

N-a aflat niciodată ce s-a întâmplat după aceea. Stia că o duruse atât de mult încât nu putea să exprime în cuvinte. Când şi-a revenit era noapte şi stătea într-un hamac, lângă un felinar pus probabil special lângă ea. Cineva i-a adus o ceaşcă

de cafea, iar ea a băut-o însetată, după care a adormit la loc.

- Ne-ai speriat grozav! spuse Anna mai târziu.

Gabrielle deschise ochii şi încercă s-o privească.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

- Ti-ai infectat mâna, zise pe un ton obişnuit, de parcă lucrurile astea se puteau întâmpla în fiecare zi. Shuan a trebuit să scoată infecţia. Va veni curând să schimbe bandajul. Zâmbi slab. I-am luat-o înainte, pentru că am crezut că vei dori să pui nişte haine pe tine şi ai nevoie de ajutor.

Pentru prima dată, Gabrielle îşi dădu seama că era dezbrăcată în sacul de dormit. Dar Anna o încurajă:

- Nu te speria! Ai avut febră, iar eu şi Shuan ţi-am pus cu rândul comprese calde. Ţi-am uscat hainele la foc toată noaptea, aşa că ar trebui să fii cea mai curată persoană din toată echipa.

în timp ce vorbea, o ajută pe Gabrielle să-şi ia pe ea tricoul şi blugii mototoliţi. Era uimită cât de bine se simţea acum, iar ameţeala dispăruse cu totul, şi bănui că fusese mai mult decât o simplă cafea băutura care-i fusese adusă cu câteva ore înainte. Mâna tot o mai durea, dar cel puţin acum era mai suportabil, şi îşi putea mişca în voie degetele. încerca să-şi strângă pumnul când veni Shuan.

- O să trăieşti, spuse el repede, în timp ce-i pregătea bandajul, iar ea se îmbujoră uşor.

- îţi sunt recunoscătoare, spuse ea, cu timiditate.

- în cazul ăsta, dacă vei avea din nou nevoie de atenţie medicală în această călătorie, poate o vei cere şi nu vei încerca să fii o eroină. Acum nu mai eşti în bucătăria ta din Londra, unde te tai cu un cuţit perfect dezinfectat de tine şi unde, la nevoie, un cabinet medical este exact peste drum. Tonul lui era serios, dar cel puţin nu mai avea furia şi mânia

din ziua precedentă.

- Nu voiam să dau nimănui bătaie de cap, spuse ea, şi-l auzi oftând.

- Mai bine ai spune ce ţi se întâmplă, fiindcă nu vreau să am bolnavi pe targă. Se uită la ceas. Te simţi destul de bine ca să călătoreşti? Dacă da, aş vrea să pornim cam într-o oră. După câte spune Pablo, ar trebui să ajungem la Macan în după-amiaza asta.

- Ma simt destul de bine, spuse ea repede şi zâmbi în direcţia lui.

- Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre eroism, mai adăugă el, după care se ridică. Făcu o pauză de câteva momente, apoi o privi şi spuse: Gabrielle, vreau să-ţi fie clar un lucru. Nici tu şi nici James nu trebuie să vă temeţi de mine nici acum, nici pe viitor. Sper că te linişteşti cu asta. Se întoarse şi plecă de lângă ea, înainte să poată spune ceva. Un fel de slăbiciune puse stăpânire pe trupul ei şi, lăsându-se pe spate în hamac, se luptă cu lacrimile care se încăpăţânau să şiroiască pe obraji. Acestă neaşteptată schimbare a comportamentului său, într-un domn grijuliu, era chair mai greu de suportat decât ostilitatea lui. Amintirea clipelor petrecute împreună era încă vie, iar ea nu se putea gândi la ele.

Nu, n-am de ce să mă tem, doar de singurătate, îşi spuse ea.

Se calmase până când hamacurile au fost strânse şi descoperi că nu era singura rănită a grupului. Pierre avea o tăietură dureroasă la picior, iar Martin Froster, unul dintre americani, se aşezase din greşeală pe un muşuroi de furnici şi acum avea câteva ciupituri inflamate. Dar, în ciuda acestor incidente, depresia care pusese stăpânire pe ei cu o zi în urmă părea să se fi sfârşit. Doar câteva mile îi mai despărţeau de

ţinta lor şi, deşi mai plutea încă o tensiune în atmosferă, domina totuşi optimismul.

Dar ultima porţiune de drum n-a fost deloc uşoară. Au făcut numeroase opriri, fiindcă Pablo şi Francisco nu mai recunoşteau drumul şi a trebuit să-şi facă potecă printre liane şi tufişuri. Gabrielle observă că Pierre şi Shuan aveau arme şi-şi spuse că probabil erau în căutare de vânat care să suplimenteze hrana cam sărăcăcioasă. Dar curând, Pierre o deziluzionă:

- Hoţii de tezaure, micuţa mea, spuse el repede, iar tânăra simţi cum o trec fiori pe şira spinării, amintindu-şi lucrurile pe care Shuan i le povestise despre aceştia.

- Crezi că ştiu despre Ixtlacan? întrebă ea cu seriozitate şi fu surprinsă când Pierre o privi amuzat.

- Nu ştii? o întrebă dar se opri repede, crezând poate că a spus prea multe.

- Ce vrei să spui? întrebă Gabrielle, cu ochii măriţi de curiozitate. Pierre, trebuie să-mi spui. E ceva în neregulă acolo, simt asta, iar tu crezi că eu am habar despre ce e vorba.

- Uită de asta, draga mea. Cine ştie ce vom găsi la Ixtlacan, sau pe cine.

- Ocoleşti răspunsul, îl acuză ea, dar el nu mai părea dornic s-o lămurească, aşa că ştia că se chinuie în zadar să-l facă să vorbească. A urmat o pauză stânjenitoare, apoi a început să vorbească din nou cu dezinvoltura obişnuită, spunându-i numele unor flori pe lângă care trecuseră, apoi ale unor arbori.

Gabrielle fu prea puţin atentă la aceste explicaţii. începea să aibă o bănuială groaznică. Cumva, foarte curând, trebuia să intre în legătură cu Felipe. Poate că de la el va afla adevărul

pe care toată lumea părea să-l ascundă de ea.

Si această oportunitate apăru mai devreme decât se aştepta, fiindcă în scurt timp, Shuan a ordonat un nou popas. Bău însetată din sticla cu apă şi privi în jurul ei. Toţi ceilalţi se odihneau după drum şi nu mai era sub supraveghere. Puse capacul la sticlă şi scoase camera din carcasă. Apoi, cu ea de gât, începu să se plimbe de colo-colo. La câţiva metri de locul unde poposiseră, văzuse un tufiş cu mure pe care voia să-l fotografieze.

Chiar în acea clipă, Felipe, care o văzuse, se apropie de ea.

- Doamnă!

- Ce doreşti? întrebă ea cu răceală.

- Trebuie să mergeţi la don Jaime, doamnă. Se simţea panică în vocea lui. Trebuie să mergeţi repede, fără să spuneţi cuiva. E urgent.

- Cum să merg la James? Nu pot călători singură prin pădure.

- Felipe va merge cu doamna.

- Foarte bine, spuse ea. Când mergem?

- în seara asta.

- Bine, în seara asta atunci, încuviinţă ea şi se întoarse să plece.

-Ai grijă cu murele, draga mea, spuse Pierre, care se îndrepta spre ea. E un tufiş frumos, n-am ce zice, dar în spatele lui se ascund pericole şi moarte.

Gabrielle îl privi scrutător, încercând să observe dacă vorbele lui aveau şi un înţeles ascuns. Dar zâmbetul inocent o linişti imediat.

- Nu-ţi face griji pentru mine, Pierre. Nu mai vreau să risc să mă rănesc.

Cam la o oră după toate astea, Shuan a strigat încă o oprire. Gabrielle se prăbuşi lângă un copac, fiind atentă să nu se aşeze pe vreun muşuroi sau pe alte insecte şi închise ochii acoperindu-şi faţa cu pălăria. Fu suprinsă când îşi auzi strigat numele. Când privi în sus, Craig îi făcea cu mâna. Se ridică încet în picioare şi, după ce îşi scutură frunzele de pe blugi, se duse spre el. Acesta era numai zâmbet.

-Ai camera pregătită, drăguţo? întrebă el.

-Am ajuns? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

-Da, chiar am ajuns! O trase uşor spre el. Hei, Shuan, convinge-o pe domnişoara!

O luară printr-un tunel de arbori, îngust şi foarte întunecos. Dar nu merseră mult, pentru că dintr-o dată, dădură într-un luminiş.

în faţa ochilor le-a apărut o formaţiune, asemenea unui deluşor, acoperit în întregime de muşchi, dar la o privire mai atentă, Gabrielle şi-a dat seama că nu e pământ, ci blocuri de piatră cele care se ascund de ochii lor.

-Da, e o piramidă, spuse Shuan, venind lângă ea. Aceasta nu mai are templu, dar mai sunt şi altele şi din câte am văzut până acum, una mai are templu.

Când începu să urce, Gabrielle ştiu că Shuan vine cu ea. Blocurile de piatră se mişcau sub picioarele ei, dar nu-i era deloc teamă. Când ajunse sus, era extenuată, dar îşi dădu seama că meritase efortul. De sus se vedea întregul oraş străvechi. Printre rămăşiţe, numără opt piramide, dispuse în formă de dreptunghi, iar singura care mai avea templu era înaltă cam de două sute de metri.

încet, şi aproape în mod ceremonial, ridică ambele mâini spre cer.

- Ce faci? întrebă Shuan, care se aşezase pe o piatră lângă

ea şi
aprindea o ţigară.

- îi aduc un omagiu Soarelui, spuse ea, aproape beată de fericire şi de emoţie.

- Ai grijă. Dacă Anna are dreptate, oraşul ăsta i-a fost închinat lui Ixchel, soţiei lui. S-ar putea să fie geloasă.

- Nu şi dacă l-a iubit. Si a făcut-o, nu-i aşa?

- Chestiunea e discutabilă. Din unele poveşti reiese că a fost o fiinţă crudă, josnică, rea şi incapabilă să rămână credincioasă soţului său. Deci, nu e deloc un personaj agreabil.

- Nu, spuse Gabrielle, îngândurată.

Shuan se ridică şi o privi. Tânăra se încordă instantaneu. Niciodată nu fusese mai sigură ca atunci că un bărbat era în viaţa ei.

- Dacă mai simţi vreodată nevoia să aduci vreun omagiu zeiţei, poţi să-mi spui mie.

- De ce? întrebă ea, după un moment de tăcere. Poate pentru că te gândeşti că sunt ca ea, crudă şi incapabilă să rămân fidelă?

- Ce am uitat să-ţi spun e faptul că, în afară de astea, era şi foarte frumoasă.

Mai trase o dată din ţigară şi, fără s-o mai privească, coborî grăbit panta.

Când a coborât şi Gabrielle, tabăra era deja instalată, iar febra pregătirilor îi cuprinsese pe toţi. Chiar dacă nu fusese şi ea învăluită de bucuria generală, cel puţin era bucuroasă că de data asta expediţia ajunsese înaintea hoţilor de tezaure. Anna făcuse deja un tur al piramidelor şi, la o primă vedere, statuetele din faţa acestora erau intacte. Craig sunase la bază şi chemase elicopterul cu echipamentele.

Pablo şi Francisco începuseră deja să cureţe locul de copaci pentru ca elicopterul să poată ateriza.

Gabrielle decise că poate şi pentru ea munca ar putea fi o salvare. Făcu fotografii piramidelor, după care mai urcă o dată pe cea mai înaltă dintre ele şi poză întreg oraşul de sus.

Apoi coborî şi, ajutată de Anna poză câteva dintre incrustaţiile de pe statui. Se gândi că poate asta era singura ei muncă în această tabără şi se strădui s-o facă cât mai bine.

Dintr-o dată, gândul îi fugi la James. Oare ce dorea de la ea? Dar ce era mai important, oare îi va da voie să se întoarcă la expediţie, ca să-şi termine treaba aici? îşi muşcă buza. Dacă presupunerile ei erau corecte, n-avea să-l dezămăgească doar pe profesorul Morgan, ci şi revista care o delegase în această expediţie. Iar asta însemna, bineînţeles, că atunci când va ajunge din nou la Londra, va fi nevoită să-şi caute o altă slujbă. Era o perspectivă nu prea grozavă şi, fără să vrea, lăsă să-i scape un oftat. Ce încurcate deveniseră problemele, cărora nu reuşea să le găsească deloc o rezolvare. Nu putea lua nicio decizie până nu-l va revedea pe James, cu toate că nu-i plăcea deloc această idee.

- Gabrielle, veni Anna palidă spre ea. Shuan încearcă să deschidă templul înainte de înserare. Vino!

Pierre şi Martin lucrau deja de zor la îndepărtarea blocurilor de piatră. Intrară cu grijă într-un tunel şi de acolo, printr-o intrare îngustă, ajunseră în încăperea principală. Pe toţi pereţii erau scene îngrozitoare care arătau cum Pipil, copilul Soarelui, şi Ixchel, mama lui, primeau ca ofrandă copii, cărora le smulgeau inimile din piept, când aceştia mai erau încă în viaţă. Gabrielle deveni palidă, încercând totuşi să-şi menţină echilibrul. Pierre, care văzu că nu se simţea prea bine, veni lângă ea şi o încurajă:

- Alte timpuri, alte obiceiuri, draga mea, şopti el. Nu uita că victimele se considerau onorate pentru că erau alese de sacrificiu. Mergeau să moară acompaniaţi de instrumentişti iscusiţi şi cântăreţi şi purtau cele mai bune haine ale lor.

încercă să afişeze un zâmbet slab, după care îi urmă pe ceilalţi în a doua cameră. Era întuneric dar Shuan şi Pierre aprinseră lanternele şi începură să şteargă praful de pe pereţi. Un liliac, speriat de venirea lor şi de lumina neaşteptată, începu să zboare de colo-colo, făcând-o pe Gabrielle să-şi mulţumească pentru că se gândise să-şi pună o şapcă pe cap.

Pe măsură ce înaintau se părea că nu era nimic interesant de văzut, dar ajunşi la etaj după câteva momente, Craig scoase o exclamaţie de bucurie, iar vocea lui Shuan se auzi neperturbată, rugându-l să ţină torţa cum trebuie.

Un bloc mare de piatră fusese scos din perete şi, în spatele lui se putea vedea o sculptură cu un jaguar, cu ghearele pregătite de atac.

- Ai grijă! Nu ştim cât de sigur e etajul ăsta! avertiză Shuan în timp ce Craig se lăsă în genunchi şi se târî până la margine.

- E în regulă, spuse bărbatul, extenuat. Hai să punem torţele astea aici. Cred că disting ceva.

Tăcerea care urmă fu sufocantă. Când se auzi ceva în sfârşit, nu fu deloc îmbucurător.

- Asta e tot. E doar un schelet aici. A mai fost cineva înaintea noastră. Masca morţii, ornamentele, au dispărut.

Urmară murmure dezaprobatoare, iar Shuan înjură.

- Nu înţeleg, spuse Gabrielle, întorcându-se spre Pierre. Ce se aşteptau să găsească?

- Un mormânt, draga mea. Dar multe teorii spun că mormintele au fost construite ca nişte palate pentru preoţii

mayaşi şi pentru prinţese. Asemenea oameni erau întotdeauna înmormântaţi alături de bijuterii şi măşti preţioase.

- Si aici a mai fost şi altcineva care a furat lucrurile astea?

- Aşa se pare. Oricum, mormântul era deschis şi înăuntru nu mai sunt decât oase.

Se întoarse spre ieşire, simţind cum i se face rău dacă mai stă mult în acest loc al morţii. Voia să iasă din nou afară, la soare, să respire aer curat. Stia că ceilalţi erau prea preocupaţi de interior ca să-i observe absenţa.

Cina din seara aceea a fost tristă, departe de ceea ce preconizaseră. Pablo vânase nişte fazani, şi acum îi frigea la foc mic. Acest festin însă nu bucura pe nimeni. Era şi firesc, gândi Gabrielle, cum să mai aibă chef de mâncare când le fusese furată de sub nas poate cea mai importantă descoperire de până atunci? Si ca dezamăgirea să fie şi mai mare, Craig le arătă tuturor două bucăţi de jad, găsite lângă schelet, lucru care atesta existenţa unei comori.

- E atât de dureros să nu ştim niciodată cât de mult întârziem, îi spuse Anna Gabriellei, în timp ce-şi sorbeau cafeaua. Ar putea fi câteva săptămâni, dar bineînţeleas, ar putea fi doar câteva ore. Oh, nici nu mă pot gândi la aşa ceva!

Tânăra se forţă să răspundă ceva. Se simţea secătuită de puteri, iar când se gândea la călătoria pe care o avea de făcut ca să-l întâlnească pe James, simţea cum i se face şi mai rău. Cât ar fi vrut să spună cuiva ce i se întâmpla!

Rămase singură, când Anna se duse să vorbească cu Martin şi Craig. Se uita la flăcările jucăuşe din faţa ei şi se gândea la ce avea să-i spună lui James. Era gata să meargă la culcare când Felipe veni la ea. Deja îl rugase pe Craig să trimită în locul ei rolele de film cu elicopterul, pretextând că

poate va fi ocupată atunci. îşi umpluse sticla cu apă şi mai luase şi câte ceva de mâncare. Se întreba cât le va lua să ajungă la James? Cu siguranţă, Felipe ar fi avertizat-o dacă trebuia să facă o călătorie lungă.

Inima începu să-i bată nebuneşte când auzi paşi pe dalele de piatră, în spatele ei.

Shuan Lennox venea spre ea, cu o trusă de ajutor în mână.

- Ai nevoie de un bandaj curat, zise el fără ceremonie, aşezându-se lângă ea. Gabrielle se strâmbă puţin când o atinse cu brutalitate şi se îmbujoră când acesta o privi îngrijorat.

- Te-am rănit? Dar ea nu spuse nimic. N-o rănise. Doar că atingerea lui îi stârnea amintiri pe care le va lua cu ea, departe, poate fără să-l mai
revadă vreodată.

Shuan îi schimbă cu pricepere bandajul, concentrat la treaba pe care o făcea, de parcă erau doi străini care trebuiau să se atingă pentru că asta le era meseria şi nu pentru că aveau sentimente unul pentru altul.

Rămase liniştită, aşteptând să plece, şi părându-i rău că nu-şi va putea lua rămas-bun de la el decât în gând. Dar el nu plecă imediat, aşa cum se aşteptase. Mai rămase câteva clipe, privind încruntat focul, după care, oftând, scoase din buzunar ceva.

- Am găsit asta azi în templu, zise el repede. N-am de gând s-o arăt cuiva şi nici nu voi aduce vorba despre asta. Sunt sigur că tu îl recunoşti.

Era un ceas bărbătesc, cu cadranul spart. Gabrielle îşi dădu seama al cui era.

- Mulţumesc, spuse ea fără vlagă şi-l luă în mână.

- Oh, Doamne! Dintre toate femeile din lume, Gabrielle, de

ce trebuie să fii tocmai tu?

Gurile lor se împletiră într-o pasiune arzătoare. Ea nu mai era conştientă decât de emoţia cu care voia să i se dăruiască, să fie a lui trup şi suflet, dar înainte de a ajunge să-l îmbrăţişeze, el deja se ridicase. îl privi cum se pierde în întuneric. Va mai avea o amintire pe care s-o ia cu ea în noaptea aceasta: sărutul lui. Dar cum avea oare să-şi continue viaţa, trăind cu aceste amintiri?

Capitolul 1

Aşezată pe bagaj, sprijinită de zidul vechi, construit cu secole în urmă ca să apere oraşul, Gabrielle privea luna stălucitoare şi se întreba dacă nu cumva ăsta era un semn. Oare Ixchel hoinărea deasupra lor ca să le reamintească intruşilor că încă mai trona peste oraşul ruinat? se întrebă ea, cu ironie. Dacă era aşa, atunci asta era noaptea când ea nu mai era alături de ceilalţi. Nu se simţise în siguranţă în hamac, aşa că îşi luase cu grijă bagajul de unde îl ascunsese mai devreme şi se mişcase uşor, ca o umbră, fiind atentă la fiecare zgomot care ar fi putut însemna că mai era şi altcineva treaz.

De la Felipe nu mai primise niciun semn, în afară de bucăţica de hârtie mototolită pe care scrisese nişte litere greoaie, din care reieşea locul şi ora întâlnirii lor. Gabrielle nu putuse dormi şi a fost devreme la locul stabilit, ceea ce a bucurat-o.

Ixtlacan oferea noaptea o privelişte minunată şi-i părea rău când se gândea că poate niciodată nu va revedea un asemenea loc, aşa că n-a stat pe gânduri să facă nişte fotografii. Stia că pentru revista Vision ajungeau cele făcute până atunci, dar oare Shuan va mai accepta ca după plecarea ei s-o considere în continuare membră a expediţiei şi s-o lase să dea fotografiile făcute pentru Institut? Oh, acum nu mai conta, îşi spuse ea.

Si dintr-o dată, o mişcare o făcu atentă. îşi ţinu respiraţia o clipă, apoi îl zări pe Felipe. Avea o funie legată la brâu, de care atârna un cuţit lat. Mai avea şi un bagaj mare şi Gabriellei i se părea diferit de bărbatul pe care-l văzuse prima oară.

- Doamnă, v-a văzut cineva? înrebă el în şoaptă.
- Sigur că nu, veni răspunsul ei. Pe tine?

Bărbatul bombăni ceva în şoaptă şi îi aruncă o privire răutăcioasă. Gabrielle îl privi îngrijorată. Nu-l plăcea şi nici n-avea încredere în el, dar până atunci nu-l considerase un duşman. Acum nu mai era atât de sigură, iar călătoria lua din nou o turnură alarmantă.

Bărbatul aşteptă cu o răbdare deloc bine controlată cât tânăra îşi puse bagajul pe umăr şi luă de jos echipamentul foto. Felipe izbucni cu furie când o văzu ce face:

- De ce iei asta?

Gabrielle rămase surprinsă.

- Sunt aparatele mele şi sunt foarte valoroase, spuse ea repede, dar imediat îi păru rău pentru ce zisese. Nu trebuia să lase pe cineva ca Felipe să ştie că are ceva valoros la ea. Dar reacţia lui, oarecum violentă, o mai linişti puţin.

- Le laşi aici, şopti el, furios. Nu avem nevoie de ele. Fără aparate. Fără poze. Mergem repede şi cărăm puţine lucruri.

- în mod sigur n-o să le las aici, replică Gabrielle. Una dintre ele nici măcar nu-mi aparţine mie, ci revistei pentru care lucrez. Si nu ţi-a cerut nimeni să le cari. Mă pot descurca şi singură foarte bine.

- Nu, ele nu merg. Rămân aici, zise Felipe, pe cale să explodeze de furie.

- Atunci rămân şi eu, adăugă ea, cu răceală. Am treabă aici, foarte multă şi foarte importantă. Poate ai putea să-i transmiţi asta lui James.

O clipă, crezu că Felipe va exploda de mânie, dar se calmă şi zise repezit:

- Nu. Le vom lua şi vom pleca. Acum trebuie să ne grăbim, doamnă.

Gabrielle se aştepta ca el să deschidă drumul, dar bărbatul îi făcu semn să treacă prima, un gest de curtoazie pe

care nu-l aştepta din partea lui. Curând, pădurea îi înghiţi şi razele lunii dispărură parcă odată cu ei. Gabrielle se simţi mai bine când Felipe aprinse o torţă care să le lumineze poteca pe care călcau. Acum erau şi ei nişte creaturi ale nopţii care bântuiau pădurea, îşi spuse ea. Fecare trosnet de crengi sau foşnet de frunze o înfricoşa, dar cel puţin se mai încuraja văzând că Felipe nu era deloc impresionat de zgomotele nopţii, şi nu tresărea la niciunul dintre cele care o speriau pe ea. Ba din contră, acesta credea mai mult în zei şi sfinţi şi pe tot parcursul drumului rostea rugăciuni şi invoca nume de care Gabrielle n-auzise niciodată. Mergea mereu pe scurtături şi tânăra nu se mai îndoi de calităţile sale de ghid.

Mergeau de mai bine de o oră când ceru un popas. Să meargă ziua pe un teren atât de alunecos şi accidentat era un coşmar, dar noaptea era de zece ori mai greu pentru ea. Dar Felipe nu părea deloc binevoitor, iar Gabrielle trebui să insiste ca să capete un răgaz. îşi dădu seama că bărbatul credea că ar putea fi urmăriţi, lucru care le-ar putea pune în pericol călătoria înainte de a-şi atinge ţinta. N-avea nicio intenţie să se certe cu el, mai ales că puţinele cuvinte în spaniolă pe care le ştia n-ar fi ajutat-o să reuşească să-l convingă. Regreta că acceptase să plece aşa, pe furiş, la miezul nopţii. Ar fi fost mai înţelept să-i spună lui Shuan între patru ochi că avea de gând să plece ca să i se alăture lui James. Dar, făcând asta, ar fi trădat încrederea soţului său, într-un moment în care acesta îi ceruse discreţie absolută. Oftă. Fusese prinsă între două capcane şi nu reuşise să scape din niciuna aşa cum şi-ar fi dorit.

-Vino, acum, spuse Felipe, cam agitat.

Gabrielle bombăni şi se ridică în picioare. Se simţea ameţită şi, pe lângă somnul care nu părea să-i dea pace, îşi

dăduse seama că nu trecuse nici de febra care o supărase cu o noapte în urmă.

- E departe?

El dădu din cap în semn că nu, apoi mai spuse ceva ce Gabrielle nu înţelese şi-i aruncă o privire încurcată. Porniră din nou, însă poteca pe care merseseră până atunci se pierdu în junglă, iar acum fură nevoiţi să-şi croiască singuri drum printre liane. Felipe îşi folosi cuţitul ca să facă o potecă şi, la fiecare tăietură, rostea un blestem.

Parcă era un coşmar trăit pe viu, gândi Gabrielle, simţind cu tot trupul asta. Crengi i se agăţau de haine şi de păr, parcă avertizând-o că nu trebuie să înainteze, spini îi zgâriau braţele goale şi faţa. La un moment dat, ca să nu izbucnească în plâns de durere, trebui să-şi muşte buza ca să se abţină. Nu ştia de ce, dar încerca să se ferească pe cât posibil ca Felipe să-şi dea seama cât îi era de frică.

Stiuse din prima clipă când pusese piciorul în acea minunată sălbăticie că pericolele îi pândeau la fiecare pas, dar îşi dădu seama că, până să întreprindă această călătorie în miez de noapte, nu-i fusese niciodată frică. Felul dur în care Shuan condusese expediţia le oferea participanţilor acel sentiment de securitate de care aveau atâta nevoie. Respecta sălbăticia şi nu-şi asuma riscuri inutile.

Acum, pentru prima oară, îşi dăduse seama că era posibil să moară din cauza oboselii, mai degrabă decât a unei muşcături de şarpe, sau în urma atacului unui animal sălbatic. înghiţi în sec. Până la urmă, dacă li se întâmpla ceva, cine ar fi pornit în căutarea lor? La Ixtlacan, Shuan şi-ar fi dat seama că plecase cu Felipe şi probabil că ar fi bănuit şi motivul. Iar dacă nu ajungea la James, probabil că acesta ar fi crezut că nu voise să vină. îl atinse pe Felipe pe mână şi-l întrebă,

încercând să-şi păstreze calmul din voce:

- Ne-am rătăcit?

El se întoarse spre ea şi dădu drumul la o avalanşă de cuvinte, al căror înţeles Gabrielle putea doar să-l ghicească.

Oricum, ceva era clar: o considera responsabilă pentru ceea ce li s-a întâmplat. I s-ar fi părut chiar amuzantă situaţia, dacă n-ar fi fot atât
de speriată.

Un lucru măcar era sigur: iroseau degeaba energie dacă hoinăreau aiurea pe întuneric. Pierduseră drumul de tot şi Gabrielle se îndoia că aveau să-l mai găsească. încercă să-şi amintească câteva din lucrurile pe care Anna i le spusese despre această regiune. Oare nu-i spusese că era aşezată între două râuri? Până aici, călătoriseră pe unul dintre ele, râul Torcido. Simţi cum o trec fiorii când îşi aminti ce semnificaţie avea numele lui. Poate era chiar blestemat, poate întreaga expediţie fusese blestemată, din moment ce au găsit ruinele dar nu şi comoara lor.

Zeii mayaşi cereau întotdeauna sacrificii umane, iar pe ea o trecură transpiraţii reci, gândindu-se la ce ar putea să însemne una ca asta. Dar în ea nu va găsi nimeni o victimă gata de sacrilegiu.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că, decât să umble aiurea şi să se rătăcească şi mai mult în jungla deasă, mai bine încercau să-şi facă drum până la unul dintre râuri. Se îndoia că va găsi acolo vreo aşezare umană, dar poate aveau noroc şi găseau câteva tabere de băştinaşi, pe undeva prin apropierea apei.

Nu-i fu deloc uşor să-i explice lui Felipe toate astea, dar când bărbatul auzi de râu, se arătă binevoitor şi spre uimirea Gabriellei chiar ştiu în ce direcţie trebuia s-o apuce. Progresau

încet şi se opreau deseori ca să se odihnească, dar până la urmă se părea că nu fusese în zadar.

Felipe deveni vizibil mai vesel şi începu să-şi mângâie bagajul cu o privire răutăcioasă. Din cele câteva cuvinte pe care acesta le lăsase să-i scape, Gabrielle îşi dădu seama că avea într-adevăr ceva de valoare acolo, poate chiar echipament furat de la Institut. îşi dădu seama cu amărăciune că asta însemna o altă bilă neagră pentru ea, din partea lui Shuan. Se mustră pentru laşitatea şi naivitatea de care dăduse dovadă. Oricum, n-avea să-l mai revadă vreodată pe bărbatul care-i furase inima, aşa că nu trebuia să-i pese de ceea ce credea despre ea. Un sentiment de dezamăgire o cuprinse în momentul în care realiză lucrul
ăsta.

Se uită la ceas şi văzu că mai era doar o oră până la răsărit. Parcă mergeau de zile întregi şi muşchii începuseră s-o doară la fiecare pas pe care-l făcea. Abia de-i veni să creadă când auzi zgomotul apei. Se apropiau de râu.

Când l-au zărit prima oară, li s-a părut mai agitat decât râul Blestemat. Apa curgea repede şi când se izbea de pietre făcea spume. Felipe îi făcu semn să-l urmeze. O conduse aproape de mal unde, de sub nişte tufişuri scoase o barcă din lemn. Nu-i spuse cum ajunsese acolo, dar era clar că reprezenta salvarea lui în caz că lucrurile nu mergeau după plan. Iar simplul gând că ar putea traversa această apă învolburată cu o barcă din lemn, o înspăimânta teribil pe Gabrielle. însă nici pe Felipe nu-l încânta prea mult, mai ales că fusese de acord cu ea să aştepte până la răsărit înainte să facă ceva. Gabrielle găsi un copac lângă care se aşeză şi, folosind bagajul pe post de pernă, încercă să se odihnească puţin. Nu era nici la fel de sigur şi nici pe departe la fel de

confortabil ca hamacul din tabără, dar încercă să se aşeze comod şi chiar adormi puţin.

Când Felipe o trezi, văzu că acesta deja lansase pe apă barca. Era vopsită în roşu şi galben şi pe apele învolburate părea prea mică pentru a rezista. Cu siguranţă, nu părea să poată căra doi oameni, iar Gabrielle îşi dădu seama că niciodată nu intenţionase să ia şi un pasager cu el. îl privi pe Felipe cum fixează bagajul lui în ea.

Bărcile în care călătorise cu Shuan erau mult mai sigure decât asta. Apa scotea un zgomot înfiorător şi ameninţa să distrugă din clipă în clipă bucăţile de lemn. Se urcară în ea şi Felipe încercă să se aventureze în larg, dar se părea că nu face multe progrese contra curentului. Gabrielle se rugă în tăcere ca în curând să întâlnească oameni. Nu avea încredere în barcă şi nici în abilitatea bărbatului de a vâsli, mai ales în asemenea condiţii.

- E prea multă greutate, zise el la un moment dat.

în alte împrejurări, Gabrielle ar fi întrebat cu ironie dacă n-ar fi fost mai bine ca ea să înoate în urma bărcii, dar se decise că în asemenea context mai bine tăcea. Nici nu-i trecu prin minte la ce se gândea el, până ce acesta nu se repezi la bagajul ei cu aparatură foto.

- Nu! îl prinse Gabruelle repede, încercând să-l salveze în ultima clipă. Pentru Dumnezeu! Potoleşte-te! O să ne îneci pe amândoi! strigă Gabrielle, cu faţa palidă.

El o privi cu ură.

-Femeie nebună! şuieră el printre dinţi. Tu o să ne îneci. Si, zicând asta, îi smulse camera din mână cu o forţă care o făcu să plângă de durere. Asta pleacă!

Geanta grea se scufundă imediat ce atinse apa, şi se pierdu din vedere de parcă niciodată nu fusese acolo.

Gabrielle simţi cum i se face rău, când o văzu că dispare. Erau asigurate toate, mai ales camera Hasselbladt de la revista Vision şi camera de filmat de la Institut, dar nu astea erau problema, ci aparatul Pentax, singurul performant pe care-l avusese vreodata. Si-l dorise atât de mult şi-i luaseră luni întregi ca să strângă bani pentru a-şi putea îndeplini visul de a-l avea. Iar acum, dispăruse pe veci pe fundul unui râu cu nume ciudat şi ştia că niciun ban, nicio asigurare nu vor putea substitui vreodată ceea ce acest prim aparat însemnase pentru ea. Si-ar fi dorit foarte mult să poată plânge, dar nici în ruptul capului nu i-ar fi oferit lui Felipe această satisfacţie.

El o privi şi-i spuse cu seninătate:

-Acum ne putem continua drumul, blondino.

Nu mai spuse nimic şi călătoriră în tăcere aproape o jumătate de oră, înaintând foarte puţin. Deşi pe Gabrielle începură s-o doară ochii fiindcă încercase să caute cu atenţie vreo urmă de viaţă pe mal, căutările îi fură în zadar.

Se făcea din ce în ce mai cald, iar Felipe începu să bombăne, şi la un moment dat îşi scoase jacheta. Părul îi atârna în ochi, iar cămaşa i se lipise de pielea transpirată. Era o privelişte dezgustătoare. Si când luă din nou vâsla în mână, atunci se întâmplă. Un curent neaşteptat, trase barca aproape de mal. Gabrielle fu cea care văzu arborele căzut în apă, dar ţipătul ei de avertizare veni prea târziu. Barca se înţepeni şi începu să se umple cu apă. Nu mai avea de ce să rămână acolo, aşa că sări în apă şi încercă să înoate contra curentului. Copacul care le înecase barca, venea acum în ajutorul ei. Se agăţă de una dintre crengi şi reuşi să ajungă la trunchi unde se opri să se odihnească puţin şi să-şi mai recapete din puteri. Un moment, nu văzu niciun semn de la Felipe şi chiar crezu că se înecase. însă după câteva clipe îl zări cum se târăşte să

iasă la suprafaţă, pe mal. Gabrielle se prinse de trunchiul copacului, se urcă pe el şi încercă să înainteze. Ajunse cu greu la uscat şi, când ieşi pe mal, tremura mai mult de nervi decât de frig.

Primul gând care-i trecu prin minte fu că acum erau vârâţi în ceva mult mai urât ca prima dată. îşi pierduseră singurul mijloc de transport şi odată cu el toate proviziile şi bagajele. Până şi cuţitul lui Felipe era acum pe fundul râului. O trecu un fior. Zeii erau hotărâţi să se răzbune.

Felipe stătea la câţiva metri de ea, bombănind ceva în şoaptă. Când Gabrielle se apropie de el, acesta dădu drumu unui alt şir de vorbe care nu erau deloc pe înţelesul ei şi o privi acuzator.

- Nu da vina pe mine, izbucni ea. Tu ai spus că o să mă duci la James. Dar până acum ai reuşit doar să ne rătăcim şi aproape să ne îneci. Cred că nici nu ştii unde e.

- Dar tu ştii unde e. Tu-l poţi găsi pe don Jaime.

- Eu? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. N-am nici cea mai mică idee unde l-aş putea găsi. Tu ai spus că vrea să mă vadă. Mi-ai adus un mesaj trimis de el. Trebuia să mă duci la el...Vorbele îi încremeniră pe buze când privirea lui Felipe o evită. N-a fost aşa, nu? Ai vrut să-l găseşti, aşa că ai venit la mine şi mi-ai turnat o poveste cum că ar vrea să mă vadă, crezând că te pot duce la el. Chiar credeai că ştiu unde e. Eu nu te pot ajuta.

Felipe se ridică repede în picioare şi se apropie furios de ea. O prinse de mâna bandajată şi o strânse. Tânăra ţipă de durere.

- Nu te juca aşa cu mine, drăguţo, sau cineva va avea de suferit. Du-mă la don Jaime acum. Stii unde e, altfel de ce ai fi venit aici? Tot timpul oamenii au spus că tu eşti singura care

ştii unde se află.

- Nu ştiu, ţipă ea. Stia că dacă n-avea de gând să-i dea drumul la mână, avea să leşine.

- Nu te cred. De ce ai fi venit în Merida? De ce i-ai mai fi căutat prin birou?

- Cine ţi-a spus una ca asta? Dar chiar în momentul în care puse întrebarea, îşi dădu seama de răspuns. Era sigură că Felipe, orice ar fi fost de capul lui, avea cu siguranţă un complice la Institut. Hm... da, Isabella e o fată foarte isteaţă, îşi spuse, şi licărirea din ochii bărbatului la auzul acestui nume îi confirmă faptul că avea dreptate. Dar n-a fost suficient de isteaţă. Si nici eu n-am fost, sau mi-aş fi amintit de una ca asta. James nu mi-a primit niciodată scrisorile. Nici măcar nu ştie că sunt în Yucatan.

- Minţi, spuse Felipe.

Fata îşi umezi cu limba buzele uscate.

- Nu mint. N-am niciun motiv s-o fac. Am venit cu tine doar pentru că m-ai facut să cred că ştii unde e şi că are nevoie de mine. îl privi. De ce vrei să-l găseşti, Felipe?

Barbatul dădu din cap.

- Tu nu pui întrebări, drăguţo. Tu dai doar răspunsuri, spuse cu o voce care nu trăda nimic şi care o speria.

Era sigură că, acum când Felipe considera că nu-i este de niciun folos, avea s-o ucidă, şi chiar dacă nu va face asta, o va lăsa singură în pădure, unde cu siguranţă va muri. Oricum, n-avea ce să facă sau să spună ca să împiedice una ca asta. Era sigură că bărbatul avea o legătură cu hoţii de tezaure şi că ăsta era motivul pentru care-l căuta pe James. Si, până la urmă, încă un om ucis nu mai conta pentru el.

Dar, de undeva din umbra copacilor, Shuan Lennox spuse pe un ton imperturbabil:

- Cred că asta a mers deja prea departe, voi nu credeţi?

Pablo era cu el şi Gabrielle văzu că amândoi aveau arme. Felipe se albi la faţă.

Shuan se apropie de ei. îi privi pe amândoi în tăcere, zăbovind asupra hainelor pline de noroi.

- Preferi întâlniri cu ciudaţii, Gabrielle, remarcă el. Si nu contează nici când e vorba de un hoţ. Hm, poate că şi tu eşti ca el...

Tânăra se îmbujoră de ruşine.

-Trebuie să mă laşi să-ţi explic, începu ea, dar el i-o reteză repede.

- E puţin cam târziu pentru explicaţii, nu crezi? Ti-am dat toate şansele, ai fi putut profita de orice ocazie. Dar imediat cum a apărut şobolanul ăsta, mi-ai întors spatele şi ai încercat să te furişezi ca să pleci cu el. Dar azi-noapte nici eu n-am putut dormi, Gabrielle. Crezi că luna aceea frumoasă m-a ţinut treaz? Sau a fost gândul că puteai să-mi scapi? Oricum, am fost pe fază când aţi plecat. Pablo şi cu mine am fost tot timpul în urma voastră.

Uşurarea pe care o simţise când îl văzuse începu s-o părăsească.

El continuă pe acelaşi ton serios.

-Are şi asta partea ei amuzantă. Tu şi cu Felipe aici, dând vina unul pe altul că ştiţi unde se află James. Până la urmă, ar fi trebuit să mă întrebaţi pe mine.

- Stii? întrebă Gabrielle, aproape nevenindu-i să creadă.

-Am o bănuială, zise el zâmbind. Nu l-am prins la Ixtlacan, dar nu poate să fi ajuns prea departe. îi făcu semn lui Pablo. Spune-i tu doamnei.

-E o tabără de băştinaşi aproape de ruinele din Ixtacan. Nimeni nu mai merge pe acolo zilele astea. E un loc

blestemat. Dar când eu şi Francisco am fost pe acolo, cu câteva zile în urmă, ne-am dat seama că cineva a folosit-o. Si cu siguranţă că nu era unul dintre proprietari.
Aceşti oameni nu se ascund, dar bărbatul acela se ascundea.

Avea dreptate, se gândi ea. Un bărbat care furase o comoară şi care încerca să scape de hoţii de tezaure, avea destule motive să se ascundă.

- Poţi să-mi arăţi unde e locul ăsta? îl întrebă ea pe Pablo, dar ştia că răspunsul i-l putea da doar Shuan.

- Da, te va duce acolo, dacă asta vrei, zise el. Dar eşti sigură?

Voia să-i spună că nu mai e sigură de nimic. Că orice lucru de care
a fost sigură până atunci se întorsese împotriva ei, şi o lăsase singură şi speriată şi că, în afară de săruturile şi de îmbrăţişările lui, nu mai putea crede în nimeni şi în nimic. Dar acum el nu era altceva decât un străin pentru ea, unul închis în spatele unui zid de indiferenţă şi suspiciune. S-ar putea ca încă s-o dorească pe plan fizic, dar cu siguranţă o dispreţuia mai mult ca niciodată. Dacă ar fi ţinut puţin la ea, ar fi ştiut că n-avea nicio legătură cu planurile lui James şi şi-ar fi dat seama şi de ce plecase cu Felipe.

Dar nu putea să-i spună una ca asta, şi să îndure privirea lui acuzatoare şi plină de neîncredere. Ar fi durut-o prea mult. Aşa că nu făcu altceva decât să plece capul şi să rostească un "da"atât de încet, încât Shuan trebui să-şi apropie urechile ca să prindă cuvântul.

îl auzi oftând parcă a uşurare.

- Atunci, mergem acum, spuse. Pablo e de părere că putem să ajungem înainte de căderea nopţii.

- Dar cu el ce facem? întrebă ea arătând cu mâna spre

Felipe, care rămăsese tăcut.

- Vine şi el. Mai târziu poate pleca spre Merida, în elicoperul cu provizii. Poliţia îl aşteaptă deja.

Aruncă o privire în direcţia lor. Văd că nu aveţi deloc bagaje. N-aţi adus nimic cu voi?

Gabrielle îi explică fără prea mare entuziasm cum barca li s-a scufundat, cu tot cu bagajele lor.

- Mda, n-aţi fost nişte fugari prea norocoşi. Dar valiza cu echipamentul tău foto?

- Felipe a aruncat-o din barcă. A zis că era prea grea. Spre oroarea ei, lacrimile îi invadară obrajii, dar şi le şterse repede, ca un copil.

îl auzi pe Shuan cum bombăne ceva, dar când îşi ridică privirea spre el, nu reuşi să surprindă nicio reacţie.

- Ce ghinion, zise el în cele din urmă. La baza taberei sunt câteva aparate de fotografiat. Nu sunt performante, dar oricum, sunt mai bune decât nimic.

Se întoarse spre Felipe şi începu să-i vorbească în spaniolă. Tonul lui era calm, dar celălalt avea privirea plină de ură şi Gabrielle îşi dădu seama că nu era deloc plăcut pentru el ce auzea.

Apoi, Shuan veni lângă ea şi o întrebă:

- Eşti gata?

- Da, veni răspunsul ei.

Cu toate că nu se simţea deloc pregătită. Tremura din toate încheieturile şi mâna rănită îi pulsa de durere de la strânsoarea lui Felipe.

- Trebuie să plecăm acum, dacă vrem să ajungem acolo înainte de apus. E un drum destul de greu, mai adăugă Pablo.

- Ce s-a întâmplat, Gabrielle? Oare s-a risipit devotamentul tău de soţie credincioasă? întrebă Shuan cu sarcasm.

- Eşti crud, şopti ea.

- Nu simt că ar trebui să fiu altfel, într-o asemenea situaţie. Am cunoscut multe femei, Gabrielle, dar tu eşti o experienţă nouă pentru mine. Si una deloc plăcută.

Plecă de lângă ea aproape violent. Gabrielle se simţea de parcă îi dăduse o palmă peste faţă. Poate c-ar fi fost mai bine să se întâmple una ca asta. Dar, până la urmă, ce drept avea să se aştepte la altceva din partea lui? Până la urmă, pentru el nu era altceva decât soţia altui bărbat.

Au pornit într-o jumătate de oră. Au întârziat din cauza lui Pablo
care a ţinut să pescuiască pentru a suplimenta provizia de hrană.

Au mers aproape două ore înainte ca Shuan să facă o oprire pentru odihnă şi mâncare. Pablo a făcut un foc mic şi a fript peştele.

Gabrielle îşi mâncă porţia cu poftă. După ce termină, se sprijini cu spatele de un copac şi închise ochii. Era plăcut să stai nemişcat într-o atmosferă sufocantă, unde fiecare gest te făcea să transpiri. îşi pierduse pălăria pe râu, iar acum părul îi atârna în zulufi pe frunte şi pe gât.

Dar, deşi simţea nevoia să se odihnească, imediat cum se liniştea, gândurile negre la propriile probleme începeau s-o bântuie.

Simţi cum o umbră se opreşte lângă ea şi deschise ochii ca să-l vadă pe Shuan.

- Cum mai e mâna? întrebă el, fără introducere.

- E bine, spuse repede, rezistând impulsului s-o ascundă la spate.

- Lasă-mă să văd. Si înainte ca ea să facă ceva, se aşeză şi începu să-i desfacă bandajul murdar. Strâmbă din buze. Eşti

pe cale să faci o nouă infecţie. N-am avut destulă bătaie de cap cu ultima?

-îmi pare rău.

-Să nu-ţi pară. Ochii lui o studiară preţ de o clipă, apoi îşi întoarse privirea spre mână.

Simţea tensiunea şi furia din ei, şi se minuna cum de atingerile lui n-aveau nimic din toate astea. Se purta chiar cu blândeţe, şi curăţă cu iscusinţă rana şi puse un bandaj curat. în tot acest timp, Gabrielle îi privi pielea, ochii, bărbia, părul. Oh, cât şi-ar fi dorit să-l poată mângâia, să-i poată săruta buzele şi simţi trupul.

Era periculoasă această putere pe care o avea asupra ei. Era periculos şi în acelaşi timp stânjenitor.

Si, ca şi cum ar fi simţit toate astea, el o privi dintr-o dată, iar ei îi veni să intre în pământ de ruşine. Stia prea bine cum trebuie să arate: cu părul răvăşit, ochii mari şi plini de dorinţă, buzele tremurătoare şi obrajii uşor îmbujoraţi.

Shuan îi eliberă mâna, dar nu se ridică să plece, aşa cum se aşteptase. Rămase lângă ea, cu faţa la doar câţiva centimetri de a ei. Cât şi-ar fi dorit să-l sărute, să-i simtă pielea cu buzele, să-l atingă... Făcu o mişcare să se apropie de el, dar chiar atunci el se ridică repede, dând din cap ameninţător.

-Ce naiba vrei de la mine, Gabrielle? întrebă furios. Nu sunt sfânt şi am şi eu limitele mele. Ce urmăreşti de fapt?

-Vreau să mă iubeşti cum ştii tu mai bine. Atât vreau.

O privi din cap până-n picioare.

- Te vinzi bine, zise el în şoaptă, dar în urechile ei suna ca o lovitură de bici. Naiba să-l ia pe Warner, că are parte de tine! Dar mă mir cum nu te-ai lămurit că eu nu sunt de vânzare. Să nu oferi ceea ce nu eşti pregătită să dai.

- O să dau, şopti ea...O să-ţi dau tot ce-mi ceri...

- Nu e al tău ceea ce vrei să-mi dai, zise el. Sau poate ai uitat? îşi scutură cu degete tremurătoare pantalonii de crenguţe şi frunze. Când vorbi, vocea îi era aspră. în picioare, doamnă Warner. Nu trebuie să-ţi lăsăm soţul să mai aştepte mult.

Lacrimi de umilinţă îi înceţoşară vederea când Shuan se întoarse cu spatele la ea şi se îndepărtă.

Ţânţarii atacară în roi, în timpul după-amiezii. Gabrielle încercă din răsputeri să-i alunge, dar la un moment dat obosi şi-i lăsă să o ciupească în timp ce-şi făcea drum printre liane. Fizic şi psihic nu mai simţea nimic. Abia de mai era în stare să meargă. Nu-i mai păsa de spinii care-i răneau pielea sau îi rupeau hainele.

Din când în când, se strângeau cu toţii şi aşteptau în grup până ce Shuan şi Pablo mai croiau poteci. Felipe stătea mereu retras, cărând bagajele şi privind cu ochi strălucitori cuţitele pentru care parcă avea alte planuri. Părea supus, dar ceva îi spunea Gabriellei că era doar de faţadă.

Tânăra îşi aminti prin ce trecuse alături de el. O trecură fiorii. Oare ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă Shuan n-ar fi apărut la timp?

Dar acum trebuia să se gândească la altceva. La James. Oare mai era acolo unde spunea Pablo că ar fi? Pablo era cel mai vesel din echipă. îi asigura mereu că nu mai au mult de mers.

Gabrielle se gândea că-l urmărea pe James de prea mult timp. Pentru el venise în Merida, apoi se luptase să câştige un loc în tabăra de la Ixtlacan şi după asta se aventurase în creierii nopţii alături de un necunscut ca să străbată jungla. Dacă nu avea să-l găsească nici acum? Dacă le era dat să nu

se mai întâlnească vreodată? O trecu un fior la acest gând.

- Curaj, doamnă, îi şopti Pablo. Nu mai avem mult şi veţi putea să vă vedeţi soţul. încercă să-i mulţumească, dar cuvintele îi îngheţară pe buze când un zgomot ciudat se auzi, nu departe de ei. Un răget de animal sălbatic răsună în dreapta lor.

- Tigru, răcni Felipe, care lăsă bagajele jos şi o luă la fugă prin pădure. Pablo armă puşca, dar Shuan îi făcu semn şi-i spuse ceva în spaniolă. Pablo luă bagajele şi porniră din nou.

- îl laşi să plece? Gabrielle îl prinse pe Shuan de braţ.

- Si ce-ai vrea să fac? Să fug după el?

- Dar ziceai că poliţia îl aşteaptă...

- Aşa e. Dar Felipe preferă să-şi rişte şansa în junglă. E decizia lui.

- Dar o să scape.

- Unde? O să alerge până o să obosească, şi apoi ce-o să facă? N-are apă, n-are hrană, n-are arme, n-are nimic. Cred că e o închisoare mai grea pentru el decât cea adevărată.

Gabrielle îl privi uimită, apoi se întoarse spre Pablo, care zise:

- Poate trăieşte sau poate că nu. Cine ştie? Aşa e în junglă.

- Dar tigrul? Era cu adevărat un tigru? O să ne atace?

Pablo izbucni în râs şi până şi Shuan zâmbi.

- Nu era niciun tigru ci doar o maimuţă - saraguate. Imită răgetul unui tigru ca să ţină intruşii la distanţă.

Gabrielle se îmbujoră de ruşine, însă Pablo o încurajă:

- Tu ai curaj, doamnă. N-ai fugit ca nebunul de Felipe.

Gabrielle nu încercă să-i spunăă că n-o făcuse fiindcă era sigură că
picioarele n-aveau s-o ţină. Aşa că pur şi simplu afişă un zâmbet slab.

Mai merseră puţin şi dădură de pârâul cu apă limpede de care vorbise Pablo. Gabrielle se repezi la el şi îşi spălă faţa şi gâtul, după care luă câteva înghiţituri. Pârâul dădea într-o poieniţă şi Shuan spuse:

- Haide, Gabrielle, acum e rândul tău. Strigă-ţi soţul. Noi vom sta aici, să auzim dacă-ţi răspunde. Poate o să-l convingi să nu se mai ascundă. Gabrielle mai luă o gură de apă, şi strigă cât o ţinură puterile:

-James! James, sunt eu, Gabrielle. Sunt la pârâu. Doctorul Lennox e cu mine. Venim spre tabără. Te rog, nu face un gest prostesc.

Făcu o pauză, timp în care toţi trei erau atenţi să prindă orice zgomot. Dar în poieniţă nu era decât o tăcere înfricoşătoare.

- James, ştiu că e greu pentru tine, dar, crede-mă, aşa e cel mai bine. Stiu că poate e un şoc, dar nu mai putem cotinua aşa...

Se opri. Nu auzeau niciun răspuns. Se întoarse spre Shuan, dar faţa acestuia nu exprima nimic.

- Intrăm, spuse el repede.

Au traversat pârâul şi au intrat în poieniţă. Maimuţele, speriate de vocea de om, au început să facă gălăgie în copaci.

Gabrielle simţea cum i se face rău, pe măsură ce înaintau în tabără. Era un aer care cu greu putea fi respirat. Mai mulţi copaci erau tăiaţi ca să blocheze drumul, dar doi mai erau încă zdraveni şi de ei atârnase cineva un hamac. Si chiar din depărtare, se vedea că se mişcă uşor. Gabrielle îşi duse o mână la gură. Se forţă să ajungă repede spre acel loc, urmată îndeaproape de Shuan şi de Pablo. Pe jos era vomă şi se simţea un miros greu de transpiraţie. Bărbatul avea febră şi delira.

-James...spuse Gabrielle, punându-i o mână pe frunte.

James, mai încercă ea o dată. Buzele uscate se deschiseră şi ochii mari parcă o priviră o clipă.

- Cine eşti?... întrebă el.

Capitolul 8

Gabrielle rămase nemişcată. Asta da ironie, gândi ea. După atâţia kilometri parcurşi, după toate pericolele prin care a trecut, ca să nu mai pună la socoteală epuizarea psihică, James nici măcar n-o recunoştea. îi venea să râdă, dar se abţinu să dea frâu liber isteriei.

Apoi, braţul lui Shuan o sprijini, şi-i îndreptă umerii.

- Salut, Warner. Privirea lui era serioasă când se uita în jos, la bărbatul mai în vârstă. A trecut ceva timp.

O clipă, privirea lui James se ascuţi.

- Lennox? întrebă el cu o voce aspră. Ce cauţi aici?

-Am venit să te găsesc, spuse Shuan, cu aceeaşi voce calmă.

- Dar nu doar după mine ai venit, nu? întrebă bărbatul şi făcu o mişcare ca să schiţeze un zâmbet. Gabrielle fu şocată când îşi dădu seama că de fapt încerca să râdă.

- Nu, zise Shuan, care îl privi mai bine şi văzu că piciorul drept îl avea bandajat aproape în întregime. Ce s-a întâmplat? Prietenii tăi s-au decis să joace dur?

-Au fost foarte nerecunoscători, spuse el, cu o grimasă. După câte am făcut pentru ei...Le-au uitat pe toate. De data asta au zis că nu vor statui, pentru că le-ar lua prea mult timp să le transporte. în schimb, au vrut să ia lucrurile din mormânt.

- Dar tu ai fost prea isteţ pentru ei?

- Da, James se lăsă pe spate, respirând greoi, de parcă această conversaţie îl sleise de puteri. închise ochii şi începu să horcăie.

Shuan se întoarse spre Gabrielle.

- Du-te şi adu-mi trusa medicală din bagaj. Apoi ajută-1 pe Pablo să facă un foc. Am nevoie mai întâi de nişte apă fiartă,

apoi poţi să încerci să-i pregăteşti ceva de mâncare. Cred că avem la noi nişte supă instant.

Tânăra ezită o clipă, privindu-şi soţul cu nedumerire.

- Ce se întâmplă cu el?

-Adu-mi trusa şi o să încerc să aflu. La o primă vedere, aş spune că cineva l-a împuşcat în picior. Acum, grăbeşte-te, pentru Dumnezeu!

Shuan se aplecă peste James şi începu să desfacă bandajul neglijent. Gabrielle se întoarse repede cu spatele. Stia că dacă avea să privească scena asta, o să i se facă rău. Trebuia să meargă undeva să respire aer curat...Pablo o prinse de braţ.

-Aşezaţi-vă, doamnă. Aduc eu ce trebuie. Puneţi-vă capul aici. O să vă reveniţi.

Gabrielle îl ascultă şi, deşi se simţea stânjenită de situaţie, în curând îi trecu starea de leşin. Pablo se duse să adune lemne pentru foc după ce avu grijă ca Shuan să primească trusa de prim- ajutor. Tânăra căută supa de care-i spusese Shuan şi încercă s-o pregătească.

- Mmm, miroase mai bine decât arată, remarcă Shuan din spatele ei. Sper că ai făcut destulă pentru toţi.

- Cred că da, cu toate că e cam greu să-mi dau seama câte porţii sunt. Oh, ce erau prostiile astea pe care le scotea pe gură? se întrebă în sinea ei. Cum putea oare să vorbească atât de liniştită despre asemenea lucruri când soţul ei zăcea inconştient la doar câţiva metri de ea? Problema e că lui James nu-i plac deloc supele instant.

- Eu nu mi-aş face griji din cauza asta, spuse Shuan luând supă într-un castron. O să descoperi că atunci când eşti înfometat ai fi în stare să mănânci orice. O privi. îl hrăneşti tu? Sau o fac eu?

- O să-i dau eu să mănânce. întinse mâna după castron şi Shuan i-l dădu cu un zâmbet slab.

- încerci să-ţi salvezi conştiinţa pătată, Gabrielle? întrebă el ironic, dar în spatele vocii se ascundea şi altceva.

- Poate, spuse ea, fără tragere de inimă. Dar dacă era aşa, îşi zise în timp ce se îndrepta spre James, nu era în niciun caz din motivul pe care-l credea el. Singurul lucru pentru care se putea simţi vinovată era că pentru James nu mai simţea nimic în afară de ceea ce ar fi simţit în mod normal pentru oricine aflat în situaţia lui. Faptul că n-o recunoscuse n-o deranjase, pentru că în sinea ei se aştepta la o asemenea reacţie din partea lui, reacţie pe care oricum o bănuise posibilă.

Acum, James arăta mai bine. Hainele murdare fuseseră îndepărtate şi acum stătea înfăşurat într-una din cămăşile lui Shuan. Era şi spălat, iar piciorul era bandajat cu pansament curat.

îngenunche lângă el, având grijă să nu verse din supă.

- James, ţi-am adus ceva să mănânci. Lasă-mă să-ţi dau cât încă e caldă.

Deschise ochii, privind-o fără interes.

- Eşti foarte drăguţă. Era clar, din vocea şi din privirea lui, că n-o recunoştea. O lăsă să-i dea supă cu linguriţa şi să-l şteargă din când în când la gură cu un prosop curat. Gabrielle se gândi cu ironie că bărbatul impunător şi mândru care o ţinuse la distanţă atâta timp, ajunsese acum la mâna ei. Când aproape jumătate din bol fu golit, James întoarse capul.

- Nu mai vreau, mulţumesc.

Gabrielle îi mângâie mâna.

- James...

- Te...cunosc? îşi dădu seama că familiaritatea cu care i se adresase îl deranjase.

- îmi cer scuze, doctore Warner. Se ridică. Nu-ţi aminteşti de mine,
nu-i aşa?

- Ar trebui? Ridică puţin capul şi se forţă s-o privească mai atent. Eşti...soţia lui Lennox, nu?

- Nu, spuse ea, încercând să rămână calmă. Lucrez la Institut.

Se întoarse şi se îndreptă spre foc. Se înnoptase. Se aşeză şi Pablo îi dădu un bol cu supă. Shuan avusese dreptate. Mirosea şi avea un gust mai bun decât arăta. O mâncă pe nerăsuflate.

- Te simţi mai bine? întrebă Shuan, care stătea lângă ea.

- Da. James a mâncat aproape jumătate dintr-un bol ca ăsta.

- Asta e bine, zise el, dar se putea citi o ezitare în ton.

- Ce s-a întâmplat?

- E foarte bolnav, Gabrielle.

- Da, mi-am dat şi eu seama. Stii, Shuan, mă gândeam. N-avem cum să contactăm elicopterul care transportă proviziile? Ar avea unde să aterizeze şi l-am putea duce pe James la spital.

O privi preţ de o clipă, apoi dădu încet din cap.

- Nu poţi lua legătura cu nimeni? întrebă ea.

- Aş putea.

- Dar n-o s-o faci, zise ea, neîncrezătoare. Dar Shuan, trebuie să încerci. Stiu că nu-ţi place James, dar nu-l poţi lăsa să sufere aşa.

- Chiar crezi că aş fi în stare să fac una ca asta? întrebă el, cu ochii plini de furie.

- Nu, sigur că nu. Dar are nevoie de un doctor. Ai văzut şi tu cum arată.

- A avut nevoie, zise, şi pentru un moment, cuvintele lui îşi pierdură sensul pentru Gabrielle. Când îşi dădu seama la ce se referea, simţi că i se face rău.

- Oh, nu e adevărat! Va fi...bine, nu?

- Nu te mai amăgi singură. îi luă mâinile în ale lui. A fost împuşcat acum câteva zile, Gabrielle. Glontele n-a fost scos şi rana s-a infectat.

- Dar dacă-l ducem la spital, cu siguranţă vor putea să-l opereze,
nu-i aşa?

- Dacă aş crede că asta te-ar ajuta, ţi-aş spune că da, zise el, strângând-o de mâini. Dar n-are rost Gabrielle. James nu mai are timp nici măcar pentru asta. N-ar ajunge la spital. Nu cred că ar rămâne în viaţă nici până aş reuşi să chem elicopterul.

Ea rămase rigidă. îşi dorise atât de mult să fie liberă, să scape de această căsătorie falsă, dar niciodată nu-şi închipuise că va obţine asta cu un asemnea preţ, moartea unui om.

Shuan vorbi din nou.

- L-am îngrijit cum am putut mai bine, dar mai mult de atât nu pot face. Măcar nu va fi singur când se va întâmpla. Vocea îi deveni rece. Avem doar două hamace, aşa că tu îl vei folosi pe al meu. Eu voi sta de veghe lângă Warner, ca să văd dacă îi mai trebuie ceva.

- Nu, zise ea hotărâtă. Voi sta eu cu el. E dreptul meu.

- Cum vrei, spuse el, fără să insiste. Dar aş vrea să te odihneşti, mai întâi. Te voi trezi eu.

- Promiţi? întrebă ea. N-o să mă laşi să dorm mult, da?

- Promit, spuse cu un zâmbet slab.

Ea ezită puţin, conştientă de ceea ce gândea el acum. Ar fi

vrut să-i povestească totul, să lămurească lucrurile.

- Shuan...

- Oh, Doamne, nu trebuie să-mi explici nimic, zise el, cu un fel de violenţă controlată. Eşti soţia lui. Nu trebuie să mai ştiu şi altceva. Acum, du-te şi dormi puţin. O să ai nevoie de odihnă.

Gabrielle se aşeză confortabil în hamac, dar somnul o ocoli. Nu era decât un sac de dormit şi îşi dădu seama că Shuan îl luase pentru James. Aşa că pentru a se acoperi avea doar o pelerină de-a lui Shuan. Aceasta încă mai păstra un miros subtil de parfum şi puţină aromă de tutun. Gabrielle o strânse în braţe, în locul bărbatului care o îmbrăcase. Era greşit să se gândească la asta, îşi spuse. Ce fel de femeie ar putea avea astfel de gânduri când soţul ar zace la doar câţiva metri distanţă?

Din locul în care era, vedea luna printre copaci. Zeiţa Ixchel îşi va primi ofranda.

Figura neagră a morţii luă forma lunii şi coborî spre ea, până când o prinse de mână şi tresări speriată.

- Hei, uşurel, tu mi-ai spus să te trezesc.

- Visam, zise Gabrielle, acum trezită de-a binelea. Se uită la ceas. Dar noaptea e aproape trecută.

- Stai liniştită. Am vrut să te mai odihneşti şi l-am pus pe Pablo să stea de veghe.

- Cum se simte James acum?

- E lucid. A întrebat de tine.

Gabrielle se dădu jos din hamac şi încercă să-şi pună repede pantofii, dar începu să tremure.

- Lasă-mă pe mine, zise el, ajutând-o.

- Ce a zis?

- A zis: soţia mea, o vreau pe soţia mea! Oricum, veneam

să te trezesc.

- Mulţumesc.

- Pentru nimic.

Stia că o priveşte când se îndreaptă spre locul unde zăcea James.

Acesta tuşea şi Gabrielle se aplecă peste el. James o privi cu dificultate.

- O vreau pe soţia mea...

- Da, James, sunt aici. Nu-ţi face griji. îl privi şi văzu că iar ardea de febră.

Dar îşi dădu seama că prezenţa ei nu-l liniştea deloc. A devenit mai agitat în ciuda tuturor eforturilor sale de a-l linişti. La un moment dat, s-a mai potolit şi a început să vorbească:

-Jad? Masca mea de jad. Acum că te am, nu mă vor mai păcăli.

-James, despre ce vorbeşti?

- Despre jadul din mormânt. Masca lui Ixchel. E aşa frumoasă, eu
am găsit-o. Când o s-o vadă, va înţelege de ce a trebuit să plec.

- înţeleg, nu vorbi acum, James. încearcă să te odihneşti.

încercă să-l ia de mână ca să-l liniştească, dar strânsoarea lui fu ca
de oţel.

- O să ţi-o dau ţie. Vocea era din ce în ce mai epuizată. O să-ţi dau tot ce vrei dacă-mi promiţi că n-o să pleci, că n-o să mă părăseşti.

- N-o să plec, încercă ea în zadar să-şi retragă mâna din strânsoarea lui ca de fier. N-o să plec. încearcă să dormi şi când te vei trezi, voi fi aici.

- Am încercat atât de mult...să te ţin lângă mine. Am făcut

totul ca să-ţi fac pe plac. A trebuit să găsesc bani de undeva. Atât de frumoasă şi de tânără... dar întotdeauna ai vrut mai mult...

- Nu, James, spuse ea, oripilată. Nu poţi crede aşa ceva. Orice ai fi făcut...

Dar vocea era neînduplecată.

- Mi-ai luat totul, dar niciodată nu ţi-a fost de-ajuns. De asta am început să iau lucruri din morminte. A trebuit să am mai mulţi bani, să-ţi iau un apartament mai mare, altfel n-ai fi rămas cu mine. Mi-ai spus că n-ai sta, oricât de mult te-aş implora să nu mă părăseşti...

- Nu e adevărat...Nu e adevărat...Eu n-aş face una ca asta...

- Tu m-ai pus s-o fac! Din cauza ta s-a întâmplat totul. Gabrielle era speriată şi nu-i venea să creadă cum de i se aduc asemenea acuzaţii.

- Ce naiba se întâmplă aici? întrebă Shuan care se apropiase de cei doi. O luă pe Gabrielle deoparte. Ce i-ai spus? După ce i-ai distrus viaţa, nu poţi să-l laşi să moară liniştit?

Gabrielle izbucni în plâns şi fugi de lângă el. Se aruncă pe pământ şi începu să plângă în hohote.

îşi dădu seama că era în spatele ei. O ridică de jos şi o sprijini de trupul lui puternic. O privea neînduplecat.

- E cam târziu pentru remuşcări, nu crezi?

- Nu e adevărat, spuse ea, printre sughiţuri.

- El aşa crede. Si nu delira când mi-a spus aceeaşi poveste în Villahermosa.

- Dar nu i-am spus niciodată nimic...

- Poate nici n-a trebuit s-o faci. E un bărbat de vârsta a doua, căsătorit cu o fată tânără, o fată pe care şi-ar dori-o orice bărbat. Nu-i de mirare că s-a îmbolnăvit gândindu-se că

l-ai putea părăsi, aşa că a încercat să-ţi cumpere fidelitatea.

- Nu trebuia să facă asta. Eu m-am căsătorit cu el de bunăvoie. Am vrut să-i fiu o soţie bună, dar el n-a vrut asta. Mă trata de parcă eram o piesă din colecţiile lui, de parcă apartamentul în care locuiam era o casă de sticlă construită special pentru mine.

Shuan îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi.

- Ai zis că doreai să fii o soţie bună. Asta înseamnă că relaţia voastră nu era una normală?

Gabrielle încuviinţă, îmbujorată.

- Deci îţi vinzi cu greu favorurile, zise el cu răceală, iar ea tresări.

- Ai spus că la Villahermosa v-aţi certat pentru...mine.

- Oh, da, ne-am certat pentru că am îndrăznit să-i spun că nicio femeie nu merită sacrificiile pe care le face el. Si-a riscat slujba, diploma, integritatea, a vândut lucruri din Institut şi toate astea pentru ce? Ca să te ţină pe tine în lux. Stia prea bine că e urmărit de câţiva ani şi mai ştia că nu avea s-o mai ţină mult aşa, pentru că va fi concediat şi va ajunge la închisoare. Si nici măcar nu-i păsa.

Gabrielle rămase tăcută. Creierul ei refuza să accepte realitatea unei asemenea pasiuni extravagante. încercă să-şi amintească de viaţa anostă pe care o dusese alături de James. Răceala lui, rezerva, faptul că refuza orice contact cu ea. De multe ori se întrebase dacă nu cumva nici măcar nu-i păsa de ea. Iar acum, să afle că făcuse atâtea sacrificii în numele dragostei ce i-o purta...

- Nici măcar n-am ştiut că ţine la mine, gândi ea cu voce tare. Dacă mi-ar fi dat vreodată de înţeles...

- îi era teamă să nu cumva să te dezguste dacă nu-şi controla sentimentele. Era foarte conştient de diferenţa care

era între voi. Mi-a spus că şi-a dat seama de la începutul relaţiei voastre că te dezgustau relaţiile intime. începu să râdă. Poţi să mulţumeşti oricărei zeiţe sau zeu că nu va afla niciodată adevărul despre tine.

- Si care e acest adevăr? întrebă ea, calmă. Eşti sigur că-l ştii?

- Sunt multe cuvinte urâte care caracterizează femeile ca tine. Dar n-am de gând să ţi le enumăr acum. O să te scutesc de asta. Warner a fost un prost care n-a reuşit să vadă dincolo de frigiditatea ta. Ar fi trebuit să te dea jos de pe piedestal şi să te ducă în pat. Aşa măcar ar fi simţit că nu face sacrificii inutile.

Gabrielle ridică mâna şi-l plesni peste faţă cu toată forţa de care era capabilă. O clipă, au rămas nemişcaţi, privindu-se, după care Shuan se răsuci pe călcâie şi plecă de lângă ea.

în ciuda umbrei pe care o ţineau copacii, afară era extrem de cald. Gabrielle stătea lângă hamacul lui James, privindu-l cum doarme. Pablo improvizase un evantai din câteva frunze mari, iar tânăra avea acum gijă să ţină muştele departe de trupul muribund. Nu mai avea mult. Era evident din transparenţa feţei. în afară de câteva minute în timpul zilei când se zvârcolea de durere, în restul timpului zăcea în comă.

îi pregătise ultima porţie din supă, dar refuzase să mănânce, aşa că acum încerca să-i dea câte puţină apă.

Privindu-l, Gabrielle îşi dădu seama că niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de incapabilă să ofere ajutor. Era uimitor cât de mult îţi lipsea civilizaţia şi confortul atunci când era vorba despre boală sau chiar moarte. în Anglia, ar fi fost acum spitalizat şi asistentele i-ar fi administrat calmante. Ea putea doar să-i facă aer cu nişte frunze de palmier şi să-i mai şteargă din când în când transpiraţia de pe faţă.

Auzi paşi în spatele ei şi se întoarse să-l vadă pe Pablo, care o întrebă îngrijorat:

- Cum se mai simte domnul?

- După cum vezi, dădu ea neajutorată din umeri.

Bărbatul încuviinţă în tăcere şi se închină.

- O să stau eu cu el dacă doamna vrea să facă baie la pârâu, se oferi
el.

- Nu, Pablo, mulţumesc oricum. Nu-i putea spune că stătea lângă James ca să prindă de la el vreun cuvânt care s-o dumirească şi care s-o elibereze de această vină pe care o simţea. Nu ştia cum avea să-şi continue viaţa cu amintirea acuzării lui.

Gabrielle văzu puşca lui Pablo şi ghici unde fusese.

- Niciun semn de la Felipe?

- Oh, dracul ăla! Dacă Domnul e într-adevăr bun, atunci trebuie să-l fi făcut pe Felipe mâncare pentru tigri.

Pe tânără o trecură fiorii la auzul vorbelor lui.

- Pablo, începu ea după o pauză, dacă Felipe este atât de rău precum spui, de ce Shuan l-a lăsat să vină cu noi în expediţie?

- Felipe a mers ca ghid, dar nu era deloc unul bun. Ştiţi, are mulţi bani, cu toţii ne întrebăm de unde-i face.

- Poate lucrează pentru hoţii de tezaure.

- Da, doamnă, lucrul ăsta îl ştim cu toţii, dar n-avem nicio dovadă. Plecase cu don Jaime şi s-a întors singur, spunând lucruri prosteşti. A zis că merge cu noi, ca ghid. Aşa că domnul Lennox a acceptat, crezând că poate aşa îl vom găsi pe don Jaime.

- Si a mai crezut şi că eu am ştiut tot timpul unde e James şi că o să vă duc la el?

- Poate, doamnă. Nu mi-a spus asta. Mi-a zis doar că trebuie să fiu cu ochii pe Felipe, să aflu ce vorbeşte cu dumneavoastră, mai ales când nu e nimeni de faţă.

- Felipe l-a împuşcat pe James?

- El? Nu, el nu e în stare să facă rău decât femeilor şi copiilor. Nu s-ar pune niciodată cu un bărbat.

- Atunci, cine l-a împuşcat?

- Hoţii, doamnă. Felipe n-a fost niciodată unul dintre ei. E un fel de...cum se spune?

- Om de contact?

- Da, încuviinţă bărbatul. Cred că hoţii sunt supăraţi pentru că don Jaime nu le dă comoara din mormânt şi cred că sunt supăraţi şi pe Felipe, iar el, ca să se revanşeze, îl caută ca să-l ducă la ei.

- Dar dacă James a fugit de hoţi, asta înseamnă că are comoara cu el, nu?

- Da, doamnă. Domnul Lennox şi cu mine am tot căutat, dar n-am găsit nimic. Numai don Jaime ne mai poate spune acum, însă doar bunul Dumnezeu ştie dacă va mai vorbi vreodată.

După ce plecă, Gabrielle îşi reluă veghea asupra bărbatului. Stia de acum că undeva aproape de ei erau comorile din mormântul de la Ixtlacan şi trebuia cumva să afle locul unde erau ascunse.

James deschise la un moment dat ochii şi privi speriat în jur.

Gabrielle se aplecă peste el.

- James, şopti ea.

Ochii înceţoşaţi se opriră pe faţa ei.

- Cine eşti tu? Vocea îi era atât de slăbită încât abia se auzea ce spunea.

- Sunt soţia ta, James. Ai luat nişte comori din templu pentru mine, dar nu mi le-ai dat. Nici măcar nu mi-ai spus unde sunt.

- Masca de jad?

- Da, spuse ea în şoaptă. Pot s-o văd? Ai zis că e pentru mine, ca să rămân lângă tine. Uite, sunt aici acum. N-o să te părăsesc.

- Să nu mă părăseşti, o umbră de zâmbet îi apăru pe buze. Oh, scumpa mea Elaine.

Gabrielle rămase împietrită. Era numele primei sale soţii, îşi dădu ea seama, oarecum uşurată.

- Da, eu sunt, Elaine.

- Masca e pentru tine, iubito. N-am vrut s-o aibă altcineva. Am îngropat-o la marginea luminişului. Am marcat locul cu pietre în forma literei E.

închise ochii şi oftă de parcă făcuse un efort prea mare şi deveni din nou inconştient. Gabrielle mai rămase o clipă lângă el, după care se ridică.

Pablo nu era departe de ea, smulgând penele unui fazan pe care se pregătea să-l irigă. I-l arătă bucuros, iar ea se forţă să-i răspundă cu un zâmbet.

- Mă duc să mă plimb puţin. Te rog, strigă-mă dacă don Jaime se trezeşte din nou.

Pablo încuviinţă din cap şi se întoarse la treaba lui.

Gabrielle dădu ocol luminişului, dar nu văzu nimic. Se gândi chiar că poate James aiura şi poate pierduse comoara undeva prin pădure. Dar la un moment dat, se împiedică de o piatră şi îşi dădu seama că acela trebuia să fie locul. Cu toate că era aproape întuneric, începu să sape cu mâinile goale sub pietricelele în forma literei E. Probabil că James le îngropase tot cu mânile, fiindcă nu era o groapă adâncă, iar tânăra

scoase cu uşurinţă un pachet învelit în plastic şi îngenunche să-l privească.

- Gabrielle! era vocea lui Shuan care o striga impacientat.

Stătea lângă hamacul lui James, iar când ajunse şi ea acolo, o luă în braţe.

Nu trebuia să-i spună. Stia deja. Se duse lângă el şi privi figura nemişcată. Pablo era şi el de faţă, răsucindu-şi cu degete nervoase pălăria.

- S-a întâmplat foarte repede, doamnă. Domnul Lennox a venit să-i aducă nişte apă, iar don Jaime a ţipat o dată şi asta a fost tot.

- E liniştit acum, spuse ea şi, întorcându-se spre Shuan, îi dădu pachetul fără să mai spună ceva.

- Ţi-a spus unde era? întrebă el, aproape nevenindu-i să creadă.

încuviinţă din cap. Simţea cum i se face din nou rău.

- Ca să rămân cu el. Vocea îi sună ciudat în urechi. Apoi am plecat s-o găsesc şi...n-am crezut că se va întâmpla atât de repede, altfel n-aş fi plecat. I-am promis că n-o să-l părăsesc!

Parcă cineva de departe striga lucrurile astea, iar ea simţea cum se prăbuşeşte...

O palmă o trezi la realitate.

- îmi pare rău, dar n-avem timp de isterii acum. Trebuie să-l înmormântăm pe Warner şi apoi să ne grăbim spre Ixtlacan, ca nu cumva să primim vreo vizită neaşteptată a hoţilor.

îi privi faţa palidă.

- îmi pare rău, dar n-avem cum să-i oferim o înmormântare obişnuită.

- Nici nu cred că şi-ar fi dorit asta. I-a plăcut dintotdeauna

pădurea, aşa că nu cred că am fi găsit un loc mai bun.

Gabrielle se duse lângă un copac şi se aşeză cu spatele de el. Pablo îi aduse o cană cu cafea amară şi neagră, iar ea o bău ca pe un nectar. Observă că nori negri se adunau în jurul soarelui. în curând avea să plouă.

Ce ironie! Nu ştiuse niciodată cum e să fii soţie, iar acum era văduvă! Nici măcar nu-l putea plânge pe James. Nu mai simţea de mult nimic pentru el, aşa că ar fi fost ipocrită să se poarte aşa. Dacă stătea bine să se gândească, barbatul cu care se măritase nu fusese un străin doar pentru ea, ci şi pentru el însuşi. Adevăratul James Warner murise demult. Si doar carapacea era cea care zăcea acum în pădurea tropicală.

Cândva poate ar fi durut-o să ştie că fusese aleasă doar fiindcă semăna cu o femeie pe care n-o cunoscuse niciodată. Poate când a văzut-o prima dată, James chiar a crezut că e Elaine, care se întorcea la el. Cu siguranţă, s-a simţit tare deziluzionat.

Vechiul sentiment de detaşare îi reveni în inimă, şi odată cu el începu să plouă, la început cu picături rare, apoi din ce în ce mai dese. îşi ridică recunoscătoare faţa spre cer, pentru răcoarea pe care i-o oferea ploaia.

De undeva parcă cineva o striga să vină la adăpost...Da, era Shuan, dar era prea greu să se ridice. Simţea că muşchii nu mai răspund comenzilor minţii şi cu cât privea mai mult spre cer, cu atât i se părea că norii negri apasă asupra ei.

Acum, el era lângă ea. Stia că o ia de mână, o scutură, dar, în mod ciudat, nu simţea nimic.

Buzele i se mişcau, dar nu putea înţelege cuvintele. Era atât de agitat, trebuia să-l liniştească cumva.

- Numele meu e Elaine, spus ea încet şi întunericul o învălui.

Capitolul 9

Cred că mai bine vin cu tine, decise mătuşa Molly.

- Nu, spuse Gabrielle, dând cu vehemenţă din cap. Nu. Trebuie să fiu pe picioarele mele. Ai fost minunată, şi nu trebuie să crezi că nu apreciez tot ce faci pentru mine. Dar chiar simt că trebuie să mă descurc singură cu poblema asta.

- Nu ţi-au dat mult timp de gândire, zise femeia luând scrisoarea care venise dimineaţă şi o studie.

- Ei bine, mă aşteptam la una ca asta, spuse ea.

- Dar nu te va deprima să te întorci din nou la apartament?

- Nu cred. Oricum, cu cât voi trimite mai repede lucrurile la Institut, cu atât va fi mai bine pentru toţi.

- Dar nu trebuie să le împachetezi tu pe toate.

- Stiu, de aceea am sunat la Institutul din Londra. O să aibă ei grijă de toate la momentul potrivit. Gabrielle zâmbi încurajator. Nu-ţi mai face atâtea griji. Mă simt bine din nou. Doctorul a avut dreptate. Am avut nevoie doar de odihnă.

- Hm, bombăni femeia. Dacă te-ai fi văzut cum arătai când te-am luat de la aeroport...

- Ei, dar acum mi-am revenit şi trebuie să dau piept cu realitatea. Si dacă mă grăbesc puţin, poate prind trenul de zece şi am timp să fac
şi puţină curăţenie înainte ca bărbatul acela să sosească.

Ieşi din bucătărie şi urcă în camera ei, de unde luă o haină şi geanta. Era o zi frumoasă de ianuarie şi perspectiva unei călătorii la Londra o bucura.

Dar Gabrielle nu se simţea chiar atât de bine. Deşi îi vorbise curajoasă mătuşii Molly, ştia că-i va fi greu să intre în apartamentul acela unde fusese atât de nefericită. Doamna

Hutchinson, menajera lui James, fusese destul de amabilă încât să se ocupe de toate formalităţile pentru moartea stăpânului său.

Testamentul era unul simplu, şi fusese întocmit cu câteva zile înainte de căsătoria lor şi din el reieşea că toate bunurile lui James îi reveneau Gabriellei.

Nu era vorba despre prea mulţi bani. Singurele lucruri valoroase erau colecţiile lui, iar Gabrielle sunase deja la Institutul din Londra să le spună acestora că pot face cu ele ce cred de cuviinţă.

Stia că lucrurile astea durau mai mult, de aceea rămăsese surprinsă când primise prompt o scrisoare de la Institut în care i se spunea că unul dintre experţii lor ar fi bucuros s-o întâlnească în acea zi pentru a evalua lucrurile. Gabrielle era de părere că erau mai mult decât bucuroşi să li se restitue lucrurile.

Luă haina pe ea şi se privi în oglindă. încă mai era slăbită, dar nu mai era palidă şi se simţea aproape refăcută.

Avea amintiri vagi din ultimele zile petrecute în Yucatan. îşi amintea că Anna stătuse lângă ea şi că mai văzuse o dată Templul Lunii. Apoi, nu ştia când a fost dusă cu elicopterul la Merida, dar ştia că pe patul de spital a vegheat-o doamna Morgan. Iar la întoarcerea în Anglia, tot ea a fost cea care a însoţit-o şi a predat-o în siguranţă mătuşii sale.

Ieşi grăbită din cameră. în hol, mătuşa Molly o aştepta.

- Draga mea, eşti sigură...?

- Da, foarte. O sărută pe obraz. Până şi doctorul Forrest a spus că aş putea căuta altă slujbă, când doresc.

- Da, dar i-ai spus doctorului ce rău dormi? Mă gândeam eu, dădu mătuşa din cap, a dezaprobare. Sper ca vizita asta la apartament să nu-ţi trezească amintiri care e mai bine să

rămână uitate.

A fost o călătorie frumoasă. Trecuse prin păduri acoperite de nea, în contrast cu ceea ce lăsase în Mexic. Privi pe fereastră îngândurată. Nu-i spusese mătuşii şi nici doctorului care era cauza pentru care nu dormea nopţile. Gândul îi era mereu la Shuan. îşi spusese de atâtea ori că e proastă că încă mai tânjeşte după un bărbat care i-a arătat în nenumărate rânduri cât de mult o dispreţuieşte.

Dar ajunsese chiar să creadă la un moment dat că şi ea avea o parte din vină. îi ascunsese atâtea lucruri, iar acum îşi dădea seama de ce ceilalţi nu doreau să-i spună nimic şi erau atât de reci cu ea.

Fusese judecată şi condamnată fără măcar să i se dea voie să se apere. îşi mai spuse o dată că dacă Shuan ar fi simţit pentru ea mai mult decât dorinţă fizică, ar fi crezut în ea. Dar în inima ei, se îndoia de asta. Până la urmă, James nu minţise pe nimeni. Spusese adevărul pe care-l credea el. Shuan îl cunoştea de ani buni şi probabil îi purta un mare respect, pe când ea era o străină pentru el şi aici nu mai conta cât de mult îl atrăgea din punct de vedere fizic.

îşi dorea din tot sufletul să nu se fi despărţit într-un asemenea context. Singurul lucru pe care şi-l mai amintea era figura lui, înainte ca ea să leşine. Cu siguranţă, n-ar fi arătat atât de rău dacă nu i-ar fi păsat. Dar n-o condusese la Merida, şi nici nu-i trimisese vreun mesaj în timpul spitalizării acolo.

Oare aşa aveau să rămână lucrurile între ei? Oare poţi să închizi undeva amintirile astea când ai simţit că trăieşti cu adevărat şi să aştepţi să le uiţi?

Dacă n-ar fi fost soţia lui James, ci pur şi simplu un fotograf la datorie, oare s-ar fi desfăşurat altfel lucrurile între ei doi?

Luă un taxi până la apartament. Când intră, jaluzelele erau trase şi geamurile închise, iar înăuntru persista un miros dens. Gabrielle deschise geamurile şi şterse praful de pe mobile. Apoi se duse în bucătărie şi constată că nu fusese încă nimic deconectat şi găsi un ibric şi un borcan desfăcut de cafea.

Dacă expertul nu bea cafeaua neagră, trebuia să caute pe undeva lapte. Nu erau magazine în apropiere, dar blocul era locuit. Cu siguranţă, cineva îi va putea da puţin lapte. Luă o ceaşcă şi ieşi, lăsând uşa întredeschisă. Vecina de vizavi răspunse la sonerie şi se arătă a fi chiar o doamnă plăcută, cu toate că nu o cunoştea pe Gabrielle.

- Oh, draga mea, îmi pare atât de rău pentru domnul Warner, spuse ea, în timp ce o conduse spre bucătărie. Cred că puţini ştiau ce carieră strălucită a avut până a apărut anunţul acela în ziar.

Gabrielle o privi nedumerită.

- Anunţul de la decese, draga mea. Credeam că tu, ca văduvă...

Gabrielle dădu din cap, cu vehemenţă.

- Nu, n-am fost eu. Nu m-am simţit prea bine după moartea soţului şi nici nu m-a ţinut nimeni la curent cu ştirile.

- Oh, poate că n-ar fi trebuit nici eu să-ţi spun, dar...

- Oh, nu, staţi liniştită, acum mă simt bine. Doar că am fost stresată şi foarte obosită.

- Cineva mi-a spus că tu chiar ai fost în Yucatan, cu domnul Warner. Femeia o prinse de umăr. Cred că eşti o tânără foarte curajoasă. Atâta sălbăticie! Cu siguranţă, te bucuri să revii la civilizaţie.

- Fiecare are avantajele şi dezavantajele ei, spuse ea, gânditoare.

- Sper că n-ai de gând să te întorci acolo, nu? Atâtea amintiri dureroase...

- Da, aveţi dreptate, spuse tânăra şi ieşi, mulţumind pentru lapte. Nu se obosi să-i explice că acolo trăise cele mai frumoase clipe din viaţa ei şi că doar alături de James trăise clipe de chin. Văzu că uşa de la intrare era acum larg deschisă şi intră grăbită.

îmi cer scuze, spre că nu mă aşteptaţi de mult...

Scoase un ţipăt când îl văzu pe Shuan măsurând-o din cap până-n picioare. Scăpă cana din mână şi tot laptele se scurse pe rochie şi pe jos.

- Lasă-l! spuse el cu autoritate, văzând-o că se apleacă să-l şteargă de pe jos. E porţelan şi o să te tai.

Probabil avea dreptate, gândi ea, când o ajută să se ridice. îi tremurau atât de tare mâinile, încât sigur s-ar fi rănit.

- Stai aici. O aşeză pe canapea şi-i puse un şerveţel în mână. Sterge-ţi rochia cu asta.

- Laptele era pentru cafeaua ta. Trebuie să merg să mai cer puţin. O să mă creadă nebună.

- Stai liniştită. Doar nu crezi că am bătut atâta drum ca să beau o afurisită de cafea cu tine.

- Atunci, de ce ai venit?

- Nu ştii?

- Bineînţeles. Te-au trimis cei de le Institut. Nu-l privea. Am primit o scrisoare în dimineaţa asta. Mi-au spus că vor trimite pe cineva care să evalueze colecţiile lui James. Dar nu m-am aşteptat să fii tu.

- Nu, nu cred. Dar cred că te aşteptai să vin mai devreme sau mai târziu.

- Trebuia? Părea mai înalt acum, în costumul închis la culoare, şi aranjat. Ultima oară când îl văzuse era nebărbierit

şi plin de sânge de la rana lui James. Ce contrast fantastic!

- Mi-am spus că trebuie să las să treacă ceva timp. Dar n-am găsit pe nimeni care să-mi spună cât trebuie mai exact, aşa că mi-am dat seama că mai bine acţionez. Scoase o ţigară din pachet. Oricum, a fost destul de mult timp. Poate prea mult. O privi cu atenţie.

- Arăţi ca naiba. Ai slăbit atât de mult, şi de ce ai cearcănele astea la ochi?

- Nu dorm prea bine, recunoscu ea.

- Si crezi că eu dorm? Se întoarse şi-şi aprinse ţigara.

- Cred că mai bine începem să facem inventarul, zise cu voce joasă.

Mă duc să iau hârtii din biroul lui James.

- Mai târziu. O prinse de braţ, făcând-o să rămână pe loc. Prezenţa lui era ca un drog pentru ea. Ai fost îngrijorată. De ce? Sigur nu din cauza lui James?

- Oare ar fi atât de extraordinar? ţinu ea privirea în jos, ca el să nu citească adevărul. La urma urmei am fost soţia lui.

- Ai recunoscut în faţa mea că relaţia voastră n-a fost una bună. Iar atitudinea lui James faţă de tine mi-a confirmat acest lucru. O privi cu atenţie. Nu te mai preface, Gabrielle, James nici măcar nu te-a recunoscut, ba chiar a crezut că eşti soţia mea la un moment dat. Si nici măcar în ultimele clipe nu te-a chemat pe tine. Stii asta, nu?

- Da, spuse ea cu dificultate, putem începe inventarul? Am...şi alte lucruri de făcut azi, aşa că...

- Spune-mi unul. Stătea atât de aproape de ea, încât trupurile lor aproape se atingeau. închise ochii şi se depărtă de el.

- De ce a trebuit să vii tocmai tu?

- Pentru că eram în Londra, la Institut, când a venit

scrisoarea ta şi pentru că, să spunem, am un interes deosebit pentru lucrurile din acest apartament.

- Bineînţeles, majoritatea au fost furate din ruinele pe care sperai să le excavezi singur.

- Asta e o parte. N-ai de gând să mă întrebi de ce n-am luat legătura cu tine mai devreme?

- Nu e treaba mea să ştiu cum îţi petreci timpul. Doamne, ce mândră a spus-o! Nici nu e de mirare că el a izbucnit în râs.

- Ce control de sine incredibil! o ironiză el. Am crezut dintotdeauna că femeile sunt curioase, dar tu eşti excepţia de la regulă. Am fost să-l văd ieri pe Martin Gilbert la revista Vision. I-am dus nişte fotografii. M-a pus să-ţi transmit că e încântat de ele.

Gabrielle îşi dădu abia acum seama că uitase complet de filmele pe care le trimisese la Merida. Stia că mătuşa sa contactase revista şi-i explicase lui Martin că nu se simţea deloc bine şi că nu putuse să termine treaba pentru care o trimiseseră acolo. Acesta se dovedise foarte amabil, îi transmisese urări de bine şi chiar îi spusese că aşteaptă un telefon de la ea imediat cum se pune pe picioare.

- Acum aşteaptă cu nerăbdare fotografii cu masca de jad, colierele din aur şi ornamentele pe care le-am salvat de la Ixtlacan.

- Aur? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

- Da, lucruri deosebite şi păstrate destul de bine. Craig a stat zile întregi ca să refacă masca de jad, iar acum te aşteptăm cu toţii pe tine.

- Nu, dădu ea cu vehemenţă din cap. Nu...pot. Trebuie să luaţi pe altcineva.

- De ce nu poţi veni?

- Dintre toţi, tu eşti cel mai potrivit să răspunzi la această

întrebare. După tot ce s-a întâmplat, cum aş putea da ochii cu ceilalţi? Când toată lumea ştie prea bine ce a făcut James?

- Stii bine că tot ce s-a întâmplat a fost ca suspiciunile noastre, ale tuturor, să se transforme în certitudini. Nimeni nu crede că ai vreo vină în toate astea, cu atât mai puţin că ai contribuit cu ceva.

- în afară de tine.

- Dacă aş mai crede una ca asta, crezi că aş mai sta acum atât de aproape de tine?

- Nu ştiu ce să mai cred, spuse ea, cu precauţie. Mi-ai spus clar că nu vrei să ai nimic de-a face cu mine.

- Dacă asta e impresia pe care ţi-am lăsat-o, cred că merit un Oscar. Ca şi tine, n-am ştiut ce să cred. Totul în jurul meu îmi sugera că eşti o femeie uşoară, vicleană şi rea, dar ceva înăuntrul meu îmi spunea exact invers. Poate ar fi trebuit să-mi ascult instinctele de la început.

- Poate, spuse ea, cu greutate. Mă duc să fac cafeaua.

- Chiar nu poţi sta singură cu mine, nu-i aşa? o scrută el cu privirea. Atunci, du-te şi fă afurisita aia de cafea, dacă asta te va face să te simţi mai bine. Cât a făcut asta, Shuan a adunat cioburile de la cană şi a şters
laptele de pe jos.

- Dă-mi tava. Veni lângă ea. Nu vreau alt incident.

îl urmă în sufragerie şi acceptă ceaşca pe care i-o dădu el.

- Si acum? Facem conversaţie politicoasă, sau putem spune lucrurilor pe nume?

- Nu avem nimic să ne spunem, răspunse ea, luând o înghiţitură din lichidul amărui.

- Nu sunt de acord. După ce am plecat de la Vision, am sunat-o pe Elaine. Gabrielle tresări şi puse ceaşca pe tavă cu degete tremurătoare.

- Mă bucur că în sfârşit capăt o reacţie de la tine. O urmări cu atenţie.

- Cum...e? Dădu din umeri.

- Roşcată, ochi verzi, îţi poate fi cu uşurinţă mamă, poate chiar o soră mai mare. Dar asta e toată asemănarea. E recăsătorită cu un bărbat foarte bogat şi e bine. Eram pregătit s-o urăsc, dar în cele din urmă, n-am putut.

Privi în jos, încruntat.

- Fireşte, i-am povestit despre James. Mi-a povestit în mare cum se purta cu ea, dar lucrurile astea nu prea m-au dumirit, aşa că am luat-o eu la întrebări. Mi-a spus că din ziua nunţii lor, James făcuse o obsesie pentru un bărbat şi nimic din ce ar fi făcut sau ar fi zis ea nu l-a liniştit vreodată. La un mment dat a încercat să-i abată gândurile încercând să-l facă să-i povestească despre munca lui, dar el a acuzat-o că ar fi mai interesată de arheologie decât de căsătoria lor, aşa că a încetat să mai facă asta. Când era acasă, nu putea ieşi din apartament fără să fie chestionată amănunţit. Făcu o pauză. Niciodată nu discuta despre bani cu ea. Habar n-avea cât câştigă. Stia doar că uneori era foarte generos, aşa că a început să-şi facă griji. Si cu cât îl interoga mai mult, cu atât lucrurile se înrăutăţeau. în cele din urmă, i-a povestit în ce se vârâse. Cred că a fost oripilată. Cam atunci a început s-o implore să nu-l părăsească.

- Dar l-a părăsit?

- Da. Spune că a încercat astfel să-l facă să-şi vină în fire, dar n-a funcţionat şi el a divorţat de ea.

- Dar dacă el a fost cel care s-a despărţit de ea, de ce a rămas atât de confuz, ca şi cum căsătoria lor nu s-ar fi sfârşit niciodată?

- Din câte mi-a spus şi Elaine, cred că era obsedat şi aşa a

rămas toată viaţa.

- Iar eu n-am făcut nimic.

- Ce era de făcut?

- Sigur l-aş fi putut ajuta cu ceva. Nu...l-am iubit pe James când m-am măritat cu el şi niciodată n-am ajuns să ţin la el aşa cum merita...dar cred că...

- Nu cred că acum mai contează ceva din toate astea. Cred că James s-a căsătorit cu tine pentru că semănai puţin cu prima lui soţie. în timp ce pe tine te ţinea la distanţă, el putea să continue să trăiască în lumea lui fictivă, crezând în subconştient că Elaine s-a întors la el. Doar aşa se poate justifica ce a făcut.

- Dar tu ai fost împotriva mea de la început; se ridică şi se duse nelinişţită spre fereastră.

- Aşa a fost, veni el lângă ea. Tot ce ştiam e că te doream cu disperare din primul moment când te-am văzut. Dar m-am luptat cu mine. Doamne, cât am putut să mă lupt! Nicio femeie n-avea să-mi facă mie ceea ce i-a făcut lui Warner! Mi-am jurat asta. Iar apoi m-am trezit îndrăgostit de aceeaşi femeie. Râse violent. Ironic, nu? Aproape că am înnebunit. Tot timpul ăsta am încercat să te dispreţuiesc, să dovedesc că eşti femeia josnică pe care o credeam. Si în acelaşi timp, mi-am dat seama că dacă s-ar întâmpla să mă despart de tine, aş sângera până la moarte. Când Warner a murit, strigând-o pe Elaine, a fost ca răspunsul la o rugăciune. Am venit atunci la tine, să-mi cer scuze chiar şi în genunchi dacă era necesar, şi ştii cum te-am găsit. O prinse de umeri. Abia m-am suportat când ai plecat la Merida, adăugă cu voce şoptită.
Mi-am spus că boala ta e numai din vina mea. Că eu te-am făcut să te îmbolnăveşti, că trebuia să-mi ascult instinctele şi să cred în nevinovăţia ta de la început. O întoarse uşor cu faţa

spre el. Când am venit aici, eram speriat. Speriat că s-ar putea să te fac să te simţi rău din nou, sau să constat că mă dispreţuieşti atât de mult încât să mă alungi. Oare am stricat totul între noi, Gabrielle? Sau mai există şansa de a mă ierta şi de a încerca să reparăm ceva între noi?

-Ti-am mai spus cândva că mi-aş dori să mă iubeşti în toate felurile posibile; vocea îi tremura. încă mai vreau lucrul ăsta, Shuan. N-am încetat niciodată să te iubesc şi niciodată nu cred că o s-o fac, indiferent de felul în care te-ai purta cu mine... Buzele lui o opriră. Se agăţă de el, răspunzând pasiunii şi mâinilor lui care îi mângâiau trupul. Când sărutul se sfârşi, amândoi erau vlăguiţi.

- Acum, trebuie să te căsătoreşti cu mine, spuse el, cu voce răguşită. Trebuie să mă întorc la Ixtlacan până la sfârşitul săptămânii şi mă tem că singurul hotel în care ne putem petrece luna de miere este Templul Lunii.

- La sfârşitul săptămânii? Dar, Shuan, nu putem! Ce vor spune oamenii?

- Nu-mi pasă. O trase spre el şi-i lipi trupul mlădios de al lui. Dar pentru Anna sau pentru ceilalţi, nu va fi o surpriză. Am fost imposibil de suportat în ultima vreme.

- Si ce e atât de neobişnuit în treaba asta? îl tachină ea. în ce mă amestec oare?

-Aş fi bucuros să-ţi arăt, spuse el şi o sărută din nou. Ai spus că vrei să fii iubită în toate felurile posibile. Ei bine, ăsta e doar unul dintre ele...

Sfârşit